

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

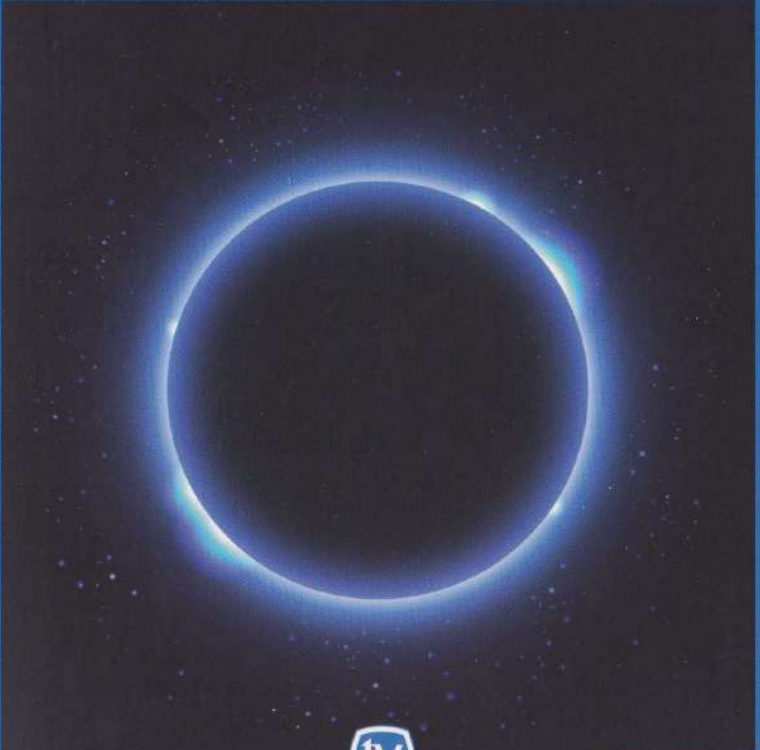
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İMAM HATİP SALTANATI VE İMAMOKRASİ

ÖZDEMİR İNCE

2. BASKI

"Solculara düşman olmadım hiçbir zaman, solcuları severim. Orhan Kemal'i ben canlandırdım, ölecekti. Yaşar Kemal'in 'İnce Memed'inin müsebbibi de benim. Ona kalsa müstear isimle yayınlıyacaktı ve bugünkü Yaşar Kemal olamayacaktı. Özdemir İnce'nin şiirlerini severdim şimdi de yazılarını seviyorum. Hürriyet'ten çıkardılar şimdi Aydınlık'ta yazıyor. Atatürk devrimlerini; Falih Rıfkı'dan (Atay) sonra, Tevhidi Tedrisat'ı en iyi, en anlamlı yazan yazar. Başına bir şey geleceğinden korktuğum, adalete muhatap olur diye düşündüğüm insanların başında geliyor." (Bedil Faik, Bağımsız dergisi, 08.11.2013, sayı:42)

"İmam hatip ürünü olan Recep Tayyip Erdoğan'ın Türkiye Cumhuriyeti'ne Başbakan olması ve yedi yıldır bu görevde kalması, Türkiye'nin demokratik bir ülke olduğunu değil olmadığını gösterir. Seçilmesi bir skandal, o koltukta kalabilmesi bir başka skandal!

Seçime indirgenmiş bir demokrasi olsa olsa bir Talibanî Demokrasi olur. İki türlü eğitim ve öğretim vardır: Laik eğitim öğretim; dinî eğitim öğretim. Klasik lise adı verilen laik eğitim ve öğretim bütün mesleklerle kaynaklık eder.

Klasik liseden sonra ilahiyat fakültesine girip mezun olan bir kimsenin siyasete girmesine karşı değilim. Ama hukuk, siyasal, iktisat, vb. fakültelerinde okusalar bile imam hatip okulu mezunlarının ve imam haptiden sonra ilahiyat okuyanların siyasete girmelerine ve başbakan olmalarına karşıyım. Bu karşı oluş imam hatiplinin laik olmayan zihinsel yapısıyla ilgili!

Çünkü imam hatipler din adamı yetiştirir. Bu okulun verdiği formasyon ile sadece imam olunabilir. İmamlık dışında hiçbir meslek yapmamalı! Cumhuriyet ikili eğitim öğretimin tehlikeleri gördüğü için Tevhidi Tedrisat Kanunu'nu çıkarmış. Cumhuriyet ve devrimlerinin karşıt ve düşmanlarının ilk işi Öğretim Birliği Yasası'nın iğdiş etmek olmuştur." (Özdemir İnce, Hürriyet, 28.03.2009)

"Başbakan akli sıra beni sıkıştırarak: 'Ehliyet ve liyakatten hareketle bizler atamalarımızı yaparız. Veleve ki imam hatip kökenli olsun. Gidip siyasal bitiriyorsa, hukuk bitiriyorsa, valilik yapma ehliyet ve liyakatine sahipse, seni neden rahatsız ediyor? Onlar bu ülkenin çocukları, evladı değil mi?' diye sorarak meydan okuyor. El Cevap: İmam hatip mezunu din adamıdır, dinî sınıftandır; hiçbir sivil mesleği yapmamaları gerekir. Subay olamıyorsa, vali, kaymakam, sefir, rektör ve polis de olamaz!" (Özdemir İnce, Hürriyet, 28.03.2009)

Kurucusu
KEMAL KARATEKİN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tekin Yayınevi: 578
ISBN: 978-9944-61-146-6

TEKİN YAYINEVİ

Ankara Cad. Konak Han, No: 15/A Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 527 69 69 Faks: (0212) 511 11 22
www.tekinyayinevi.com
e-mail: info@tekinyayinevi.com
Sertifika No: 12336

İMAM HATİP SALTANATI VE İMAMOKRASİ

ÖZDEMİR İNCE

Politik İnceleme

© Özdemir İnce, 2015

© Tekin Yayınevi, 2015

Editör Ayşegül Çakan
Düzeltili Nihat Ateş
Kapak Tasarım Faruk Güney
Sayfa Tasarım Gülizar Ç. Çetinkaya

1. Baskı Ocak 2016

2. Baskı Mart 2016

Baskı ve Cilt Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, No: 12/197-203
Topkapı / İstanbul Tel: (0212) 567 80 03
Sertifika No: 11931

Kitabın tüm yayın hakları *Tekin Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti'*ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Özdemir İnce

İMAM HATİP SALTANATI
VE
İMAMOKRASİ

Özdemir İnce, 1936'da Mersin'de doğdu. Ortaöğrenimini bu kentin okullarında yaptı. Yükseköğrenimini Gazi Eğitim Enstitüsü Fransızca Bölümü'nde tamamladı (1960). Paris Üniversitesi'ne bağlı "Institut des Professeurs de Français à l'Etranger" ve "Institut de Phonétique"te öğrenim gördü (1965-1966). Aydın ve Muğla liselerinde çalıştı (1967-1969). 1969 yılında TRT'ye geçti. TRT'de televizyon Metin Yazarı, Öndenetim ve Redaksiyon Müdürü, Program ve Yayın Planlama Müdürü, Genel Müdürlük Müşaviri ve Uzman olarak çalıştı. 1982 yılında emekli olduktan sonra Can Yayınları ile Telos Yayıncılık'ta editörlük, 2000-2012 yılları arasında Hürriyet gazetesinde, Nisan 2012-Nisan 2014 döneminde Aydınlık gazetesinde köşe yazarlığı yaptı. Şiir ve yazıları yirmi kadar yabancı dile çevrildi. Şiirleri Fransızca, Bulgarca, Yunanca, İtalyanca ve Makendoncada kitap olarak yayınlandı. Edebiyat ve gazetecilik alanlarında birçok ulusal ve yabancı ödülü bulunan Özdemir İnce, Mallarmé Akademisi (Paris) ve Avrupa Şiir Akademisi (Lüksemburg) üyesidir.

Yapıtları

Şiir: *Bütün Şiirler 1 (Rüzgâra En Yakın Yerde); Bütün Şiirler 2 (Susan Denizin Sesiyle); Bütün Şiirler 3 (Bir Başka Dil); Bütün Şiirler 4 (Şaman Sözü); Bütün Şiirler 5 (Uzaktan Daha Uzak Yakından Daha Yakın); Elli Yıl Sonra Kargı; Karadelikte Bir Yolculuk & Tersine ya da Sapkın Ayetler.*

Deneme, Eleştirel Deneme: *Şiir ve Gerçeklik, Söz ve Yazı, Tabula Rasa, Yazınsal Söylem Üzerine, Dinozorca, Tarih Bağışlamaz, Çile Törenleri, Bu Ne Biçim Memleket, Yaşasın Cumhuriyet, Şiirde Devrim, Mevsimsiz Yazılar, Gördüğünü Kitaba Yaz, Pazar Yazılar, Tersi Yüzü, Isırganın Faydaları, Yedi Canlı Cumhuriyet, Yazmasam Olmazdı, 100 Pazar Yazısı, Mahşerin Üç Kitabı, Denek Taşı, Fesatlar Sarmalında Türkiye, Cumhuriyetsiz Demokrasi, Demokrasiz Demokrasi, Direnen Cumhuriyet, Kırılancın Okuma Uçuşu, Demokrasi ile Diktatörya Arasında, Cehaletin Rönesansı, Edebiyattan Politikaya Türkiye'de Ne Var Ne Yok, Egemenlik Cehaletindir, Edebiyat Sadece Edebiyat Değildir, Türkiye'nin Sırat Köprüsü: Açılım Masalı, İmam Hatip Saltanatı ve İmamokrasi.*

Söyleşi: *Ne Altın Ne Gümüş.*

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ / 11

KURDA KUZU TESLİM ETMEK / 23

MİLLİ EĞİTİM BAKANININ DİKKATİNE:

İMAM HATİP TUZAĞI / 25

FRANSA'DA DİN ÖĞRETİMİ / 27

TEMELİ DİNAMİTLENEN MİLLİ EĞİTİM / 29

İMAMLIK HERHANGİ BİR MESLEK DEĞİLDİR / 30

MİLLİ EĞİTİM BAKANI KİMİ KANDIRIYOR? / 32

MESLEK LİSELERİNE KARŞI DEĞİLİM / 34

TÜRKİYE'NİN EN ÖNEMLİ SORUNU / 35

FRANSA'DA İMAM HATİP LİSESİ YOK / 37

ALMANYA'DA İMAM HATİP LİSESİ YOK / 39

TÜRKİYE'DE İKİ FARKLI HALK VAR / 40

PEDAGOJİ DERSLERİ / 43

BİR KEZ DAHA PEDAGOJİ DERSİ / 44

DİNDE REFORMA HARIÇTEN GAZEL / 47

DEVİRİM YASALARINI DEĞİŞTİRMEK / 49

DEVİRİM YASALARI NEDEN DEĞİŞTİRİLSİN? / 50

HARBİYE'YE KARŞI İMAM HATİP / 52

LİSE VE MESLEK LİSELERİ ÜZERİNE / 54

SORUN SADECE İMAM HATİPLER DEĞİL / 56

ARAPLAR HELADA HANGİ DİLLE KONUŞUYOR? / 61

İSLAMDA İLİM VE TEKNOLOJİ / 63

DEVİRİM YASALARI / 65

KEŞİFLER VE İCATLAR / 66
PROF. DR. KEMAL KARPAT'A BİRKAÇ SORU / 69
ÜLKENİN TEMEL SORUNU / 71
KİŞİ HEM MÜSLÜMAN HEM LAİK OLAMAZ (MI?) / 73
HAZRETİ HATİCE ÖRNEĞİ / 76
“CUMHURİYET KADINI” OLAMAMANIN ŞAŞKINLIĞI / 78
LÜTFEN ÇAĞIMIZI ŞEREFLENDİRİN! / 80
TÜRBAN MI İMAM HATİP'TEN ÇIKTI YOKSA TERSİ Mİ? / 81
DİN GÖREVLİSİ SIKINTISI YOK! / 83
AKTARMA İSTASYONU OLARAK DİYANET / 85
GENE DİYANET İŞLERİ BAŞKANI / 87
DİYANET'E ÇÖZÜM ÖNERİSİ / 88
BİR ÜST KİMLİK OLARAK İSLAM / 90
“16 BİN DİN GÖREVLİSİ YOK”MUŞ / 92
MEDRESE CEHALETİ BİLİME KARŞI / 94
“MESLEK LİSESİ MEMLEKET MESELESİ” / 96
BİR KEZ DAHA MESLEK OKULLARI / 98
DİYANET İŞLERİ BAŞKANI VE DENİZ BAYKAL / 99
İSLAMCILIK ŞİŞEDE DURDUĞU GİBİ DURMAZ / 102
TEK ÖLÇÜ İMAM HATİP / 103
HAYRETTİN KARAMAN HAKLIDIR / 105
HEDEF: İMAMOKRASİ / 107
“MESLEKİ EĞİTİM İMAM HATİPLERLE KARIŞTIRILIYOR” / 109
KARŞI DEVRİM / 111
“TRT'Yİ İMAMLAR İŞGAL ETTİ” / 113

TRT'Yİ İMAMLAR İŞGAL ETMEMİŞ /	114
“MODERNLEŞEN MÜSLÜMANLAR” /	116
BİR KEZ DAHA TEVHİDİ TEDRİSAT /	118
SOSYETE İMAMLARI /	125
İMAM HATİPLERE DAİR HARBİ KONUŞMAK /	127
EĞİTİM ÖĞRETİM İŞLERİ /	129
“LİSELİNİN PSİKOLOJİSİ İLAHİYATÇIYA EMANET” /	131
VELEV Kİ VALİLER İMAM HATİPLİ /	133
İMAM HATİP LİSELERİNİN İSLAMCI YORUMU /	135
İMAM HATİPLİLER İKİNCİ SINIF VATANDAŞMIŞ (MI?) /	137
“İMAM-VALİ” ÜZERİNE CİDDİ UYARILAR /	139
“İMAM-VALİ ÜZERİNE CİDDİ UYARILAR” KONUSUNDA /	141
KÖY ENSTİTÜLERİ VE İMAM HATİP OKULLARI (1) /	143
KÖY ENSTİTÜLERİ VE İMAM HATİP OKULLARI (2) /	144
EĞİTİMİ SATACAK YASA GELİYOR /	146
SİYASAL İSLAMIN KALESİ OLARAK İMAM HATİPLER /	148
GENEL LİSELER VE İMAM HATİPLER /	162
GENEL LİSELİLERİN HAKLI FERYADI /	164
AKP'NİN İMAM HATİP POLİTİKASI /	166
EĞİTİM SEN'İN AÇTIĞI DAVA /	168
LİSEDE İHTİLAL /	170
SANKİ BİR MİSYONER OKULU /	171

İMAM-POLİS / 173	
CUMHURBAŞKANI'NIN	
İMAM HATİP SEVGİSİ / 175	
MİLLİ EĞİTİME DAİR / 177	
LİSELERİN KÖTÜ KADERİ / 179	
EĞİTİMDE DEFORM(ASYON) / 181	
İMAM HATİP İYİ BİR ÖLÇÜDÜR / 183	
EN BÜYÜK İMAM HATİP DÜŞMANI / 185	
BAŞBAKAN NEFRET SUÇU İŞLEMİYOR MU? / 188	
TALEP OLMASI HALİNDE OKULLARDA	
İBADETHANE AÇILACAK / 192	
İMAM HATİP SEMPOZYUMU VE	
UTANMAZLIĞA DAİR / 194	
İMAM HATİP LİSELERİNE KİYAK / 198	
LAİKLİK GÜNÜ VE MİLLİ	
EĞİTİMİN YOBAZLARI / 201	

ÖNSÖZ

Başıyüce'nin talimatıyla 1 Nisan 2012 tarihinde Hürriyet gazetesinden atıldığım da, medya denen bataklık ortamının gölgesiz yansımalarından biri “Bir kökten-laikçiyi gözyaşları ile uğurlarken” başlıklı sabuklama yazısında içi kof mutluluğunu şöyle dile getiriyordu:

*“Okur kitlesi hiçbir zaman ana akım medyanın içine girmesine yetmeyen keskin sirke küpüne zarar ulusalcıları temsilen Hürriyet gazetesi raflarında yerini almıştı. 28 Şubat ruhunun, Ahmet Necdet Sezer cumhurbaşkanlığının, kökten-laik dilin büyükelçisi olarak yıllarca aynı nakaratları tekrar tekrar yazıp durdu. O günlerin ‘zamanın ruhuna’ uygun yazıları, bugünlerin Türkiye’sinin utandığı yazılara dönüşebilme ihtimalini hiçbir zaman umursamadı. Bu ülkenin başörtülü kadınlarının ‘kamusal alan’ denilen cehennemde var olması gerektiğini canhıraş savundu. İnancı insanları hor görmekten çekinmedi, kibirli kalemini faşizm ile ulusalcılık arasındaki o ince çizgide oynattı durdu.”**

Bu zavallı; demokratik, laik ve sosyal hukuk devletini neredeyse tek başıma savunmamı “kökten laikçilik” ve “ulusalcı faşizm” nitelemesiyle tanımlıyordu. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, bu görüşünde yalnız değildi: Bütün Cumhuriyet düşmanlarının geleneksel ve hastalıklı yargılarını, saldırgan Ak trollerin küfürlerini ağzı sulanarak paylaşıyordu. Ama beni tersinleme yoluyla göklere çıkardığının farkında bile değildi. Bu satırları yazdığım günümüz ortamında olup bitenler yazılarımın ne denli haklı ve doğru olduğunu kanıtlamaktadır. Elinizdeki kitapta okuyacağınız yazılar, yıllar öncesinde 7 Haziran 2015 sonrasını tasvir ediyordu.

* Cüneyt Özdemir, Radikal gazetesi, 6 Nisan 2012

Türkiye'nin bugün iki büyük sorunu var: Siyasal İslamcılık ve Kürtçülük! Kaynağını imam hatiplerden alan, Türkiye'nin tamamını tehdit eden siyasal İslamcılık, ülkeyi bölmek isteyen Kürtçülükten çok daha tehlikeli. Cumhuriyetimizi kuranlar daha ilk günlerden itibaren bu iki tehlikenin farkındaydı. Bu bilinçle demokratik ve laik cumhuriyetin temellerini oluşturan Devrim Yasaları'nı* çıkardılar. Siyasal İslamcılık ve AKP, başta Tevhidi Tedrisat (Öğretimin Birleştirilmesi)** olmak üzere bu devrim yasalarının tam karşısındadır.

Yasaların gerekçeleri onları anlamamız, yorumlamamız konusunda son derece önemlidir. 3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun gerekçesi şöyle:

“Yüksek Başkanlığa,

Bir devletin genel eğitim ve kültür politikasında, milletin duygu ve düşünce bakımından birliğini sağlamak için öğrenim birliği en doğru, en bilimsel, en çağdaş ve her yerde yararları ve güzellikleri görülmüş bir ilkedir. 1255 (1839) Gülhane Fermanı'ndan sonra açılan Tanzimat Dönemi'nde, yıkılmış Osmanlı Saltanatı[da] öğretim birliğine başlamak istemişse de bunu başaramamış ve aksine bu konuda bir ikilik bile meydana gelmiştir. Bu ikilik eğitim ve öğretim birliği açısından birçok zararlı sonuçlar doğurdu. Bir millet bireyleri ancak bir eğitim görebilir. İki türlü eğitim bir ülkede iki türlü insan yetiştirir. Bu ise, duygu ve düşünce birliği ile dayanışma amaçlarını tamamen yok eder.

Kanun teklifimizin kabulü durumunda Türkiye Cumhuriyeti'nde bütün bilim (irfan) kurumlarının bağlı olacakları tek makam Milli Eğitim Bakanlığı olacaktır. Böylece, bütün okullarda bundan böyle Cumhuriyetin irfan politikasından sorumlu ve öğretimimizi duygu ve düşünce birliği çerçevesinde ilerletmekle görevli olan Milli Eğitim Bakanlığı, olumlu ve

* Anayasa, Madde: 174

** Anayasa, Madde: 174

birleşik bir eğitim politikası uygulayacaktır. Teklifimizin bugün hemen ve ivedilikle görüşülerek kanunlaşmasını yüksek heyetten rica ederiz (2 Mart 1924, Manisa Milletvekili Vâsıf Bey ve arkadaşları).

Madde 1 - Türkiye'deki bütün bilim ve öğretim kurumları Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlıdır.

Madde 2 - Şer'iyye ve Evkaf Bakanlığı veya özel vakıflar tarafından idare edilen bütün medreseler ve okullar Milli Eğitim Bakanlığı'na devredilmiş ve bağlanmıştır.

Madde 3 - Şer'iyye ve Evkaf Bakanlığı bütçesine okullar ve medreseler için konulan ödenekler Milli Eğitim bütçesine aktarılacaktır.

Madde 4 - Milli Eğitim Bakanlığı, dinî bilgiler konusunda yüksek uzmanlar yetiştirmek üzere üniversitede bir İlahiyat Fakültesi kuracak ve [ayrıca] imamlık ve hatiplik gibi dinî hizmetlerin yerine getirilmesiyle görevli memurların yetişmesi için de ayrı okullar açılacaktır.

Madde 5 - Bu kanunun yayımı tarihinden itibaren, genel eğitim ve öğretim hizmetleri vermekte olup, şimdiye kadar Milli Savunma Bakanlığına bağlı olan askerî rüşdiyeler ve idadilerle, Sağlık Bakanlığına bağlı Yetim Evleri, bütçeleri ve öğretim kadroları ile birlikte Millî Eğitim Bakanlığına bağlanmıştır. Anılan rüşdiye ve idadilerde bulunan öğretim kadrolarının nereye bağlı olacakları, gelecekte ait olacakları Bakanlıklar arasında belirlenip düzenlenecek ve o zaman kadar orduya mensup olan öğretmenler bu statülerini koruyacaklardır."

Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun (Öğretim Birliği Yasası'nın) gerekçeli metnini okuduktan sonra, yasanın amaç ve kapsamını "Bütün okulların Milli Eğitim Bakanlığı bünyesinde toplanması işlemi"ne indirgemek yasayı anlamamak olur. Anlamamakta ısrar ise kötü niyetten başka bir şey olmamalı. Bir kez daha yazıyorum: Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun amacı ve kapsamı Cumhuriyet'in bütün okullarını laikleştirmek ve öğretimde laik bir müfredat

programı uygulamaktır. “Tevhid” ya da “Birleştirme” budur. İdeolojik ve pedagojik bir girişimdir. İdari müdahale, ikinci derecede ve geçicidir.

2 Mart 1926 tarihinde kabul edilen “Maarif Teşkilatı Hakkında Kanun”, Tevhidi Tedrisat Kanunu’nun ilkelerinin ışığı altında eğitim hizmetlerini düzenlemiştir. Devletin izni olmadan hiçbir okulun açılmayacağını öngören bu kanun aynı zamanda çağdışı derslerin okul müfredat programlarından kaldırılmasını da sağlamıştır.

Tevhidi Tedrisat Kanunu eğitim öğretimdeki “medrese” ve “okul” ikiliğine son verdiği gibi, eğitim öğretimin içeriğini laikleştirmeyi amaçlamıştır. Bütün okulların MEB’e bağlanması, eğitim ve öğretimin biçim ve içeriğinin adı geçen bakanlık tarafından saptanması anlamına gelir. Ancak, günümüzde, MEB’in bu görev ve sorumluluklarını yerine getirdiğini ileri sürmek mümkün değil. AKP ve İslamcılar işte bu nedenle Tevhidi Tedrisat Kanunu’na düşmandırlar.

Osmanlı İmparatorluğu döneminde eğitim ve öğretim yalnızca bir hayır işi, bir dinî görev kabul edilmiş ve vakıflar yoluyla yürütülmüştür. Geleneksel eğitim kurumları arasında, sadece askerî eğitim ve yöneticilerin eğitimi devlet tarafından yürütülmüştür. Bunun sonucu olarak da bir yanda askerî ve mülki kadro, bir yanda medreselerde din eğitiminden geçen kadro olmak üzere iki tip insan ortaya çıkmıştır. Bunlardan birinin ortadan kaldırılması gerekiyordu. Cumhuriyet, Öğretim Birliği Yasası ile bu işlemi yaptı ve öğretimi laikleştirdi.

Şimdi düşünelim: İslamcı çevreler ilk ve orta eğitim ve öğretimin neden vakıflara bırakılmasını istiyorlar; AKP iktidarı neden özel okullara ve vakıf okullarına ağırlık vermektedir? Çünkü yolumdan çıkmış, amaç ve ilkelerini unutmuş Milli Eğitim Bakanlığı’nın laik (ne kaldıysa) program ve denetimine bile katlanamamaktadırlar.

4+4+4 Yasası’nın MHP desteğiyle çıkartılmasının, imam ha-

tiplerin zorla çoğaltılmasının başlıca amacı, imam hatipleri medreseleştirerek Osmanlı Devleti'nin yıkılmasına yol açan ulema (ilmiye) sınıfını ihya etmek suretiyle kendi iktidarını ebedileştirmek ve Başyücelik rejimini kurmaktır. Medreseler Osmanlı bürokrasisinin (adliye ve eğitim öğretim) kaynağı idi. AKP, Osmanlı ulemasının, devletle bütünleşmek, devlete itaat ve biat geleneğini ihya etmeyi amaçlamıştır. AKP milletvekillerinin, bakanlarının ve yüksek bürokrasisinin imam hatip ve ilahiyat kaynaklı olmasının kaynağı budur.

İsterseniz 21 yıl öncesine gidelim. Dönemin DYP-DSP koalisyon hükümetinin Kültür Bakanı Fikri Sağlar'ın 28 Nisan 1994 tarihli Cumhuriyet gazetesinde şöyle bir demeci yayınlanmış:

“Şu anda ülkede eğitimde birlik yok. İki eğitim veriliyor. Bir Milli Eğitim Bakanlığı'nın ulusal anlamdaki politikayı uygulayan bir eğitim sistemi var, bir de inanç eğitimi yapılıyor şu anda. Hemen hemen sayıları eşitlendi öğrencilerin, laiklik konusunu da şu önemli konulardan biri olarak görüyoruz.”

Varlık dergisinde aynı yılın (1994) Mayıs sayısında yayınlanan *Pathemata mathemata! Evet Acı Deneyimler Öğreticidir!* başlıklı yazımda, Fikri Sağlar'ın bu cümlesinden ilham alan bir bölüm var:

“Bakan üstü kapalı olarak şunu söylemek istiyor: İmam hatip liseleri kuruluş amaçlarının dışında hizmet görmektedir. İmamlık, hatiplik ve Kuran kursu öğreticiliği gibi din görevlilerini yetiştirmek için kurulan bu okullar, daha doğrusu dinsel nitelikli bu okullar, nitelikleri gereği, doğal olarak, zihinsel yapısı Cumhuriyetin laik niteliğiyle çelişen insanlar yetiştirmektedir. Bir imamın laik düşünceli olması doğal olarak beklenmeyebilir. Ancak devlet memuru bir doktorun, bir polisin, bir öğretmenin, bir kaymakamın ve valinin, bir mühendisin, bir yargıcın laik düşünceli olması devletin kurulu düzeni gereği bir tür zorunluluktur. Bu mesleklerden birini yapan kişinin din ve vicdan özgürlüğü Anayasa güvencesi altındadır, ancak bu kişi ve kişiler imam-doktor,

imam-mühendis, imam-öğretmen, imam-yargıç, imam-kaymakam, imam-emniyet müdürü, imam-valiye dönüşemezler. Ama uygulamada bu dönüşümün giderek yoğunlaştığı ve hızlandığı görülüyor. 1990-1991 öğretim yılında imam hatip okullarının sayısı 385, öğrenci sayısı 310.215 imiş. 1994 yılında bu sayıların yüzde seksene yakın oranda yükselmiş olduğu düşünülebilir. Demokrat Parti'nin iktidara gelmesinden hemen sonra, 1951-1952 ders yılında (yani hemen hemen altı ay sonra) yeniden açılan imam hatip okulları, 1970 yılından sonra karşı devrimin kalelerine dönüşmüştür. Bunda hiç kuşkusuz 12 Mart ve özellikle 12 Eylül rejimlerinin büyük payı vardır. Askerlik mesleğinin dinselleşmesine göz yummayan ordu, öteki sivil mesleklerin dinselleştirilmesinde bir sakınca görmemiştir. Fakat, imam hatip kaynaklı milletvekilleri TBMM'de çoğunluğa geçerlerse ordunun da dinselleşmesi olasılığı pek uzak değildir.

Artık, mesleklerin dinselleştirilmesi operasyonunun yanı sıra aşmış olduğunu devletin görmesi gerekmektedir; devlet Anayasa'da yazılı niteliklerini korumak istiyorsa mesleklerin laikleştirilmesi (yeniden laikleştirilmesi) operasyonuna girişmek zorundadır.”*

“İmam-doktor, imam-mühendis, imam-öğretmen, imam-yargıç, imam-kaymakam, imam-emniyet müdürü, imam-vali” tanımlaması ilkin bu yazıda kayda geçmiş, daha sonra da birçok değişim gibi yaygınlaşmıştır. Yaygınlaşmakla kalmamış artık gelenekselleşmiş, resmiyet kazanmıştır.

Cumhuriyet, toplumsal gelişmeyi eğitim öğretim (okul) ve toprak ve tarım reformu devrimi üzerine kurmuştu. Bunun ilk adımı olarak 3 Mart 1924 tarihinde Tevhidi Tedrisat Kanunu çıkartıldı.

İkinci adım Köy Enstitüleri'nin kurulmasıydı. Epeyce gecikmeyle 17 Nisan 1940 tarihinde açıldı. Ama bu okullara karşı başlayan (1946) köklü muhalefetin sonucu Demokrat Parti hüküme-

* Özdenir İnce, *Yazmamam Olmazdı*, Doğan Kitap, 2004, s.195

ti tarafından 1954 yılında kapatıldı. Köy Enstitüleri'ni kapatan Demokrat Parti onun yerine İmam Hatip projesini yürürlüğe koydu. Bu işlemde ABD'nin etkisi olduğu söylenir.

Üçüncü adım olarak, Toprak Reformu, Cumhuriyet düşmanlarına göre bir diktatör olan Atatürk'ün en büyük ideallerinden biriydi ama sağlığında bu idealini gerçekleştirmeye gücü yetmedi. Toprak Reformu, ancak 11 Haziran 1945'te "Çiftçiyi Topraklandırma Kanunu" adıyla kabul edildi.

[Mecliste bulunan "Toprak Ağası" milletvekilleri bu kanuna (paylaşım) şiddetle karşı çıktılar. Saltanatları, ağalıkları, şan ve şöhetleri bir anda yok olacaktı. Onlar için halkın değil, kendilerinin varlığı ve mutluluğu önemliydi. Bu milletvekillerinin başlıcaları ve en çok karşı çıkanlarından bazıları şunlardı o zaman, Adnan Menderes, Celal Bayar, Celal Ramazanoğlu, Fevzi Lütfi Karaosmanoğlu, Emin Sazak, Cavit Oral ve diğerleri. Bu reform karşıtı toprak ağası milletvekillerinin ilk icraatı ne oldu biliyor musunuz? Halka daha iyi hizmet edeceğiz vaadiyle ve halk için uygulanacak olan kanuna karşı çıkarak Demokrat Parti'yi kurdular. Nasıl bir hizmet anlayışı ise? Amaçlarına da ulaştılar ve kanun uygulanmadı, uygulanamadı ve reform rafa kaldırıldı bu halktan yana(!) olan toprak ağalarının cambazlığı ve kurdukları parti sayesinde. İnsanımız bunu hâlâ kavrayamadı, bu gidişle de kavrayacağı pek benzemiyor.]*

İmam hatip siyasal programının ne olduğunu iyice kavramak için bir başka önemli kaynağa başvuracağım:

[Köy Enstitüsü sistemi, yeni okul ve yeni öğretmen demektir. Enstitü'den yetişen öğretmenler köyde öncü, örnek ve önder kişiler olarak beliriyorlardı.

Köy Enstitüsü'nde eğitim görüp köye gelen bu genç öğretmenler bir yandan köy çocuklarını eğitiyor, öte yandan köylünün dert ve sorunlarına pratik çözümler ürettikleri için köylü ile sıcak diyaloglar oluşturunuyordu.

* Vikipedi

Köylerde ağalar, beyler ve onların gerek toplumsal gerekse ekonomik gücü zedelenmeye başlamıştı.

Daha, Köy Enstitüleri Yasası 1940 yılında Meclis'te görüşülürken, büyük toprak sahipleri bu yasaya karşı çıkıyordu. Buna en şiddetli biçimde karşı çıkan da Eskişehir Milletvekili Emin Sazak'tı.

Yukarıda da belirtildiği gibi Milletvekili Sazak şöyle diyordu:

“Bunlara verdiğimiz yetkiler başbakanda yoktur. Ona (köy öğretmene) diyoruz ki, sen öyle bir şahıssın ki Allah tarafından ıslaha (düzeltmeye) memur edilmişsin.”

Aslında, bu konuşmada Milletvekili Sazak'ın Köy Enstitüleri'nden mezun olduktan sonra köye gelecek genç öğretmenlerden ne kadar çok korktuğu, ne derece tedirgin olduğu açıkça anlaşılıyor.

1973-1980 dönemi CHP Kastamonu Milletvekili Sabri Tıǧlı'nın, Van Milletvekili Kinyas Kartal'la yaptığı konuşmayı Durun Kut, Cumhuriyet gazetesine taşımıştır.

Sabri Tıǧlı, Van Milletvekili Kinyas Kartal'a sorar: “Ağa, sen bilirsin. CHP Türkiye'ye komünizmi getirmek için mi kurmuştur Köy Enstitüleri'ni?”

Moskova'da Harp Akademisi'ni bitiren, Rus Ordusu'nda subaylık yapan, daha sonra aşireti ile göç ettiği Van ilinden dört dönem milletvekili seçilen aşiret reisi Kinyas Kartal'ın yanıtı şöyle olmuştur:

“Bak delikanlı, Köy Enstitüleri kesinlikle bir komünist uygulaması değildi. Doğu'daki beylerin, şeyhlerin ve ağaların içinde en yüksek öğrenimi olanlardan birisi benim. Rusya'da yaşadım, Moskova Harp Akademisi'ni bitirdim. Rus Ordusu'nda subaylık yaptım. Bir Rus generalinin balerin kızıyla evlendim, vatanıma döndüm, yerleştim...”

Van Milletvekili Kartal sözünü şöyle sürdürüyor:

“Yok canım, onlar komünizmi benim kadar bilmezler. Bak ben sana bunun aslını anlatayım. Benim köylülerimin işlerini ilçe merkezlerinde, il merkezinde benim adamlarım yapar. Benim köylülerim devlet kapısını bilmezler. Askere mektubu bu benim adamlarım yazar, gelen mektupları benim adamlarım okur.

Muhtarın kararlarını benim adamlarım yazar, doğum-ölüm

kararlarını benim adamlarım doldurur. Ücretlerini de alırlar. Bu işler böyle sürerken benim köylülerimden ikisine Akçadağ Köy Enstitüsü çıkışlı iki öğretmen geldi. Altı ay sonra bu köyler bana biat etmekten (bana bağlanmaktan) çıktılar...

Biz Doğulu ağalar oturduk, düşündük. Eğer bu Köy Enstitüleri on yıl devam ederse Doğu'daki ağalık ölecek. Diyeceksin ki sen köylülerin uyanmasını istemez misin? İsterim istemesine, ama ben sağlığımda ağalığının öldüğünü görmek istemiyorum. İşte bunun üzerine biz Doğulu ağalar Demokrat Parti ile pazarlık yaptık. Köy Enstitüleri'ni kapatmaya söz verirsiniz oyumuzu size vereceğiz dedik. Söz verdiler. Oyumuzu verdik, Köy Enstitüleri'ni kapattırdık."

1946'dan 1950'lere gelince, gerçek demokrasiye değil, çok partili demokrasiye daha doğrusu sayısal demokrasiye geçilince, feodal ilişkilerin egemen olduğu bölgelerde, bu feodal ilişkilerin sürdürülmesi feodal güçler açısından yaşamsal bir önem kazandı. Köylü uyanırsa, feodal ilişkiler biterdi; her köye okul ve öğretmen sağlanması, ağanın eleştirilmesinin önünü açmak demekti.

Bilindiği gibi, feodal ilişkilerin egemen olduğu bölgelerde köy ya da birçok köy sahibi toprak ağaları vardı. O köylerde oturanlar da toprak sahibinin egemenliğindeydi. Buralarda çalışanlar emeklerinin tam karşılığını almıyorlardı. Bunların aydınlanması, o toprak sahipleri için tehlikeli olabilirdi. Bu gelişmeler toprak sahibinin, feodal beylerin çıkarına ters düşerdi.

Bu ekonomik gerçeğe dayalı eleştiriler bir inceleme yazısında şöyle vurgulanıyor:

"Fakat eleştirilerin ve saldırıların asıl nedeni çok daha başkaydı. Köy Enstitüleri'ne bazı çevreler için çok sakıncalı bir kuruluş niteliğini veren asıl neden Köy Enstitüleri sisteminin Türkiye'deki toprak düzeni için çok ciddi bir tehlike oluşturmasıydı."*

İmam hatiplerin genel bilgi açısından Osmanlı dönemindeki denklerinden daha iyi olduğu kabul edilebilir. Ama RTE'izmin "Dindar ve kindar nesil" yetiştirme fabrikası olarak kullanılan bu okullardan matematik, fizik, kimya, biyoloji, tıp alanlarında

* Alev Coşkun, *Hasan Ali Yücel*, Cumhuriyet Kitapları, 2.Baskı, 2007, s. 157-158

bilimsel buluş yapmış bir bilim adamı çıktığını duydunuz mu? Filozof, ressam, besteci, müzisyen, edebiyatçı, sporcu?.. Ben hatırlamıyorum! Bu okullar, siyasetçi, müteahhit ve bürokrasinin yönetici sınıfını, mülkiye-adliye-zaptiye için sadık eleman yetiştirir.

Yoksuldan, ezilmişten, mazlumdan yana olan bir ulema, hoca, imam ve kadı geleneği olmuş mu, var mı, duydunuz mu? Benim bilgim yok! Hiçbir şey üretmeyen, asalak, Masa ve Kasa'nın sadık kulu bir sınıftır.

Osmanlı zamanında "ulema, bir zümre olarak muhafazakâr ve reforma mani idi, münferid istisnalar olmakla birlikte [...onlar], yerleşik geleneği savunmak dışında başka hiçbir yol bilmiyorlardı [ve] bu yüzden yeniliğe karşıydılar."* Günümüzün ulema üreticisi İmam-Hatip fabrikaları da aynı geleneği devam ettirmektedir. Mezunları, İslamcı ideolojiye nefer olmakta, İslamcı partilere "biat ve itaat" gereği otomatik oy vermekte ve hizmet etmektedir.

Mesleklerin askerileştiği bir toplumda yaşamak nasıl mümkün değilse, mesleklerin imamlaştığı bir toplumda yaşamak daha da olanaksızdır. O toplum kendi kendini zehirleyerek yok olur. Buna engel olmak için Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun özgün haline dönmekten başka çare yok: "Millî Eğitim Bakanlığı, dinî bilgiler konusunda yüksek uzmanlar yetiştirmek üzere üniversitede bir İlahiyat Fakültesi kuracak ve [ayrıca] imamlık ve hatiplik gibi dinî hizmetlerin yerine getirilmesiyle görevli memurların yetişmesi için de ayrı okullar açılacaktır." Bu okullar imam hatip okulları idi. İmam hatip okulları sadece Diyanet İşleri Başkanlığı hizmetinde imamlık ve hatiplik gibi dinî hizmetlerin yerine getirilmesiyle görevli eleman yetiştirecek. Mesleklerin dinselleşmesi birkaç on yıl daha sürerse Türkiye'yi kaostan hiçbir mucize kurtaramaz, ülke Başyüce'nin ve AKP'nin kölesi olur. Bu gerçeği anlamadan Türkiye için kurtuluş yok!

Okuyacağınız bu kitapta yer alan yazılar imam hatip derneklerini, İslamcı basını ve AKP hükümetini çok rahatsız etmiş, he-

* Amid Bein, Çev: Bülent Üçpınar, *Osmanlı Uleması ve Türkiye Cumhuriyeti*, Kitap Yayınevi, s.19 içinde

def gösterilmeme, mahkemeye verilmeme ve ölüm tehditleri almama yol açmıştır. Yazdıklarımı, meğer en iyi Bedii Faik anlamış:

“Solculara düşman olmadım hiçbir zaman, solcuları severim. Orhan Kemal’i ben canlandırdım, ölecekti. Yaşar Kemal’in ‘İnce Memed’inin müsebbibi de benim. Ona kalsa müstear isimle yayınlayacaktı ve bugünkü Yaşar Kemal olamayacaktı. Özdemir İnce’nin şiirlerini severdim şimdi de yazılarını seviyorum. Hürriyet’ten çıkardılar şimdi Aydınlık’ta yazıyor. Atatürk devrimlerini; Falih Rıfkı’dan (Atay) sonra, Tevhidi Tedrisat’ı en iyi, en anlamlı yazan yazar. Başına bir şey geleceğinden korktuğum, adalete muhatap olur diye düşündüğüm insanların başında geliyor.”

Yaşarken kendisine teşekkür edememiştim. Bu borcu şimdi ödüyorum.

Özdemir İnce
1 Eylül 2015

* Bağımsız dergisi, 08.11.2013, Sayı: 42.

KURDA KUZU TESLİM ETMEK

Bir dinci gazete, Batı'da genelkurmay başkanlarının bir bakanaya bağlı olduğunu, İsrail askerlerinin dinsel gerekçe ile başlarına takke takabildiklerini, "Hükümet başkanlarının her pazar muntazaman kiliseye devam ettikleri"ni, "laiklik ve demokrasinin gerçek anlamda uygulandığı Batı ülkelerinde dine bağlılık ve saygının her vesile ile sergilendiği"ni ileri sürdükten sonra, "Buyrun işte Batı" diye laik çevrelere çıkışıyor.

Orta zekâlı bir laik'in bu kanıtların hepsini çürütebileceği kuşkusuz hiç düşünülüyor. Bir dinin toplum hayatına yansımalarının, toplumsal törelerinin bir başka ülkeye örnek gösterilemeyeceği düşünülüyor.

Örneğin Yunan Parlamentosu'nun papaz huzurunda açılmasının Türkiye Büyük Millet Meclisi için ilham kaynağı olamayacağı.

Dinci gazetenin (gazetelerin) bu türden çıkışları aslında karşı cepheyi hedef almıyor. Gerçek amaç kendi saflarını sıkılaştırmak, "devlete sızmış" olan irticacı amir ve memurları cesaretlendirmek.

Örnek verdikleri Almanya'da bir ırkçı müdürün görevine son verildiğini, aynı Almanya'nın Nazi yönelimli partiyi kapatmaya, kamu kurumları ile özel sektöre sızmış Neonazileri ayıklamaya hazırlandığını bilmiyorlar mı?

Almanya Yeni-nazileri, Türkiye irticacıları anayasal düzenleri için tehlikeli görüyorlar ve bu tehlikeleri ortadan kaldırmak istiyorlar.

Bazı çevrelerin ileri sürdüğü gibi "dini bütün" memurların hedef alındığına inanmak mümkün mü? Ama insanın aklına şu soru geliyor: İmam-kaymakamlar, imam-öğretmenler, imam-emniyet

müdürleri, imam-defterdar Türkiye’den başka hangi laik ve demokratik ülkede var?

Aydın din adamı yetiştirmek için kurulan imam hatip okullarının Öğretim Birliği (Tevhidi Tedrisat) yasasına aykırı olarak gelişeceği ve ülkedeki (neredeyse) bütün meslekleri dinselleştirmeyi tek amaç haline getireceği kimin aklına gelirdi? Bunun sonucu olarak, şu anda dinselleştirilememiş tek meslek askerlik olarak görünüyor.

Bireysel inanç ve dindarlık bir zihinsel ve ruhsal durumdur. Dinsel inançlarınızı açıklamak zorunda olmadığınız gibi bu inançları kamu hizmetlerinde kendinize rehber yapamazsınız. Bu denge laik ülkelerde toplumsal barış için son derece önemlidir. Nitekim, ABD’de yeni başkan adayları dini siyasete alet edecek gibi oldular, ilk protesto dinsel örgütlerden geldi.

Dindarlık bir zihinsel ve ruhsal durumdur dedik.

Din adamlığı (papazlık, rahiplik, hahamlık, hocalık) ise eylem halinde bir formasyondur. Din adamı, bu formasyonun gereği olarak, vahye ve dogmalara inanır, bilimin çağdaş verilerine inanmak zorunda değildir. “İnananlar var”, “inansa iyi olur”u bir yana bırakalım, bir din adamı kadın eli sıkımayabilir, evinde haremlik-selamlık kurabilir. Aynı şeyi kamu hizmetinde çalışmayan mülkiye mezunu bir hesap uzmanı da yapabilir. Aynı şey kadınlar için de geçerlidir. Örneğin, ilaçlarımı aldığım genç eczacı kadın türban takıyor, bu genç kadına karşı içimde en küçük bir tepki bile yok. Devletin de olamaz! Çünkü yaptığı hizmet devletle sözleştiği bir kamu hizmeti değil, dükkân kendi dükkânı.

Bir ülke düşünün ki o ülkenin cumhurbaşkanı düşüncelerinin haklılığını kanıtlamak için Kuran ayetlerini referans yapardı ya da yapsın.

Bir ülke düşünün ki o ülkenin Yargıtay Başkanı, 4. Ceza Dairesi Başkanı olduğu dönemde, Cumhuriyet’in laik yasaları Kuran’ın değişik surelerini referans yapsın (Radikal, 2.9.2000).

Bir lke düşünün ki o ülkenin yargıçları din kitabını laik hukukun içtihadı kaynağına dönüştürsün (Radikal, 2.9.2000).

Bir lke düşünün ki devlet, kamu hizmeti gören anlaşmalı memur ve amirlerinin anayasal düzene karşı fesat hazırlığı içinde olduklarından kuşkulansın.

Bir lke düşünün ki o ülkenin Danıştay Başkanı emekli olmadan önce, “Belli görüşe angaje olmuş kişiler hâkim ve savcı olamaz. İmam hatipte verilen bilgiler İslam dinine ilişkin dini dogmalara dayanır. Oysa yargı dogmalara değıl, normlara dayanır” desin (Hürriyet, 2.9.2000).

Bir lke düşünün ki o ülkenin Genelkurmay Başkanı “İrtica yargıya sızdı” desin.

Ne yapmalı? İmam-kaymakamlar, imam-öğretmenler (demokrasi gereğı) yerlerinde mi kalsınlar? Mesleklerin tümünü dinsellettirmeyi amaçlayan (açık ya da gizli) g, kutsal misyonunu gereklettirmeyi sürdürsün m?

Ne için demokrasi? Demokrasinin amacı ne? Demokrasi kendi kendinin amacı mıdır? Demokrasi kimin yanında? Kamu düzenini korumak isteyenlerin mi yoksa yok etmek isteyenlerin mi?

Bu sorulara içtenlikle cevap vermeden Türkiye’de olan biteni anlamamız mümkün değıl!

17 Eylül 2000

MİLLİ EĞİTİM BAKANININ DİKKATİNE: İMAM HATİP TUZAĞI

Kimileri, imam hatip okul ve liselerinin gündemde kalmasından bıkmışlar. Aslında, Cumhuriyet de hem bu “korsan” okullardan, hem de ğruna yapılan şaklabanlıklardan bıkmış durumda; ama ne çare!..

Derler ki: “Hayır, imam hatibin bir yasaı olduğu için sen o sıfatı bu okula takamazsın!” Takarım! Çünkü yasa, etik olarak “gayrimeşru” olanı “meşru” kılamaz. Bu okulun yasaı, 3 Mart 1924 tarihli Tevhidi Tedrisat (Öğretim Birliği) Kanunu ile çeliştiği için gayrimeşrudur.

Mustafa Kemal Paşa, 1 Mart 1924 tarihinde TBMM açılış konuşması yapıyor: “Ulusun ortak düşüncesi ve isteğine uygun olarak eğitim ve öğretimin birleştirilmesi, ulusal, laik, çağdaş, tek ve bütün bir eğitim anlayışının yaşama geçirilmesi şarttır.”

TBMM’nin 3 Mart 1924 tarihli oturumunda, medreselerin bağlı bulunduğu Şeriye ve Evkaf Vekâleti kaldırıldı. Aynı gün kabul edilen Tevhidi Tedrisat Kanunu ile eğitim kurumlarının hepsi Milli Eğitim Bakanlığı’na bağlandı. Bu yasa okul ikiliğini kaldırıyor, eğitim laik ve parasız hale getiriliyordu.

1950’den 2000’e kadar tam elli yıl içinde Tevhidi Tedrisat Kanunu paramparça edildi. Din adamı yetiştirmekle görevli meslek okulu genel lise haline getirildi, kapıları kız öğrencilere açıldı. Ardından bu yeni medreselerin mezunları üniversiteye girme hakkını elde ettiler.

Yeni yasa ile üniversiteye giriş epeyce zorlaştırıldı. Ama “türban” sorununun kaynağı olan bu okullar kız öğrenci almayı sürdürüyor.

MGK Genel Sekreteri Org. Tuncer Kılınç, 17 Aralık 2002’te, türban sorunu için bir öneri yaptı: “Sorunu yaratan sebebi ortadan kaldıralım. İmam hatip okullarına kız öğrenci alınmasın.”

Orgeneral Kılınç, iddia edildiği gibi, kız çocukların genel ve mesleki eğitimine engel olmuyor, Tevhidi Tedrisat Kanunu’na ve ilk imam hatip okulu yasasına aykırı olan bir işleme son verilmesini istiyor. Son elli yıl içinde bu komploya ses çıkarılmaması, bu okulların çoğalmasına göz yumulması, bundan sonrası için bir ipotek olamaz. 3 Mart 1924’e geri dönülür ve kesin çözüme doğru adım atılır.

Kız öğrencilerin eğitiminin engellenmesi, eğitim özgürlüğünün ortadan kaldırılması gibi safsataları bir yana bırakalım ve şu iki soruyu yanıtlayalım:

1. Amaç antilaik militan yetiştirmek değilse, kadınların ruhsatsız olduğu bir alanda meslek adamı yetiştiren okullarda kızların işi ne?

2. İHL'yi bitirenler önce imam ve hatip oluyorlar, daha sonra üniversiteyi bitirip “imam-kaymakam”, “imam milli eğitim müdürü”, “imam-polis”, “imam-fizik öğretmeni” oluyorlar. Dünyada bunun benzeri bir uygulama var mı; Hristiyan ülkelerinde papazlar kaymakam, vali, emniyet müdürü, lise öğretmeni oluyor mu? Olmuyor!.. Türkiye’de tanık olduğumuz nedir? Toplumun yapı ve kurumlarının dinselleştirilmesini amaçlayan, ileriye dönük planlı kadrolaşma harekâtı değil mi?

2 Ocak 2003

FRANSA’DA DİN ÖĞRETİMİ

Bir ülkenin, evrensel erdemler, kurallar, ilkeler dışında, bir başka ülkeye kurumsal yapılar bağlamında örnek gösterilmesinden hoşlanmam. Gösterilen örnekleri kabul etmem. Ama sık tartışma konusu yapılan bir alanda, Fransız Kültür Merkezi Fransızca İşbirliği Ataşesi Jean-Paul Basaille’den edindiğim resmi bilgileri aktaracağım.

1. Fransa’da devlete ait ilköğretimde ve kolejlerde (bizim sistemde 3-6 sınıflar) din eğitimi kesinlikle yok. Liselerde de zorunlu din dersi yok. Fransa’da ilk ve ortaöğretimin üç belirleyici sıfatı var: Laik, parasız ve zorunlu. Bununla birlikte okul yönetimi, öğrenciye ya da ana babasına din dersi isteyip istemediğini soruyor. Dersin istenmesi durumunda, yetkili bir rahip tarafından, öğle tatilinde ya da derslerden sonra bir ya da iki saat ders veriliyor. Ama herhangi bir sınav ve not söz konusu değil. Aynı durum,

Protestanlar, Yahudiler ve Müslümanlar için de geçerli.

2. Fransa'da Katolik, Protestan, Yahudi ve Müslüman cemaatlere ait ve devletle sözleşmeli özel okullar var. Çoğu Katolik kilisesine ait olan bu okullarda devlet okullarının programı aynen uygulanıyor. Din dersleri tavsiye ediliyor, ama zorunlu değil. Sadece “patron” farklı. Din eğitimi verebilen, çok az sayıda sözleşmesiz okullar da var; ama bunlar da devletin sıkı denetimi altında.

3. Fransa'da 1960'a kadar din adamı yetiştiren Küçük Papaz Okulu (Petit Séminaire) varmış. Bizim imam hatip okuluna ve lisesine benzeyen ve ulusal müfredat programının yanı sıra din bilgisi veren bu okullar 1960 yılında kapatılmış. Yani şu anda ilk ve ortaöğretim düzeyinde din meslek okulu yok Fransa'da.

Fransa'da din adamı, rahip olmak isteyen lise diploması (bakkalya) sahipleri, eskiden Büyük Papaz Okulu'na (Grand Séminaire) girebiliyorlardı. Şimdi, bunların sayısı çok az, adaylar üniversiteye gidiyorlar. Yani din öğrenimi için erken yönelim değil geç yönelim (vocations tardives) tercih ediliyor.

4. Bir lise mezunu Katolik Üniversitesi'ne (İlahiyat Fakültesi'ne) girip teoloji (ilahiyat) diploması aldı diyelim. Bu kişi, her alan için gereken diploma, sertifika ve yeterlik belgelerini aldıktan sonra şu işlerde çalışabiliyor:

Kilise hizmeti; din dersi öğretmenliği; müzeler; dini basın; dini medya ve iletişim alanı; turizm ve kültür alanı; yayıncılık ve kitapçılık.

Görüldüğü gibi, Fransa'da Türkiye'deki imam hatip okulu ve liseleri gibi genel öğretim okullarının paraleli olan ve meslekleri dinselleştiren bir eğitim öğretim düzeni yok. Öte yandan cemaat vakıflarının okullarında rejim muhalifi bireyler de yetiştirilmiyor Fransa'da.

Durum ilgili ve ilgisiz herkesin bilgi ve ilgisine sunulur!

15 Şubat 2003

TEMELİ DİNAMİTLENEN MİLLİ EĞİTİM

Konu şu: Merkezi Hollanda'da bulunan ve aralarında ABD, Rusya, Japonya gibi 41 ülkenin eğitim bakanlıklarının üye olduğu IEA (International Association for Evaluation of Education Achievement-Uluslararası Eğitim Başarı Değerlendirme Derneği) tarafından yapılan araştırmaya göre Türk öğrenciler fen bilgisi alanında 33'üncü (sondan altıncı), matematik alanında ise 31'inci (sondan sekizinci) olmuş.

"Aman çocukları üzmemelim!", "Aman tatilde ödev vermeyelim!" densizliğinin eğitim ilkesi haline geldiği, her yıl bir yolu bulunup tembelliğin "af" ile ödüllendirildiği bir ülke için kuşkusuz normal bir sonuç bu. Gençliğimde birkaç yıl ortaokul ve lise öğretmenliği yaptığım için Milli Eğitim hizmetlerinin "sizlere ömür" olduğunu biliyorum. Tarihi 1947'ye kadar giden, Eğitim Birliği Yasası'na karşı tasarlanmış bir cinayet söz konusu!

Ama basından öğreniyoruz ki bu fiyaskoya, "imam hatip okullarına darbe vurmak için yola çıkan" ve "şimdilerde esamisi okunmayan" 28 Şubat generalleri sebep olmuş. "Düşman"a ölümcül darbe indirmek isterken Türk eğitim sistemini vurmuşlar.

Kuşkusuz eğitimin yapı ve özelliklerinden habersiz, tuhaf bir "dam üstünde saksagan!" yorumu bu. Ama bu savgüden (angaje) yorumlar, ulusal eğitimin, Cumhuriyet ideallerine bağlı kuşaklar yetiştirmeyi amaçlayan temel ilkelerinin dinamitlenmiş olduğunu gizleyemez.

Doğrusunu isterseniz, şanslıyım, bir sorunla ilgilendiğim zaman, çareyi gökte ararken yerde bulurum. 5 Şubat 2003 günü saat 15.15'te TRT 2'de, Güncel adlı programa rastladım. Program, sözünü ettiğimiz araştırmada uğradığımız bozgunla ilgiliydi. Bu araştırmayı yapan uzmanlardan biri, Dr. Yurdanur Atlıoğlu (Milli Eğitim Bakanlığı Eğitim Araştırma Geliştirme

Daire Başkanlığı) da konuşmacılar arasındaydı. Dr. Atlıoğlu, sonuçların doğru ama basında yapılan değerlendirme ve yorumların yetersiz olduğunu söyledi. Öğrenciler bilgilerini nasıl kullanacaklarını bilmiyorlarmış. Peki ne biliyorlar o halde?

Prof. Dr. İsa Eşme de Türk eğitiminin öğretim ve öğrenme sisteminin yanlış olduğunu, araç olması gereken sınavın amaç haline getirildiğini söyledi. Türkiye’de uygulanan haliyle test sınavlarını eleştirdi ki bu çöküşün temelinde olan da zaten bu sınav sistemidir.

Görülüyor ki 2003 yılında, milli eğitim sistemimizin içinde bulunduğu bataklığı 28 Şubat süreci yaratmamış. Bu nedenle, rakam ve yüzdelerin üzerine gözü kapalı, rastgele atılmanın gereği yok. 28 Şubat sadece, milli eğitimin hedefinin siyasal İslam değil, Cumhuriyet ideali olduğunu anımsadı. O kadar!

Sorun öğretmen malzemesinden, öğretim ve eğitim programlarının içerik, teknik ve kalitesinden kaynaklanmaktadır.

1 Mart 2003

İMAMLIK HERHANGİ BİR MESLEK DEĞİLDİR

Kimilerine bıkkınlık veren ve öfkeyle “Gene mi?” dedirten “imam hatip” konusu Türkiye Cumhuriyeti’nin geleceğini ilgilendiren en önemli sorundur. Çünkü toplumu, yapılarını ve sivil meslekleri dinselleştirmek programının lokomotifidir bu okullar.

İmamlık herhangi bir meslek olmadığı için imam hatip liseleri de herhangi bir meslek okulu değildir. Yani yapı endüstri lisesi değildir.

İmam hatip lisesi mezunlarının mesleki (formasyon) amacı dinin buyruklarına hizmet olduğu için sivil üniversitelere alınmaları dünyevi Cumhuriyet'in idealleriyle, onun temel ilkeleriyle çelişir. Şimdi, karakuşi bir savunmayla, "Sivil üniversitelerde askeriyenin öğrencileri de okumaktadır" denilebilir. Evet, doğru, okumaktadır ama bu öğrencilere mezun olduktan sonra Milli Savunma Bakanlığı bünyesinde görev verilmektedir.

Yazımızın bu bölümünden aklımızda şunu tutalım yeter: Mesleklerin evrensel tanımlamasında askerlik ve din hizmetleri, kuşkusuz, öğretmenlik, avukatlık, hekimlik, mimarlık, mühendislik, muhasebecilik vb. sivil meslekler değildir. Askeri öğretmen, yargıç, hekim ve mühendislerin ordu hizmetinde üniforma giyerek hizmet etmeleri bu mesleklerin sivil niteliğine aykırı değildir.

İkisi de sivil değildir ama "Din adamı mı yoksa subay mı sivillikten daha uzaktır?" sorusunu yanıtlayalım. Kuşkusuz din adamlığı daha uzaktır, en uzaktır.

Seyhan Milletvekili Sinan Tekelioğlu, CHP'nin 7. Kurultayı'nda (17 Kasım-4 Aralık 1947) konuşuyor: "Diyanet İşleri, vakıflar idaresinin paralarıyla mektep açsın, bize asri ve medeni hoca yetiştirsın, bize ölü gömücü yetiştirsın, bize telkin verecek imam yetiştirsın, bize hatip yetiştirsın."

1947'den bu yana, İslam âleminin tamamına yetecek imam hatip okulları, liseleri açıldı, bunlar mezunlar verdiler. Ama açık hâlâ kapatılamadı(!). Çünkü siyasal İslamın gözü artık cami ve gusülhanede değil devletin yönetiminde, iktidarda. Bu nedenle, imam hatip mezunlarını kullanarak askeriye de aralarında olmak üzere bütün meslekleri ele geçirmek istiyor. Bunun gerekçesi de hazır: Meslek sahiplerinin dinini iyi bilmesi!.. Evet ama, Müslümanların dinini öğrenmeleri başka, Öğretim Birliği Yasası'nın amaçlarını yok eden imam hatip liselerinden mezun olan din adamlarının sivil meslekleri ele geçirmeleri başka.

Kimse Müslümanların dinlerini öğrenmesini engelleyemez! Vatandaşlarının din eğitim ve öğrenimini güvence altına almak laik Cumhuriyetin görevleri arasında bulunmaktadır. Ama anayasa da toplumun ve sivil mesleklerin dinselleştirilmesine karşı kendi tedbirlerini almıştır. Bu nedenle, imam hatip liselerinin sayılarının mesleki gereksinimlerle doğru orantılı olması ve üniversiteye girişlerde, “meslek okulu” olan imam hatip lisesi mezunlarına uygulanan özel puanlama sisteminin devam etmesi gerekmektedir.

10 Mayıs 2003

MİLLİ EĞİTİM BAKANI KİMİ KANDIRIYOR?

Beni Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik kışkırttı. Oysa imam hatip okulları konusunda uzun süre yazmamaya karar vermiştim. Çünkü savunanlar, bu okulların ne kadar yararlı, mezunlarının da ne denli dini bütün ve yurtsever kişiler olduklarını söylemekten başka bir şey yapmıyorlar. Kimileri de sadece küfrediyor.

Bense sivil ve laik üniversitelerin sivil ve laik liselere dayalı olması gerektiğini; meslek okulları mezunlarının sivil üniversitelere girmesi durumunda her mesleğin “o meslek”in zihinsel ve duygusal üniformasını giyeceğini söylüyorum. Koşullanma anlamında, sadece imam hatip okulları değil, askeri liseler de, tarım okulları da vb., sakıncalıdır. Çağdaş eğitime göre üniversiteler, öğrenci kaynaklarını meslek öğretmeyen liselerden sağlamalıdır. Bu eğitsel gerçeğe karşın, imam hatip lisesini sivil lisenin karşısına çıkarmak Cumhuriyet’e karşı hazırlanmış en büyük tuzaktır. Bu nedenle, yurdunu, Cumhuriyet’i, dilini, dinini seven herkes imam hatip liselerinin tekrar alternatif lise haline getirilmesine mutlaka karşı çıkmalıdır.

14 Şubat 1924 tarihinde TBMM’de üç önemli yasa kabul edildi:

1. Şerîye ve Evkaf Vekâleti'nin kaldırılmasına dair 429 sayılı Kanun;
2. Tevhidi Tedrisat'a dair 430 sayılı Kanun;
3. Hilafetin kaldırılması ve Osmanoğulları hanedanının yurt dışına çıkartılmasına dair 431 sayılı Kanun.

Bu üç yasanın içinde en önemlisi medrese ve din okullarını kaldırıp laik okulları eğitimin temeli durumuna getiren 430 sayılı Öğretim Birliği Yasası'dır. Hiç kuşkunuz olmasın, bu yasanın yozlaşması Cumhuriyet düzeninin yıkılması anlamına gelir.

Öte yandan, hilafeti diriltmek, laik hukukun yerine şeriat hukukunu getirmek isteyen çevreler için, bu hayallerini gerçekleştirmenin en etkili yolu öğretim birliğini yok etmektir. Çünkü bunu gerçekleştirecek kadroların Cumhuriyetin laik liselerinde yetiştirilmesi son derece zordur.

Bu, bilinen, deşifre olmuş bir gerçekken, Milli Eğitim Bakanı bakın neler söylüyor: “Belediyelerde elektrik, trolleybüs, gaz kalmadı ama adları böyle kaldı. İmam hatiplerde artık imam ve hatip yetiştiriyor.” (Hürriyet, 11 Mayıs 2003)

Milli Eğitim Bakanı, böylece bakanlığının suç işlediğini itiraf ediyor: Her kurum, her kuruluş ve her okul yasaların kendisine yüklediği görevleri yerine getirir. İmam hatip liseleri artık imam ve hatip yetiştirmiyorsa, ya yasal görevini yerine getirmek için gereken düzenlemeler yapılır ya da bu okullar tamamen kapatılır.

Milli Eğitim Bakanı adam kandırıyor: Aileler çocuklarını fen bilimleriyle birlikte Kuran, fıkıh ve tefsir bilimleri öğrensinler diye imam hatip okullarına gönderiyormuş. Fıkıh ve tefsirin ne olduğunu biraz bilenler bakanın bu sözlerine kahkahayla gülerler. İmam hatip öğrencilerinin bu okullarda öğrendikleri Arapça ile fıkıh ve tefsir bilimlerini öğrenmeleri, lise İngilizcesi ile Shakespeare yorumlamaya benzer. Yani kesinlikle olanaksızdır!

Güldürmeyin bizi Sayın Bakan, meslekleri dinselileştirmek (İslamileştirmek) kumpasınızı itiraf edin de siz de biz de rahatlayalım!..

27 Mayıs 2003

MESLEK LİSELERİNE KARŞI DEĞİLİM

Turan Kılınç adlı okurdan bir mektup aldım. Olduğu gibi aktarıyorum:

“Özdemir Bey merhaba,

Ben meslek liselerine giden öğrenciler sivil üniversitelere gidemez fikrinize karşıyım, meslek lisesi mezunlarının üniversitelerde istediği bölüme girme hakkı olmalıdır, bir motor meslek, tekstil meslek lisesi mezunu çocuk neden doktor-mühendis-avukat-iktisatçı olmak istemesin, öyle bir niyeti varsa meslek liselerine gitmesin diyeceksiniz, neden? Çocuğun 14 yaşında algıladığı hayatla 18 yaşında algıladığı hayat aynı mı? Hayır tabii ki değil.

Hem üniversiteler sınavla öğrenci alıyor, eğer çocuk fen derslerini yeterince okulda almadığı halde kendini yetiştirip zekâsını ve kapasitesini kullanarak sınavı kazanabiliyorsa çocuğun istediği bölümü okuması neden yanlış olsun, insanın her an istediğini seçebilme özgürlüğü olmalı bence, ortaokuldan sonra meslek lisesine gitmek isteyen öğrenci hoşuna gitmediyse ya da fikirleri değiştiyse liseden sonra üniversitede istediği bölüme gidebilmeli, az oranda fen dersleri alsa da.

Saygılarımla.”

Turan Kılınç’ı hemen yanıtlıyorum: Meslek lisesi mezunlarının üniversitelere girmelerine karşı değilim. Karşı değilim, çünkü ömrüm boyunca savunduğum “Hayatta ve öğrenimde fırsat eşitliği” düşünceme her zaman sadık kaldım.

Klasik liselerde türlü nedenlerle okuyamayan ya da bu liselerden mezun olmayan gençlere Avrupa ülkelerinin eğitim sisteminde türlü haklar tanınmıştır. Bildiğim kadarıyla, Fransa'da pedagojik nedenlerle yetersiz bulunarak klasik liselerde okuma hakkı verilmeyenlere bile hem ortaöğretimde hem de daha sonra çeşitli haklar tanınmıştır.

Kuşkusuz “bir şeye” karşıyım. Nedir o? İmam hatip okullarının meslek okulu sayılmasına ve bu taktik ile Öğretim Birliği Yasası'nın (Tevhidi Tedrisat Kanunu) ortadan kaldırılmasına karşıyım. Öteki mesleklerin öğrenildiği meslek okullarının imam hatip okullarına paravan edilmesine karşıyım. Çünkü imamlık ile elektrikçilik aynı meslek düzleminde değerlendirilemez. İmamın öğretisi ideolojiktir, referans niteliklidir.

Cumhuriyet düzenini benimsemeyenler, kendilerine uygun kadrolar yetiştirmek için Cumhuriyetin liselerine karşı imam hatip okullarını kullanmışlar ve bu okulları üniversitelere öğrenci yetiştiren ikinci kaynak haline getirmişlerdir.

Özellikle, 1970'ten sonra bu programlarında başarılı olmuşlardır. Ancak 28 Şubat'tan sonra Öğretim Birliği Yasası doğru eksenine oturtulmaya çalışıldı ve imam hatip okulları gerçek işlevlerine döndürülür gibi oldu.

Mevcut iktidar, imam hatip okullarını yeniden ikinci üniversite kaynağı haline getirmek için aslında bir meslek okulu olmaması gereken bu okulların meslek okulu statüsünden yararlanıyor. Bu nedenle gerçek meslek okullarının kendilerine oynanan bu oyunu görmeleri gerekmektedir.

15 Temmuz 2003

TÜRKİYE'NİN EN ÖNEMLİ SORUNU

Şu anda Türkiye'nin en önemli sorunu ne Avrupa Birliği'ne girmek, ne ABD ile arasını düzeltmek, ne Irak'a asker gönder-

mek, ne Kuzey Irak'ta Kürt devleti kurulması olasılığı, ne Kıbrıs, ne enflasyon...

Türkiye Cumhuriyeti'nin en önemli sorunu bir devrim yasası olan Öğretim Birliği Yasası'nın (Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun) AKP iktidarı tarafından yok sayılmasıdır.

Anayasa'nın 174. maddesi şöyle der: "Anayasanın hiçbir hükmü, Türk toplumunu çağdaş uygarlık seviyesinin üstüne çıkarma ve Türkiye Cumhuriyeti'nin laiklik niteliğini koruma amacını güden, aşağıda gösterilen inkılap kanunlarının, anayasanın halkoyu ile kabul edildiği tarihte yürürlükte bulunan hükümlerinin, anayasaya aykırı olduğu şeklinde anlaşılmaz ve yorumlanamaz."

174. maddenin sözünü ettiği inkılap kanunlarının ilki 3 Mart 1340 (1924) tarihli ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu'dur.

Bilinmediğini, unutulduğunu dikkate alarak, Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun gerekçesini de yazıma aktarayım:

"Cumhuriyet kurulduğunda yurdumuzda ikili eğitim öğretim vardı. Bir devletin kültür ve eğitim siyasetinde, ulusun düşünce ve duygusunda birlik sağlanmasında 'Öğretim Birliği İlkesi' bilimsel, çağdaş ve her yerde yararı görülmüş tam bir ilkedir. Bir ulusun bireyleri ancak bir eğitim görebilir. İki türlü eğitim, bir ülkede 'iki türlü insan' yetiştirir. Bu ise düşünce ve duyguda birlik ve bütünlüğü bozar."

AKP iktidarı işte bu yasaı ortadan kaldırmaya ve imam hatip okullarını yükseköğretime öğrenci hazırlayan öğretim kurumu haline getirmeye çalışmaktadır. Oysa imam hatip okulları, Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun 4. maddesine göre, "din hizmetlerinin yerine getirilmesiyle yükümlü memurların yetişmesi için ayrı okullar açılacaktır" hükmüne göre kurulmuştur.

Şimdi AKP hükümeti YÖK yasa taslağında ve imam hatip okulları yönetmeliğinde yaptığı bir sözcük darbesiyle bu okulları "hem mesleğe hem de yükseköğretime öğrenci hazırlayan okul" konumuna getirmek istemektedir.

İmam hatip okulları bütün üniversite ve yüksekokullara öğ-

renci sağladığı zaman Cumhuriyet'in niteliği değişir, şu anda, Cumhuriyet'in temel niteliklerine ve Anayasa'nın 174. maddesinde belirtilen devrim yasalarına muhalif bir hükümet iktidardır. Ve bu durumun yeryüzünde bir benzeri yoktur: Devlet kendisine muhalif bir hükümet tarafından yönetilmektedir.

Cumhuriyet'in temelleri hükümet tarafından dinamitleniyor ama uyurgezer CHP muhalefeti susuyor. Cumhuriyet'in siyasal partileri susuyor. Türk aydınının sefaletiyle, liberalizmin ihtişamıyla, illetli jakoben demokrasiyle uğraşanlar susuyor. Yolsuzluğun laikliğe fatura edilmesine göz yuman TÜSİAD susuyor. Üniversiteler susuyor. Sendikalar susuyor. Sivil toplum örgütleri susuyor.

16 Ağustos 2003

FRANSA'DA İMAM HATİP LİSESİ YOK

Ben bir toplumun bir başka topluma, bir ülkenin bir başkasına örnek gösterilmesinden hoşlanmam ve bu mukayese ile varılan sonuçları da kabul etmem ama konuya açıklık getirmek için Fransa'da din adamı eğitimi hakkında bilgi vermem gerekiyor.

Fransa'da elbette imam hatip okulu yok! Ama isterseniz şöyle söyleyeyim: Fransa'da asıl amacı din görevlisi yetiştirmek olduğu halde üniversitelere öğrenci hazırlayan, bizim imam hatip liselerine benzer okul yok.

Fransa'da kilisenin de okulları var, ama bazı derslere rahip öğretmenlerin girmesine karşın bu okullarda da devletin laik liselerinin programı uygulanmakta ve bu okullarda, bizim imam hatip liselerinde imamlık formasyonu verildiği gibi rahiplik formasyonu verilmemektedir. "Fransa'da kilisenin okulları var," iddiası yalnızca okulun sahipliğiyle ilgilidir. Yani devrimden sonra

mülkiyet kilisede kalmış ama eğitim ve öğretim laikleşmiştir.

Çok daha açık yazmak gerekirse: Fransa'da, 2003 yılında, asıl amacı rahip yetiştirmek olan ancak mezunlarını üniversitelere gönderebilen meslek okulları yok.

Fransızlar rahip olmak için önce 11-18 yaşları arasında papaz okuluna (Petit Séminaire) giderlerdi. Bu okulları bitirenler doğrudan yüksek papaz okuluna (Grand Séminaire) girerlerdi. Tabii, elinde laik lise bakalorya diploması olanlar da yüksek papaz okuluna girebilirlerdi.

Bizim imam hatip liselerinin benzeri olan papaz okulları (Petit Séminaire) 1970'lerde kademeli olarak kaldırıldı. Şu anda yüksek papaz okuluna (Grand Séminaire) sadece lise mezunları girebilmekte.

Demek ki şu anda Fransa'da, muhafazakâr demokrat(!) iktidarın devletin laik liselerine rakip yapmak istediği papaz okulları yok. İktidar ve kilise, sivil meslekleri dinselileştirmek için papaz okullarını ve mezunlarını kullanmıyor. Dolayısıyla, Fransız eğitim sistemi, Türkiye'de olduğu gibi, birisi laik okullarda öteki imam hatip liselerinde olmak üzere iki tip öğrenci yetiştirmekte.

1970'lerden bu yana, papaz okulları olmadığı için, yüksek papaz okullarına sadece lise mezunları girebilmekte.

Fransa'da lise mezunları teoloji (ilahiyat) fakültelerine de girebilmekte. Teoloji fakültesi mezunları gerekli sertifikaları aldıktan sonra, ilköğretimde din dersi (bu dersler zorunlu değildir) öğretmenleri olabilmektedirler. Teoloji fakültesi mezunları genellikle kilise hizmetinde din adamı olarak çalıştıkları gibi turizm, yayıncılık, dini medya alanlarında da hizmet vermektedirler.

İkisinin anayasalarında laik devlet oldukları yazmasına karşın Türkiye ile Fransa birbirine benzemek zorunda değil. En azından ben böyle bir zorunluluğu kabul edemem. Tekrar ediyorum: Ne İslam dinine, ne imam hatip liselerine karşıyım. Ben, imam

hatip okullarının, 1924 tarihli Tevhidi Tedrisat Kanunu'na aykırı olarak, üniversitelere öğrenci kaynağı olmalarına karşıyım. Buna aslında Tevhidi Tedrisat Kanunu karşı.

16 Eylül 2003

ALMANYA'DA İMAM HATİP LİSESİ YOK

Bir toplumun bir başka topluma örnek gösterilemeyeceği ilke-mi zedelemekten bir balonu daha patlatmam gerekiyor.

Açık oturumlarda, tartışmalarda ve yazılarında “Avrupa'nın laik memleketlerinde kiliselerin okulları var!” derler ve akan sular durur. Böylece imam hatip liselerini meşrulaştırmış olurlar.

Almanya'da da kilisenin (Katolik ve Protestan kiliselerinin) okulları var. Ama bu okullarda rahip yetiştirilmiyor; bu okulların Türkiye'nin imam hatip okullarıyla hiçbir ilişkisi yok.

Almanya'da kiliseler ve kilise cemaatleri faaliyet gösterdikleri eyaletlerin ilgili bakanlıklarından izin almak koşuluyla okul açma hakkına sahipler. Böyle bir durumda okul binasına sahip olduklarını -kira yoluyla da olabilir- kanıtlamaları gerekiyor.

Kilisenin yönettiği liselerin amacı derin din bilgisi vermek ya da rahip-vaiz yetiştirmek değil. Bu okullarda, söz konusu eyaletin eğitim bakanlığı veya okul işleri senatörlüğünün diğer ilk ve ortaöğrenim kurumları için öngördüğü tedrisat programı aynen uygulanıyor. Yani Katolik ve Protestan kiliseleri ile kilise cemaatlerine ait okullarda devlet kontrolü dışında bir eğitim verilmesi söz konusu değil. Kilise okullarında da, sivil liselerde olduğu gibi Hristiyan hukuku, İncil tefsiri, ayinlerin yöntem ve kuralları gibi dersler öğretilmiyor. Bu okullar meslek okulu değil. Yani Almanya'da kiliselerin yönettiği okullar kesinlikle Türkiye'nin imam hatip okul ve liselerine benzemiyor.

Kilisenin sahip olduğu bu okullarda da diğer öğrenim kurum-

larında olduğu gibi devletin lise diploması veriliyor. Bu okullarda lise diplomasını normal eğitim süresi içinde alamayanlar, gece okullarına ya da kurslara katılarak ileri yaşlarda da diploma alma olanağına sahipler.

Bu okullardan lise diploması alan herkes, arzu ettiği alanda yükseköğrenim görebilir. Hiçbir sınırlandırma yoktur. Çünkü alınan ve devlet tarafından tanınan lise diploması ile tüm yükseköğrenim kurumlarına girme hakkına sahip olunur.

Almanya’da din adamı (rahip) olmak isteyenler, ister sivil lise olsun ister kilisenin lisesi olsun, lise diplomasını aldıktan sonra teoloji (ilahiyat) fakültesinde yükseköğrenim görmek zorundalar. Yani teoloji öğrenimi görmeden papaz olunmuyor.

Kiliselere ait “seminer”lerde (papaz okullarında) öğrenim görenler, dışardan liseyi bitirdikten sonra teoloji öğrenimi görüp papaz olabiliyorlar. Çok istisnai durumlarda “seminer” bitirenlere de papaz olma olanağı tanındığı söylenmekte.

Özetleyecek olursak: Fransa ve Almanya’da bizim imam hatip liselerine benzer herhangi bir okul yok. Demek ki imam hatip okul ve liselerini savunmak için bu iki ülkeyi örnek gösterenler yalan söylüyorlar.

Bu iki ülkede de ilk ve ortaöğretimler tek kanaldan (sivil ve laik okullardan) üniversiteye öğrenci yetiştiriyorlar. Çünkü bu iki ülkeyi yönetenlerin, iki kanallı eğitimin toplumun temellerini dinamitleyeceğini bilecek kadar akılları var.

20 Eylül 2003

“TÜRKİYE’DE İKİ FARKLI HALK VAR”

Değerli tarihçi Prof. Dr. Halil İnalçık Türkiye’de iki farklı halkın yaşamakta olduğunu söylemekte. Farklılık köken ya da soy

farkı değil. Zihinsel ve duygusal bakımdan iki farklı yapıda oluşmuş iki kültürel varlıktan söz ediyor. (Tempo, 11-17 Eylül 2003)

Halil İnalıcık'ın saptamaları şöyle:

- Batılı kesim ve geleneksel halk hâlâ çatışıyor,
- Türban bu çatışmanın sonucu olarak gündemde,
- Medeni Kanun var, ama hâlâ imam nikâhı da var,
- Tepeden yasayla halkın âdatını (âdetlerini) değiştiremezsiniz,
- II. Meşrutiyet Garp(lı)laşma hareketinin başlangıcı,
- Atatürk 'Garpçılar'ın fikirlerini hayata geçirdi.

Prof. Dr. Halil İnalıcık bu saptamaları Enis Tayman'ın sorularını yanıtlarken yapıyor. Bu söyleşiye dayanarak değerli tarihçiyi yargılayacak değilim. Sadece, söyleşinin aktardığı bazı cümleleri değerlendireceğim.

Söyleşiden şöyle bir çıkarsama yapmak olası: Türkiye'de yaşamakta olan iki farklı halkı II. Meşrutiyet hareketi ile Cumhuriyet devrimleri yaratmıştır. Bunun sonucu olarak, Cumhuriyet'i ve devrimlerini benimseyen Batılı kesimle Cumhuriyet'i ve devrimlerini benimsememiş olan geleneksel kesim sürekli çatışma içinde. Cumhuriyet olmasaydı bu ikilik, bu çatışma olmayacaktı.

Acaba öyle mi?

Anadolu'nun Müslümanlaşarak Türkleşmesinden ve Türkçenin gündelik dil olarak genellik kazanmasından neredeyse hemen sonra ikilikler ortaya çıkmıştır: Köylü/kentli, yerleşik/göçebe, Osmanlı/Türkmen, Alevi/Sünni, Müslümanlar/Müslüman olmayanlar... Ve merkezi yönetim her zaman bunlardan birinin yanında olmuş ve taraf tutmuştur.

Cumhuriyet bu ikilikleri ortadan kaldırmayı amaçlamıştır. Ulus devlet programı içinde bu amacını büyük ölçüde gerçekleştirdiği görülür.

Cumhuriyet düşüncesini ve laik yönetimin düşünsel köklerini II. Meşrutiyet'e bağlayan Prof. Dr. İnalıcık, "Kültür ve davran-

nış bakımından birbiriyle uyumlu olmayan iki halk var gerçekte. Birisi türban takıyor, takke giyiyor, selamünaleyküm diyor, biz merhaba diyoruz. Bu kültür çatışması, bu kültür ayrılığı inkâr edilemez bir olgudur. Evet, Türkiye’de reformlar geniş ölçüde gerçekleşmiştir. Halkın bir kısmı Avrupalı gibi davranıyor. Ama bir kitle de eski geleneksel kültürü devam ettiriyor. Devlet kesin olarak laik, sosyal, demokrat devlet. Bu prensip kanunla, emirle devlet müesseselerinde tatbik edilebilir. Ama halkın âdatını (âdetlerini) değiştiremezsiniz. Bizim başımızı ağrıtan türban meselesi de buradan kaynaklanıyor. Biri inanca dayanıyor. Öbür taraftan siz kanun çıkarmışsınız. Onunla çatışıyor. Toplum ve devlet bunalımlara sürükleniyor” diyor.

Arada aracı olduğu için söyleşiler çoğu zaman tehlikelidir. Kötü niyetli biri bu sözlerin sahibinin Cumhuriyet devrimlerinden hoşlanmadığını düşünebilir. Ama öyle olmadığını da biliyoruz. Şunu da biliyoruz ki: Cumhuriyet, devrimlerini halkın âdetlerini değiştirmek için yapmadı. Bu noktada, ciddi ciddi düşünüp yanıtlanması gereken şu: Cumhuriyet ve devrimleri tarihsel ve toplumsal olarak gerekli miydi, değil miydi?

Benim yanıtlım da şu: Tanzimat’tan itibaren başlayan hareketler yüzünden halk bir kez daha ikiye ayrılmıştı zaten. Cumhuriyet belki bu iki kesim arasına bir denge ve huzur getirdi.

Yargılanması gereken ne Cumhuriyet ne de yaşamları örtüşmeyen iki halk kesimi. Yargılanması gereken, bu toplumsal olguyu seçim malzemesi yaparak iktidara gelen siyasal oluşumlar.

Bu noktadan bakınca, bu ikiliği büyük ölçüde ortadan kaldıran Tevhidi Tedrisat Kanunu’nu yok etmeye çalışan AKP iktidarının tehlikeli bir yola girdiği de kolayca anlaşılır.

Değerli bilim adamı Prof. Dr. Halil İnalcık bu konuda ne düşünüyor acaba?

21 Eylül 2003

PEDAGOJİ DERSLERİ

Verilen aradan yararlanarak imam hatip liseleri konusunda söz almış ve alacak olanların bir devre arası kampına girmeleri gerekiyor. Çok tuhaftır: Sanki ben yazıncaya kadar, imam hatip okullarının kurulmasını isteyen 3 Mart 1924 tarih ve 430 sayılı Yasa (Tevhidi Tedrisat Kanunu) basın ve politika çevrelerinde bilinmiyordu. CHP'nin bu konudaki sözcüsü Mustafa Gazalcı bile yasanın adını son zamanlarda anmaya başladı.

Laik devlete din ağırlıklı liseler kurmasını öğütleyenler, ne kadar süreceği bilinmeyen aradan yararlanarak bu saçma düşüncelerinin anayasaya, temel eğitim yasasına ve en önemlisi 430 sayılı Yasa'ya aykırı olduğunu anlayabilirler.

Verilen ara, bir başka pedagoğ-muharrir(!) kesimine de yararlı olabilir. Bu ilginç kesim, ailelerin çocuklarına diledikleri eğitimi verebileceğini ileri sürerek kendilerince eğitim öğretim programları yapıyorlar. Bu zevata göre, dini bütün bir aile, çocukları normal lise eğitimi alırken dini bütün evlat olarak yetiştirmelerini sağlayacak okullar isteyebilirmiş... İmam hatipler İslami açıdan dini bütün velilerin ihtiyacını karşılıyormuş...

İyi de, bu ülkede yaşayan Sünni Müslümanlar Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı da Aleviler, Museviler, Katolik, Ortodoks, Protestan Hristiyanlar, dinsizler ve ateistler adı geçen devletin vatandaşları değiller mi? Onlar da çocuklarının kendi inançlarına göre yetiştirildikleri okullar isteyemezler mi? Bu mantık içinde onların da hakları vardır!

Devlete, “Sen ne karışyorsun, çocuk benim değil mi, ona istediğim eğitimi veririm, verdiririm” diye çemkiren veliye de bir sözüm var.

Devlet, senin ve ülkenin bütün çocuklarının eğitim ve öğretimini örgütlemeyi bıraktığı zaman devlet olmaktan çıkar ve o devletin ülkesi dingonun ahırına dönüşür. Ve yeryüzünde dingonun

ahırına benzeyen herhangi bir ciddi çağdaş devlet yoktur.

Yeryüzünün hiçbir ülkesinde senin istediğin gibi bir okul yoktur. “Var!” diyenler, iddialarını ilgili ülkenin Türkiye’de bulunan eğitim öğretim ataşelerine onaylatarak kanıtlamaları gerekmektedir. Doğal olarak, laik olmayan Müslüman ülkelerin onayladığı belgeler kabul edilmez. Dini eğitim almasını istiyorsan, çocuğunu resmi Kuran kursuna gönderirsin!

Değerli yurttaş-veli, çocuk elbette senindir, ama ona istediğini öğretmek hakkına sahip değilsin. Örneğin ona hırsızlık, fahişelik öğretemezsin... Devletten senin dinsel görüşlerine uygun okullar açmasını isteyemezsin; sen bazı cahillerin “Türkiye’nin okullarında tek tip insan yetiştiriliyor!” saçmalıklarına da inanma, Avrupa Birliği ülkelerinin okullarının kalite dışında bizim okullardan hiçbir farkları yoktur. Ancak bu ülkelerde imam hatip benzeri okullar da yoktur.

AKP iktidarına birkaç tavsiye: Bu aradan yararlanarak, imam hatip okullarını kuruluş amacına uygun duruma getir; fazla okulları genel liseye dönüştür; imam hatip okullarını geliştir, çünkü bu okullarda öğretilen Arapça ile Kuran’ın tek satırını anlamak mümkün değil; daha sonra dünya çapında İslam enstitüleri kur ki imam hatip mezunları bu okullara girip bilgili ve bilgin imam olsun. Cumhuriyet ilkelerine bağlı olduğunu ancak böyle kanıtlarsın!

21 Ekim 2003

BİR KEZ DAHA PEDAGOJİ DERSİ

Şeriatçı yazarlar askeri okulların Tevhidi Tedrisat Yasası’na aykırı olduklarını yazmışlardı, şimdi de Ahmet İnsel yabancı dilde eğitim yapan okulların bu yasaya aykırın olduğunu yazıyor. (Radikal İki, 19 Ekim 2003, Pazar)

Ahmet İnsel, “İkiyüzlülük Savaşları” başlıklı yazısında, Tevhidi Tedrisat Kanunu bağlamında AKP iktidarı ile laik cumhuriyetçilerin kapışmasını ele alıyor ve iki tarafın tezlerini savunurken ikiyüzlülüğten kurtulamadıklarını ileri sürüyor ama gerçek hedefi her zaman olduğu gibi laik cumhuriyetçiler.

Ahmet İnsel’in gönüllü hakem rolünü üstlendiği bir konuda kullandığı dil ve sıfatlar beni çok şaşırttı: İkiyüzlülük, kaşarlanmış samimiyetsizlik, argüman yumurtlama, cüret göstermek...

Ahmet İnsel’in Tevhidi Tedrisat Kanunu’nu ve gerekçesini okuduğundan kuşkuluyum. Okuduysa bile, kronik önyargıları yasanın içerik ve ruhunu anlamasına engel olmuş...

Doç. Dr. Hüseyin Varol, köktendincilerin yorumunu tekrarlıyor ve Tevhidi Tedrisat Kanunu’nu, “Eğitimin tek kanaldan yani Milli Eğitim Bakanlığı kanalıyla yürütülmesi” (Milli Gazete, 25 Ekim 2003) olduğunu ileri sürüyor.

Hüseyin Varol’un yorumu doğru olsaydı medreseler kapatılmaz, bu okullar Milli Eğitim Bakanlığı’na bağlanırdı. Peki, o zaman medreseler niçin kapatıldı?

Ahmet İnsel de bir üniversite öğretim üyesi olmasına karşın Tevhidi Tedrisat Kanunu’nu meslektaşları Hüseyin Varol gibi anlıyor:

“Aslında Türkiye hâkim sınıfları o çok savundukları Tevhidi Tedrisat’ı ilk önce kendileri deldiler. Bugün yabancı dilde eğitim yapan bazı özel liselerde, son iki sınıfta öğrencilere yurtdışına gidip gitmeyeceği soruluyor. Gidecek olanlara, ki çoğunlukla gitmesi tavsiye ediliyor, gidecekleri ülkede üniversiteye giriş için gerekli eğitim veriliyor. Bazı elçilik okullarında T.C. yurttaşlarının çocukları eğitim görüyor ve doğal olarak bunlar ilgili ülkenin ortaöğretim müfredatını izliyor.”

“Bugün ortaöğretimin kalbi liseler kadar dershanelerde de atıyor. Nerede Tevhidi Tedrisat?”

Ahmet İnsel'in sözünü ettiği şeylerin Tevhidi Tedrisat Kanunu'yla hiçbir ilişkisi yok. Çünkü bunlar söz konusu yasanın bağlamına girmezler.

Çünkü, bu yasa ile öğretim kurumlarının medrese, okul ve yabancı okul diye içerikte ve amaçta birbirinde zıt üç bölünmüşlüğüne son verilmiş; din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılmasına koşut olarak eğitim öğretimin birleştirilmesinin temelleri atılmıştır. Böylece okullar da, müfredat programları da laikleştirilmiştir. Karma ders programı uygulayan imam hatip liseleri işte bu noktada söz konusu yasaya aykırıdır.

Tevhidi Tedrisat Kanunu ile cemaat okulları ve yabancı okullar (Saint-Michel, Robert Kolej gibi) da müfredat açısından Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlanmıştır. Bu okullarda dini eğitim verilmediğini, gerekli olmamasına karşın burada tekrarlayacağım.

Demek oluyor ki Ahmet İnsel'in eleştirdiği hususların Tevhidi Tedrisat Kanunu ile değil Milli Eğitim Bakanlığı'nın uygulamasıyla ilişkisi vardır. Bu gerçek gün gibi ortada olduğuna göre yasayı neden yanlış anlıyor Ahmet İnsel, imam hatip liselerine arka çıkmak için mi?

Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun amacı dini, laik ve yabancı okulları Milli Eğitim Bakanlığı'nın yönetimine vermek değildir; yasa, dini okulları kapatarak, laik okullara dönüştürerek, yabancı okulların ders programlarını MEB'e bağlayarak eğitimi laikleştirmektir. Bunu kaç kez yazdım. Bir kulaktan girip ötekinden çıkıyor ve aynı yalanlar tekrarlanıyor.

Bu yazımda bir yenilik olarak şunu ekleyeceğim: Tevhidi Tedrisat (Öğretim Birliği), Tevhidi Adalet (Hukuk ve Adalet Birliği) ve dolaşımdaki paranın birliği uygulamalarına geçiş Cumhuriyet devletinin ve kültür devriminin temel taşlarıdır. Anımsayalım ki bugün Tevhidi Tedrisat Kanunu'nu yok etmeye çalışanlar bundan on yıl kadar önce mevcut hukuk birliğine karşı çok hukuklu kapitülasyon düzenini savunmaktaydılar.

2 Kasım 2003

DİNDE REFORMA HARIÇTEN GAZEL

İslam dininde reform konusunda hariçten gazel sayılabilecek bir yazı yazmaya kalkıştığım için, başta Dr. Nuray Mert Hanım olmak üzere bazı mutakit zevat yani dini bütün kişiler “Müslüman mahallesinde salyangoz satılmaz! Dinimizin reforma tabi tutulması hususunda bir ateiste laf düşmez!” diye bana kızabilirler.

Ama ben bunu göze alıp, Mehmet Gündem’in 17-19 Şubat tarihlerinde Milliyet gazetesinde yayımlanan “Reform, dinde mi, dindarlıkta mı?” başlıklı yazı dizisine bir İmam torunu olarak katkıda bulunmak istiyorum ve “İslam dininde reform olamaz ve zaten reform gerekmez!” diyorum.

Şu beğenilmeyen Hıristiyan dininde reform oluyor da İslam dininde neden reform olamıyor? Bu soru aslında bir iddia. En mükemmel din olmasına karşın, kimileri İslamda da reform gerektiğini söylüyorlar. Ya da en azından, mevcut örneklerden hareketle, Müslüman toplumların ve bireylerinin yeniden biçimlendirilmeleri gerektiğini söylemekte.

Bence bunda bir çelişki var. Dünyanın en mükemmel dinine inanan ve Allah’ın en mükemmel kulu olan Hz. Muhammed’i örnek alan insanlar neden kusurlu olsunlar?

Bana inanmayabilirsiniz, ama başta Araplar olmak üzere Müslüman müminlere sorun bakalım ne cevap alacaksınız? Siz de bu cevaba kızıp, “Peki ya ahi, Müslüman toplumlar neden yeterince gelişmiyorlar?” gibi bir soru sormayın sakın, çünkü faturayı günahkâr ve zındık Türkiye Cumhuriyeti’ne gönderebilirler.

İslamda neden reform olamayacağını sözü uzatmadan söyleyeyim: İslam dininde hiyerarşik bir ruhban sınıfı olmadığı, kilise örgütü benzeri Papa’dan zangoça doğru inen bir emir komuta

zinciri bulunmadığı için reform yapmak mümkün değildir. Sünni mezhebinde, reformu biçim ve içerik olarak tartışıp kabul edecek, bu işle görevli sürekli bir dinbilim kurulu, din şûrası yoktur. Bu kurulu kim seçip görevlendirecek? Devletler mi, hükümetler mi, krallar ve despotlar mı? Yapılan seçimi kabul etmeyen tarikatlar, şeyhler ve âlimler çıkacak, bunlar da, belki değil mutlaka, kendi bilim kurullarını, kendi şûralarını oluşturacaktır.

Haydi bilim kurulları bir reform paketi oluşturdu, bunu kim uygulayacak, uygulamayı kim denetleyecek? Böyle bir örgüt yok. Halife sıfat ve unvanına sahip Osmanlı sultanlarının bile bu konuda sözleri geçmiyordu. İslamda reform yapabilmek için Kili-se'ninkine benzer bir cami örgütü gerekir. Çünkü istediği anda bir cami imamı asi bir derebeyine (feodale) dönüşebilir. Bunları ancak bir "cami örgütü"nün başında bulunan halife (Papa) disiplin altına alabilir. Ve tek başına halife yetmez, hiyerarşik örgüt de gerekir!

Örneğin İslamın 700 yıldır kirletildiğini ileri süren Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk'ün düşüncelerini camilerde ve din âlimleri arasında kaç kişi kabul ediyor? Prof. Dr. Öztürk'ün adının yerine Prof. Dr. Hayrettin Karaman'ın adını yazıp aynı soruyu sorun. Alacağınız cevapların niteliği bu çevrede nasıl bir anarşi ve kaosun egemen olduğunu gösterecektir.

Şimdilik son söz: Türkiye Cumhuriyeti kendi reformunu yapmış ve laiklik ilkesini getirmiştir.

Müslümanların yaşadığı bir ülkede yapılabilecek en büyük reform devlet ile dinin etki alanlarını birbirinden ayırmak ve laik düzeni yasallaştırmak, anayasallaştırmaktır.

24.02.2004

DEVİRİM YASALARINI DEĞİŞTİRMEK

Emin Çölaşan elini çabuk tutup bu konuda yazı yazdı (Hürriyet, 28 Şubat 2004), ama epeydir yazmayı düşündüğüm yazıyı yazmaktan vazgeçmeyeceğim:

Yeni Şafak gazetesi yazarlarından Hayrettin Karaman “İnkılap Kanunları Değişir” başlıklı yazısında Anayasa’nın 174. maddesi tarafından korunan sekiz inkılap kanununun (devrim yasasının) değiştirilebileceğini yazıyor (22 ve 27 Şubat 2004). Paşa gönlü böyle istiyor.

Anayasa’nın bu sekiz yasayla ilgili 174. maddesini okuyalım:

“Anayasa’nın hiçbir hükmü, Türk toplumunu çağdaş uygarlık seviyesinin üstüne çıkarma ve Türkiye Cumhuriyeti’nin laik niteliğini koruma amacını güden, aşağıda gösterilen inkılap kanunlarının, anayasanın halkoyu ile kabul edildiği tarihte yürürlükte bulunan hükümlerinin, anayasaya aykırı olduğu şeklinde anlaşılamaz ve yorumlanamaz.”

3 Mart 1924 ile 3 Aralık 1934 tarihleri arasında kabul edilen sekiz Devrim Yasası:

1. Tevhidi Tedrisat Kanunu (Öğretim Birliği Yasası);
2. Şapka Kanunu;
3. Tekke ve zaviyelerle türbelerin kapatılmasına ve türbedarlıklar ile birtakım unvanların men ve ilgasına ilişkin yasa;
4. Türk Medeni Kanunu ile kabul edilen, evlenme akdinin evlendirme memuru önünde yapılacağına ilişkin medeni nikâh esası ile aynı kanunun 110. maddesi hükmü;
5. Uluslararası rakamların kabulüne ilişkin yasa;
6. Türk harflerinin kabul ve uygulanmasına ilişkin yasa;
7. Efendi, bey, paşa gibi lakap ve unvanların kaldırıldığına ilişkin yasa;
8. Bazı kisvelerin giyilemeyeceğine ilişkin yasa.

Evvet, bu sekiz devrim yasası değiştirilebilir gibi görünüyor. Yazar Hayrettin Karaman da bu görünüşe kapılıp bu yasaların değiştirilebileceği sonucuna varmış. “Anayasanın 1. maddesindeki devletin şeklinin cumhuriyet olduğu hakkındaki hüküm ile, 2. maddesindeki cumhuriyetin nitelikleri ve 3. maddesi hükümleri değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez” hükümünü getiren Anayasa’nın 4. maddesi ışığında değerlendirecek olursak, yazarın umut bağladığı dağlara kar yağdığını görürüz.

Bu sekiz devrim yasası Türkiye Cumhuriyeti’nin temel ilkelelerinden olan “laik” niteliğini korumak amacıyla çıkartılmıştır. Bu husus Anayasa’nın 174. maddesinde yazılı bulunmaktadır. Dola-yısıyla, sekiz devrim yasası, Anayasa’nın 2. maddesinin koruyucu kanatları altına alınmıştır. Bu sekiz yasaya dokunan Anayasa’nın 2. maddesine dokunmuş olur. Herhangi bir TBMM bu yasayı değiştirilebilir ama çıkartılacak yasa Anayasa Mahkemesi tarafindan hemen bozulur.

Arka kapısından çıkmadan önce, hukuk fakültesi birinci sınıfta öğrendiğim hukuk bilgisi bunun böyle olması gerektiğini söylüyor bana. Hayrettin Karaman, konuyu bir de en İslamcı anayasa profesörlerine sorsun bakalım, nasıl bir cevap alacak? Trib ndeki taraftarlara yazı yazmanın da bir ölçüsü olmalı!..

06.03.2004

DEVİRİM YASALARI NEDEN DEğİşTİRİLSİN?

Bilene 500 bin lira ödül vermeyi d ş nm yorsam da sorumu soruyorum: Devrim yasaları neden değiştirilsin ya da yürürlükten kaldırılsın? Devrim yasalarının yürürlükten kaldırılmasını kim ister?

6 Mart 2004 tarihli yazımda adlarını verdiğim sekiz devrim

yasasının kaldırılmasını Cumhuriyetin laik niteliğine karşı olanlar isterler. Cumhuriyetin laik niteliğine karşı olan kimsenin Cumhuriyete de karşı olacağını düşünüyorum.

Bir İslamcı, Anayasa'nın 2. maddesini barış düzeni içinde değiştiremeyeceğini bildiği için bu maddenin koruması altında olan 8 devrim yasasını değiştirmek, yürürlükten kaldırmak ister.

Harbi İslamcı yazar Hayrettin Karaman, başta Tevhidi Tedrisat Kanunu (Öğretim Birliği Yasası) olmak üzere devrim yasalarının değiştirilebileceğini, zaten bu yasalardan bazılarının uygulanmadığını, uygularken değiştirildiğini yazıyor. Ben de bir İslamcı olsam aynı şeyleri isterdim.

Hayrettin Karaman, kendi gönlüne uygun İslami bir laiklik tanımı yapmadan önce "Cumhuriyet inkılabının en önemli unsurlarından biri laikliktir" (Yeni Şafak, 22.2.04) diyor. Ama Cumhuriyet masasının üzerine oturduğu ayaklardan birinin yani Öğretim Birliği Yasası'nın değişebileceğini de kibarca söylüyor. Ben de bir okur olarak "değişebilirlik" in aslında, uygun zamanda, her ne pahasına olursa olsun, bu devrim yasasının yürürlükten kaldırılmasını simgelediğini biliyorum. Hayrettin Karaman harbi bir İslamcı yazar, ben de kendisini harbi bir okur olarak yorumluyorum.

Bir cumhuriyet çocuğu olduğunu ileri süren Başbakan Erdoğan "Cumhuriyeti sonuna kadar sahipleniyorum" diyor. Ben, onun "Cumhuriyet ilkelerine saygılıyım!" demesini isterim. Demek ki Cumhuriyeti babalarının malı gibi kullanmaları bu sahiplenme tutumundan kaynaklanmakta.

Cumhuriyet çocuğu Erdoğan, sahibi olduğu Cumhuriyetle olan samimi ilişkisini de şöyle dile getiriyor: "Ben de imam hatip mezunuyum. Beni de önce üniversiteye almadılar. Liseyi dışardan bitirdim. Daha sonra iktisadi ticari bilimlere girdim. Hendek atlattılar. Siyasal bilgilere girmek istiyordum. Ama şimdi pratikte yapıyoruz. İmam hatipliler, sadece imam olur anlayışı var. Bu ka-

nıştırılıyor. Babam beni oraya, imam olayım diye değil, dini bilgiler alman için gönderdi.” (Milliyet, 02.03.04)

Harbi yazar Hayrettin Karaman’ın kaldırılmasını temenni ettiği Öğretim Birliği Yasası’na göre kurulan imam hatip okullarının amacı imam, hatip ve din görevlisi yetiştirmektir. Yasa çiğnenerek, imam hatip okullarına Cumhuriyet ilke ve yasalarına aykırı bir olanak tanınmıştı. Bu ayrıcalık 28 Şubat’ta kısmen kaldırıldı.

Öğretim Birliği Yasası ile İmam Hatip okulları, bir madeni paranın iki yüzüdür; bir yüzde Cumhuriyetin temel ilkeleri yazılıdır; öteki yüzde İslami düzen tutkusu. Dini siyasete alet etmiş olduklarını itiraf eden Recep Tayyip Erdoğan, başta Öğretim Birliği olmak üzere devrim yasalarına saygı göstermezse, iddia edebilir ama asla “Cumhuriyet Çocuğu” olamaz.

09.03.2004

HARBİYE’YE KARŞI İMAM HATİP

AKP iktidarının ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın tutumlarına bakarak artık gerçeği söylemenin zamanı geldi. Artık her şey, hiçbir şey gizlenmeden, takıyyeye sığınmadan dobra dobra konuşulsun.

Başbakan arı kovanını kurcalamak, eğitim ve öğretimle ilgili gerçekleri tersine çevirmek inadından vazgeçmediğine göre biz de üstümüze düşeni yapmak zorundayız!

9 Nisan 2004 tarihli Vatan gazetesinde Ruşen Çakır’ın verdiği habere göre: İmam hatiplilere yol açacak YÖK Yasası’nın 45. maddesinin “a” bendinin kaldırılması çalışmaları son halini almış. Başbakan Erdoğan, değişikliğin ÖSS’ye yetiştirilmesini istiyormuş... Neden?

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı, Cumhuriyet devletinin kurucu yasalarından Öğretim Birliği Yasası'nın (Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun) amaçlarına meydan okuyarak aslında Cumhuriyetin düzen ve idealine meydan okumuyor mu?

Konuyu iki açıdan ele alalım: Türkiye'nin girmek amacıyla kapısı önünde kamp kurduğu Avrupa Birliği ülkelerinde imam hatip liseleri gibi okullar var mı? Yok!

Avrupa Birliği ülkelerinde meslek okulları (liseleri) mezunlarının, istedikleri üniversitenin istediği fakültesine girme hakkı var mı? Yok!

Peki öyleyse Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı, eğitim ve öğretimin evrensel ilkelerini neden umursamamaktadır; çevresinde, benim sözünü ettiğim gerçekleri bilen pedagoji uzmanları yok mu? Var! Peki, bu insanlar neden susuyorlar; Başbakan'ın tarihsel bir yanlışın peşinde koşmasına, toplumu huzursuz etmesine neden engel olmuyorlar, olamıyorlar?

Meslek okul ve liseleri, Cumhuriyet tarafından evrensel pedagojinin ilkelerine uygun olarak kuruldular. Bu okullarda okuyan öğrencilerin pişmanlıkları, isteksizlikleri, hayal kırıklıkları hiçbir gerçeği değiştiremez. Ve onların hatırına ülkenin eğitim öğretim düzeni bozulamaz!

Ama yasa tarafından bir meslek lisesi sayılan imam hatip lisesi mezunlarının önünü açmak, üniversiteye girmelerini sağlamak için ülkenin eğitim ve öğretim düzeni bozuldu!

Cumhuriyetin eğitim ve öğretim düzeninin bozulması, ülkenin dirlik ve düzeninin bozulması anlamına gelir. Ama bu dirlik ve düzenlik Başbakan'ın umurunda bile değil!

Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun (Öğretim Birliği Yasası'nın) gerekçesini aşağıya aktarıyorum:

"Cumhuriyet kurulduğunda yurdumuzda ikili eğitim öğretim vardı. Bir devletin kültür ve eğitim siyasetinde, ulusun düşünce ve duygusunda birlik sağlanmasında öğretim birliği ilkesi bilimsel,

çağdaş ve her yerde yararları görülmüş tam bir ilkedir. Bir ulusun bireyleri ancak bir eğitim görebilir. İki türlü eğitim, bir ülkede iki türlü insan yetiştirir. Bu ise düşünce ve duyguda birlik ve bütünlüğü bozar.”

Peki, Öğretim Birliği’ni bozanlar, ülkenin birlik ve bütünlüğünü tehlikeye atmazlar mı? Kaç zamandır insanların aklında gezen soru cümlesini yazmak zorundayım artık: imam hatiplerin laik genel liselerin yerini almasını isteyenler acaba Harbiye’ye karşı bir ideolojik kadro mu yaratmak istiyorlar?

13.04.2004

LİSE VE MESLEK LİSELERİ ÜZERİNE

Rüyamda görsem inanmazdım! Yeni Şafak gazetesinin (17 Nisan 2004) birinci sayfasında “Liseye girişte AB standardı” manşetini görünce gözlerime inanamadım:

‘Ortaöğretim Sınıf Geçme Yönetmeliği, bazı AB üyesi ülkeler örnek alınarak değiştiriliyor. Buna göre, liselere sınavla giriş şartı getiriliyor.’

10 Nisan tarihli ve ‘Başbakan Doğruyu Söylemiyor’ başlıklı yazımdan ‘Ne Yapmalı?’ sorusunu yanıtlayan bir bölümü aktarıyorum:

‘Meslek liselerinde Avrupa Birliği normlarını uygulamak! Sadece meslek liselerinde mi, bütün ilk ve ortaöğretimde!.. Önümüzde Alman ve Fransız örnekleri duruyor. Başbakan İHL’yi savunarak tarihin arka kapısından içeri girebilir ancak! Doğruyu AB zoruyla seçmesin!..’

Doğru Avrupa Birliği baskısıyla mı seçildi, seçiliyor? Bunun hiçbir önemi yok! Eğer yönetmelik değişikliği yapılırken herhangi bir hile yapılmazsa Türkiye’nin meslek okul ve liseleri, imam

hatip okulları, üniversiteye giriş sorunu kökünden çözümlenmiş ve bu yönetmelik değişikliği sayesinde yolgeçen hanına, işe yaramaz diploma fabrikasına dönüşen ulusal eğitim sistemimiz “gerçek okul”a sahip olacak.

Yeni Şafak’ın birinci sayfadan verdiği habere göre: Bugüne kadar sadece Anadolu, fen ve bazı özel liseler için öğrenci seçmek amacıyla uygulanan Liselere Giriş Sınavı’nın kapsamı genişliyor. Öğrenciler 8 yıllık ilköğretimin sonunda sınavda başarılı olursa liseye devam edebilecek. Başarısız olanlar genel liselere alınmayıp istekleri doğrultusunda bir meslek lisesine girebilecek.

Doğrusunu isterseniz bazı AB ülkelerindeki sisteme göre daha demokratik bir seçme yönetmeliği, çünkü oralarda öğrenci hakkında kararı okul yönetimi veriyor.

Ancak bu ülkelerde, öğrenciye kendini kanıtlaması için birkaç hak tanınıyor.

Liseye Giriş Sınavı büyük bir devrim, böylece eğitim sistemimiz çağdaşlaşacak. Bu devrim yapılmadan zaten Türkiye’nin AB’den müzakere günü alması çok zordu. O günü alsa bile sorun ilk toplantıda gündeme gelecekti.

Ortaöğretim devrimi önemli ama daha önemlisi daha sonrası: Eğer, devrime hile karıştırılmazsa üniversitelere ancak genel lise mezunları girebilecek. Meslek okul ve liseleri mezunları için başka bir program uygulanacak. Yüksek öğrenimlerini öğrenim gördükleri meslek alanında yapabilecekler.

Bu modele göre, özgür iradeyle seçilmiş bir meslek lisesi olan imam hatip liselerinin mezunları sadece ilahiyat fakültelerine ya da yüksek İslam enstitülerine girebilecekler. Ayrıca lise mezunları da adı geçen fakülte ve enstitüye girebilecekler. Liseye Giriş Sınavı’nın doğal sonuçlarından söz ediyorum ben. Eğitim öğretim düzeni bu sisteme oturmadan Türkiye AB’ye giremez.

Bir sözüm de medyaya: Sabahtan akşama borsa, kâr, faiz, dö-

viz kurundan söz eden; magazinle efsunlanan medya, Türkiye'nin en önemli sorununun eğitim ve öğretim olduğunu ne zaman anlayacak?

24.04.2004

SORUN SADECE İMAM HATİPLER DEĞİL

1.

“Yatılı düz liselerde her gün biraz daha fazla mescit inşa edilmiyor mu?..

Benim de mezun olduğum Anadolu liseleri, onların bir üst gömlek devamı olan fen liseleri sanıyor musunuz ki ‘dogmatizmden arındırılmış’ hür beyinler yetiştiriyor? Siz kaç fen lisesi öğrencisinin her yaz, ‘haşemalı yaz kampları’na götürüldüğünü, gittiğini, oralarda nasıl ‘erkek güruhu’ olarak İslami eğitim aldığını biliyor musunuz? Ya da yatılı fen liselerinde bilhassa erkek öğrencilere bazı din öğretmenlerinin nasıl ‘derin eğitim’ verdiğini? Bilim öğretirken bilimin ne kadar çaresiz olduğunu ve nihayet arıların Allah sayesinde bal yaptığını anlatan fen liselerinden söz ediyorum.../ Kız ve erkek öğrencilerin yan yana oturmasının bile yasaklandığı bir okul insanlık onuruna aykırıdır; ortadan kaldırılmalıdır.”

Yukarıdaki satırlar benim kalemimden çıkmadı. Ben yazsam, İslamcı yazar ve gazeteler, AKP iktidarı temsilcileri ‘Bunlar bir militan laikçi, jakoben Kemalist tarafından yazılmıştır, tarafsız olamaz’(!) derlerdi. Doğal olarak, bu türden itirazlar geçerli değildir, ama gene de tedbirli davrandım, okuduğunuz bölümü Ece Temelkuran’ın ‘İmam hatipleştirilen liseler!’ başlıklı yazısından (Milliyet, 12 Mayıs 2004) alıntılardım.

Şimdi bir başka alıntı yapıyorum: “Eğitim sistemindeki çarpıklık ve yetersizlik, lise mezunlarının katıldığı gardiyanlık sınavında tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. 120 kişinin alınacağı infaz koruma memurluğu için başvuran 3 bin liseli sınavda ter döktü. Ancak adaylar, ‘Bir günde 4 ekmek tüketen aile 3 haftada kaç ekmek tüketir’, ‘Atatürk Şapka Devrimi’ni nerede başlattı?’ şeklindeki ilkokul düzeyindeki soruları bile yanıtlayamadı.” (Emrah Kaya, Akşam, 30.04.04)

Bu sınav Adapazarı Ağır Ceza Mahkemesi salonunda yapılmış. Sınav komisyonu: Adalet Komisyonu Başkanı hâkim Oğuz Çelik, Cumhuriyet Savcısı İlker Sezer ve hâkim Mehmet Bölük. Sınavı gazetecilerin de izlemesine izin verilmiş. Komisyon Başkanı hâkim Oğuz Çelik bakın ne diyor: “Adaylara, Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşu ve basit hesaplamaları içeren olabildiğince kolay sorular yönelttik. Ancak ilkokul ikinci sınıf öğrencileri için hazırlanan bu sorulara dahi doğru cevap almakta zorlandık.”

“Türkiye’deki Meslek Yüksekokullarının Meslek Lisesi Kaynaklı Problemleri” konulu çalışmanın yazarları Ankara Üniversitesi öğretim üyeleri Dr. Erol Yavuz ile Selçuk Alp konuşuyor: “Meslek lisesi mezunlarının hemen hemen yüzde 95’inin temel matematik kurallarını bilmemesi bilgisayar, harita-kadastro, elektrik, endüstriyel elektronik, makine, inşaat gibi teknik dallarda ders veren öğretim elamanlarını sıkıntıya sokmuştur.” (Sabah, 11.05.04)

Kimse mızıkçılık yapmasın diye Hürriyet gazetesini kaynak almadım, haberleri özellikle başka gazetelerden alıntılardım. Yukarıdaki satırlarda bana ait görüşler yok. Ona da sıra gelecek. Ama bir sözüm var: İmam hatipler konusunda geçmişin mirasına sahip çıkan AKP iktidarı, bu sorunların da mirasçısı ve sahibidir!

2.

Rejimle ilgili olduğu için en önemli eğitim öğretim sorunu imam hatip liseleri olarak görünüyor ama A’dan Z’ye bütün Milli

Eğitim Bakanlığı ve onun yetki ve sorumluluğuna giren her alan, işleyen yaranın bir parçası.

Başta Başbakan olmak üzere, bütün hükümet üyeleri bilişim fuarları açıyorlar, olur olmaz yerde, 21. yüzyılın bilim ve bilişim çağı olduğunu söylüyorlar ama öğretmen kadroları içinde dünyanın sarı öküzün boynuzları üzerinde durduğunu savunacak, Darwin kuramını öğretmenin günah olduğuna inanan öğretmenler var.

Geçen yazımda Ece Temelkuran'ın 'İmam hatipleştirilen liseler!' (Milliyet, 12.05.04) adlı yazısından alıntı yapmıştım. Ece Temelkuran bazı fen liselerinde arıların Allah sayesinde bal yaptıklarının öğretildiğini yazıyordu. Araştırma yapın, bilim yerine hurafe öğreten öğretmenlerin çoğunluğunun kimler olduğunu göreceksiniz. Bu öğretmenlerin öğrencileri de yıllardır lise mezunu olmaktalar. Laiklikle başı hoş olmayan söz konusu lise mezunlarının bir bölümü şimdi bütün eğitim düzeylerinde öğretmenlik yapmakta. Demek ki ulusal eğitimin tepeden tırnağa yeniden laikleştirilmesi gerekiyor.

İlk ve ortaöğretimlerde, meslek liselerinde kaç tane imam hatip lisesi kökenli öğretmen var? İlk ve orta öğretimde müdürlük ve yönetim görevlerinde bulunanların kaçısı İHL kökenlidir? Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı kütüphane, yurt ve benzeri işyerlerinde kaç tane İHL mezunu yönetici var? AKP iktidarı atamalarda kimlere öncelik veriyor?

İmam hatip mezunlarının elbette yönetici olmaya hakları var. Ama burada görevliler arasındaki yüzde önemlidir, öğrencilerin tarikatlar tarafından yönlendirilerek uygun bir fakülteye girip fizik, kimya, biyoloji, tarih ve coğrafya öğretmeni olması eğitim ve öğretimin laik niteliğini zayıflatmaz mı? Liseleri kim dinselleştiriyor?

Hollanda'dan Nuri Doğan adlı bir okur çok önemli bir konuda bilgi gönderdi. Gezgin ve sürücülerin dergisi 'Kampioen'de bir araştırma yayınlanmış. Araştırma temel eğitim okullarını kapsıyor. Araştırmanın konusu: 'Hangi ülkede okula daha az zaman ayırarak yaşamak mümkün?'

‘Bir ders yılında öğrenciler kaç saat ders görüyorlar?’ sorusunun araştırmaya dayalı sonuçları şöyle: 1-Türkiye: 432 saat; 2-Macaristan: 583 saat; 3-Kore: 644 saat; 4-Almanya ve Finlandiya: 713 saat; 5-Danimarka: 720 saat; 6-Çek Cumhuriyeti: 724 saat; 7-Avusturya: 750 saat; 8-Yunanistan: 788 saat; 9-Meksika: 800 saat; 10-İspanya: 810 saat; 11-Hollanda: 1000 saat öğrenim yapıyor.

Öğrencilerin bir ders yılında kaç saat ders yaptıklarını lütfen karşılaştırın. Milli Eğitim Bakanlığı bu ders saatleri arasındaki farkı bilmiyor mu? Biliyorsa, neden bir önlem alıp ders saatlerini en azından Türkiye’nin “ezeli rakibi” Yunanistan düzeyine çıkartmıyor? Üstelik ders saatlerini çoğaltmak için fazladan ne okul ne de derslik gerekiyor? Ama elektrik, su ve ısınma masrafları artacaktır.

70-80 öğrencilik sınıflarda, 432 saatlik ders yılı içinde öğrencilere ne öğreteceksiniz? Üstelik öğretmen kadrosunun bir bölümü de karanlıkçı bir ideolojinin neferi olmuş...

3.

1967-68 ders yılında Muğla Turgut Reis Lisesi’nde Fransızca öğretmenliği yaptığım sırada Milli Eğitim Bakanlığı hakkımda soruşturma açmıştı.

Soruşturma konusu, o sıralar çok moda olan “okulda ve derste sol propaganda yapmak” değildi. Soruşturma nedeni, öğrencilerin ödev ve yazılı kâğıtlarını “bitişik el yazısı” ile yazmalarında ısrarlı oluşumdu. Soruşturmada daha başka ipe sapa gelmez sorular da vardı ama ana yemek “bitişik el yazısı” idi.

Yazılı savunmamda yazdım, soruşturmaya gelen müfettişe de söyledim: Müfredat programı bitişik el yazısını zorunlu tuttuğu için bu yazıda ısrar ediyordum. Müfredat programında bitişik el yazısının öğrencinin dikkatini güçlendireceği, öğrenciye sabırlı olmayı öğreteceği yazıyordu.

Müfettişin müfredat programında yazılanlardan haberi bile yoktu. Savunmam karşısında MEB'in avukatları da şaşırmıştı. Ama sonunda, soruşturmanın özünden dolayı değil, savunma üslubundan dolayı uyarı cezası verdiler. Ceza mektubu elime ulaştığı zaman artık TRT Dış Haberler Müdürlüğü'nde çevirmen olarak çalışmaya başlamıştım.

Evet, Süleyman Demirel'in başbakanlık yaptığı dönemde müfredat programının buyruklarını yerine getiren bir öğretmen için soruşturma açılmış ve cezalandırılmıştı.

Cumhuriyetçi eğitim öğretim düzenindeki çöküş Demokrat Parti iktidarı ile başladı. 1950 yılında orta iki öğrencisi olduğum için tam beş yıl boyunca bu çöküşün evrelerine tanık oldum. 1950 yılına kadar sadece bir dersten bütünlemeye kalınırdı, bütünleme sınırı üç derse çıktı. Türkçeden bütünlemeye kalmak yoktu, Türkçe de bütünleme kadrosuna alındı. Ertesi yıl tek dersten borçlu geçmek icat oldu, sonra borç sayısı iki derse çıktı.

Tarım ve ticaret gibi dersler sokuldu müfredat programına. Üniversiteye giriş hakkı veren Olgunluk Sınavı'nın ne zaman kaldırıldığını anımsamıyorum, ama lise öğrenim süresi galiba 1955 yılında 4 yıldan 3 yıla indirildi.

1957'den önce test sınavı yoktu. Test sınavının değerlendirme ölçütü olarak sisteme girmesi, eğitim ve öğretimin alnına sıkılmış kurşun gibidir. Yapılacak reformda test sınavları mutlaka gözden geçirilmelidir.

Köy enstitülerini bir yana bırakalım. Eğitim sistemine indirilen darbenin en büyüğü, ortaöğretim öğretmen kadrosunun ana kaynağı olan yatılı eğitim enstitülerinin, yüksek teknik öğretmen okullarının kapatılmasıdır. Eğitim enstitülerinin eğitim süresi dört yıla çıkartılabilir, öğretim koşulları geliştirilebilirdi.

Eğitim enstitülerinin kapatılması, Cumhuriyet ideolojisi-ne yapılmış bir sabotaj sayılabilir. Eğitim enstitüleri kapatılarak Cumhuriyetçi öğretmenin kaynakları kurutulmuştur.

İmam hatip mezunlarına ilk ve ortaöğretimde öğretmenlik hakkı verilerek 1924 yılında başlayan Cumhuriyetçi, laik eğitim

öğretim devrimi bilinçli bir şekilde iğdiş edilmiştir. Cumhuriyet-
çi eğitim öğretim düzeni katledilirken Milli Eğitim Bakanlığı'nda
ABD'li uzman danışmanlar da var mıydı acaba?

25, 29 Mayıs-5 Haziran 2004

ARAPLAR HELADA HANGİ DİLLE KONUŞUYOR?

“Sorun Sadece İmam Hatipler Değil” başlıklı üç yazımı oku-
yan M. Akbaş adlı bir okurdan aşağıda yer alan iletiyi aldım. M.
Aktaş'ın yazdıkları inanılacak gibi değil.

Ama eğitim ve öğretimin, dolayısıyla Türkiye'nin içine düştü-
ğü, düşürüldüğü ağlanacak durumu bütün çarpıcılığıyla açıklıyor:

“12 Eylül'ün hemen sonrası Dil, Tarih ve Coğrafya Fakülte-
si Arap Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde öğrenciyiz. Bir gün ders
sonrası amfiyi terk edip tualete gittiğimde, alt sınıflardan yeni
öğrenciler öğrendiklerini bir hevesle pisuvar başında işerlerken
tekrarlıyorlardı. O sırada içeri giren üst sınıftan abileri büyük bir
hışımle çıkıştı: İşerken Arapça konuşmaya utanmıyor musunuz?’

Ya da koridorlarda amfi önlerinde beklerken kitaplarının üze-
rine oturan öğrencileri kaldırıp Arapça kitabın üzerine oturla-
maz gibi düşünceleri olan ve orada okuyan çoğu öğrenciyi yön-
lendiren imam hatipli arkadaşlarımız vardı...

Şimdi şu yapılan tartışmalara bakıyorum da eyvahlar olsun
demek bile az geliyor bazen...”

Bir bölümü 17 Nisan 2004 tarihli Hürriyet gazetesinde yayım-
lanan söyleşimizin henüz yayımlanmayan uzun bölümünde Prof.
Dr. Yaşar Nuri Öztürk “İslam dini neden öğretilmiyor?” sorumu
yanıtlarken ‘Arapça’ totem tapıncına da bir açıklık getirmişti:

“Tam meselenin köküne değindiniz. İslam öğretilmiyor di-

yenler eğer bunda samimilerse şunu da söylemeliler: Kuranı Kerim'i herkes günlük ibadetleri de dahil Türkçesinden okuyacak. Söylesinler bakalım! Bırakın bunu söylemeyi, 'Ben Kuranı Kerim'i Arapça okuyamıyorum, namaz kılmak için Türkçesinden okuyamaz mıyım?' diye yana yakıla dert yananlara bile senelerce bu imkânı vermediler. Şimdi de kalkıp İslam öğretilmiyor diyorlar. İslamın 604 sayfalık ana kaynağı olan Kuran'ı kendi anadilinde asırlarca okuyamayan bir millete İslam size öğretilmedi demek kadar alay edici bir şey olabilir mi? Öğretmek gibi bir niyetiniz var mı? O zaman bırakın millet kendi dilinde Kuran okusun ve namazını da öyle kılsın. Allah'ı Arapça dışında dil bilmez bir şefe dönüştürdüler, ondan sonra kalkıp İslam öğretilmedi diyorlar. Bunun arkasında samimiyet olabilir mi?"

Bir dili totem ve tabu haline getirmiş üniversite öğrencileri dünyanın neresinde var? İster klasik lise, ister imam hatip lisesi mezunu olsunlar, bu insanlara çağdaş insan sıfatını vermek mümkün mü? Ha, aklıma bir soru geldi: Araplar helada hangi dili konuşuyorlar, Arap öğrenciler ders kitaplarının üzerine oturuyorlar mı acaba?

Bu insanların öğretmen olduklarını, devlet memuru olduklarını, vali, kaymakam, doktor, avukat, anne ve baba olduklarını düşünün allahaşkına!

Cumhuriyet, bir zamanlar okullarımızda özgür düşünceli, özgür ruhlu gençler yetiştirilmesini istiyordu. Bilimle inancının kapsam alanlarını birbirine karıştırmayan öğrenciler!

19.06.2004

İSLAMDA İLİM VE TEKNOLOJİ

Yeni Şafak (24.06.04) gazetesinde yayımlanan habere göre, "Ömrünü Batılıların çarpıtarak yazdığı bilim tarihini düzeltmeye

adayan Prof . Dr. Fuat Sezgin'in Frankfurt'ta kurduğu ve Müslüman bilim öncülerinin buluşlarına yer veren 800 eserlik müzenin, 60 eseri Topkapı Sarayı'nda sergileniyor.”

Gazeteden öğrendiğime göre Alman Goethe Enstitüsü Arap-İslam Bilim Tarihi Direktörü Prof. Dr. Fuat Sezgin'i böyle bir müze kurmuş olduğu için kutlarım. Frankfurt'ta ilk gelişimde (gidişimde) müzeyi mutlaka görmeye gideceğim. Alman, Türk bütün Frankfurtlulara da bu müzeyi mutlaka görmelerini salık veririm.

Ancak serginin “İslamda İlim ve Teknoloji” adına itirazım var.

Aslında “İslam dünyasında (ülkelerinde) ilim ve teknoloji” anlamını da içeriyor ama bu anlam kulağı ters yönden göstermek gibi bir şey.

Bu dilsel inceliğı sezinleyemeyenler, bizzat İslam dininin ve kutsal kitabı olan Kuran'ın ilim ve teknolojiyi içerdiği yanılısamasına kapılabilirler. Kapılabilirler de ne demek, “yeri var”cıları yani her yeni bilimsel buluş için Kuran'da bir ayet bulan “yeri var”cıları anımsayalım yeter.

12 ciltlik bilimler tarihi yazan olan Prof. Dr. Fuat Sezgin'e göre ilim ve teknolojinin temellerinin İslam dünyasında atıldığını gösteren örnekler:

-İlk rasathane: Bugünkü anlamıyla ilk uzay gözlemevi Halife Me'mun zamanında (Miladi 9. yüzyılda) Bağdat ve Şam'da birer adet kuruldu.

-Ekvatorun uzunluğu: Yine Halife Me'mun zamanında ekvatorun uzunluğu ilk defa bugün de bildiğimiz şekliyle 40 bin kilometre olarak ölçüldü.

-İlk dünya haritası: Halife Me'mun döneminde 70 bilginden oluşan bir heyet dünya haritası çizdi.

-Coğrafya: El Biruni 11. yüzyılda dünyanın enlem ve boylam derecelerini küçük yanlışlıklarla hesapladı. Engin denizlerde ko-

ordinat hesaplama yöntemini Müslümanlar 15. yüzyılda yapabilirken Batı bunu 20. yüzyılda öğrenebildi.

Bunların hepsi doğru!

Günümüz dünyasının bilim, sanat ve teknolojisi Müslüman dünyaya çok şey borçlu. Bu durum beni şöyle bir öykü kurmaya zorluyor: Adamın biri petrol çıkarmak için bir komşusundan borç para alıyor. Aldığı borç para sayesinde petrol bulup zengin oluyor. Borç parayı veren olduğu yerde sayıyor ve giderek yoksullaşıyor. Borç para veren adamın çocukları ve torunları da “Babamızın, dedemizin verdiği parayla zengin oldu!” diye avunuyorlar.

Tabii, “Sizin babanız, sizin dedeniz neden elindeki parayla petrol çıkarmadı?” diye soranlara verilecek hiçbir cevapları yoktur.

Müslüman ülkelerin durumu da o hesap şimdi. Son beş yüzyılda bilim, sanat ve teknolojiye yaptıkları en küçük bir katkı bile yok.

Batı, son 500 yılda Müslüman bilim adamlarından hangisinin buluşunu çaldı? Müslüman bilim adamı Takıyettin 1555 yılında çarklı gemiler tasarlamış. Peki İslam dünyası bu buluşu neden kullanmamış?..

Bence bu sorulara verilecek cevap tarihle avunmaktan çok daha önemli!..

30.06.2004

DEVİRİM YASALARI

7 Temmuz tarihli gazetelerden bir haber: “TBMM Adalet Komisyonu’nda yapılan görüşmelerde, AKP’li Hasan Kara’nın Devrim Kanunları’nın TCK tasarısından çıkartılması ile ilgili önerge vermesi tartışmalara neden oldu.

CHP'lilerin itiraz ettiği önerge ile ilgili sert tartışmalar yaşandı. Kriz, Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in kerhen desteğiyle atlatıldı ve önerge reddedildi.

AKP Milletvekili Hasan Kara'nın ağızdan, Cumhuriyetin kuruluş cevherini yansıtan bu yasaların neden kaldırılmasını istediğini öğrenmek isterdim. Neden? Evet, neden?

Ama, isterse bu nedenleri açıklamadan önce, Bahir Mazhar Erüreten'in "Türkiye Cumhuriyeti Devrim Yasaları" (Cumhuriyet Gazetesi Yayınları) adlı kitabını okusun ve bize kesinlikle "Cumhuriyet düzeni yerleşmiştir. Bu nedenle yasada yer almasına gerek yoktur!" demesin. Çünkü bu gerekçenin yanıtı çok kolay:

"Devrim Yasaları'nın işlevsizleşmesinin hiçbir önemi yok. Biz bu yasaları bir tanık-anı olarak saklamak istiyoruz. Çünkü Cumhuriyet düzeninin temel direkleridir!"

"Devrim Yasaları" olarak adlandırılan ve sekizi Anayasa'nın 174. maddesi tarafından koruma altına alınan yasalar Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş felsefesinin hukuksal yansımalarıdır. Bu yasalar, 1920-1938 yılları arasında çıkartıldı. Bunların bir bölümü özel yasalar olarak, bir bölümü de mevzuatın (yürürlükteki yasaların) içinde çeşitli yasa maddeleri olarak yürürlüğe girdi: Anayasal düzenlemeler, 1 ve 2. Teşkilatı Esasiye Kanunu, Ankara'nın başkent yapılması hakkındaki kanun, Hafta Tatili Kanunu, Ulusal Bayram ve Genel Tatiller Hakkında Kanun, Milli Eğitim Temel Kanunu, Kabotaj Kanunu, Türk Medeni Kanunu, Soyadı Kanunu, vb.

Devrim Yasaları'nı Türkiye Cumhuriyeti mevzuatından çıkarmak hemen hemen olanaksız. Bunu AKP Milletvekili Hasan Kara da biliyordur kuşkusuz.

Anladığım kadarıyla AKP Milletvekili Hasan Kara'nın TCK'dan çıkartılmasını istediği yasalar Anayasa'nın 174. maddesi tarafından koruma altına alınan 8 yasa:

1. Tevhidi Tedrisat Kanunu;

2. Şapka İktisası Hakkında Kanun;
3. Tekke ve Zaviyelerle Türbelerin Şeddine ve Türbedarlıklar ile Birtakım Unvanların Men ve İlgasına Dair Kanun;
4. Evlenme Aktinin Evlendirme Memuru önünde Yapılacağına Dair Kanun;
5. Beynelmilel Rakamların Kabulü Hakkında Kanun;
6. Türk Harflerinin Kabul ve Tatbiki Hakkında Kanun;
7. Efendi, Bey, Paşa Gibi Lakap ve Unvanların Kaldırıldığına Dair Kanun;
8. Bazı Kisvelerin Giyilemeyeceğine Dair Kanun.

AKP'nin değiştiğine kefil olanlara bir sorum var. "Değişmek", Cumhuriyet rejimini kabul etmeyen Milli Görüş'ü terk etmek, Cumhuriyetle barışmak ve onu kabul etmek anlamına gelmiyorsa, hangi anlama geliyor? Muhafazakâr olduklarını söylüyorlar ama Cumhuriyetin temel yasalarını muhafaza etmek istemiyorlar. Ne var ki Milletvekili Hasan Kara'nın TCK'dan atmak istediği 8 yasa gerçek niyetlerinin ne olduğunu ele veriyor.

17 Temmuz 2004

KEŞİFLER VE İCATLAR

21 Temmuz 2004'te yayımlanan "Gene Darwin Düşmanlığı" başlıklı yazımda, 1963 yılında kurulan ve Başbakanlık'a bağlı olan TÜBİTAK (Türkiye Bilimsel ve Teknik Araştırma Kurumu) ile ilgili olarak kulağıma gelen söylentileri yazmıştım.

Hükümet, söylentilere göre TÜBİTAK'ın yaptığı bilimsel çalışmalarından rahatsızdı, bu nedenle yapısını değiştirmek istiyordu. Nitekim, yasalara ve mahkeme kararlarına karşın başkanı değiştirdi. Bu atamanın ardından kurumdan istifalar oldu.

Başkanın değiştirilmesinden bu yana tanık olduğumuz gelişmeler, kuşkuları doğrular nitelikte.

Bir hükümetin bir bilimsel araştırma kuruluşunun bilimsel çalışmalarından rahatsız olması, insan aklının kabul edemeyeceği bir şey. Benim aklım hâlâ kabul etmiyor.

Fakat geçmişte Milli Görüş kökenli Refah ve Fazilet partilerinin milletvekillerinin, çok daha eskide de bazı Adalet Partisi ve ANAP milletvekillerinin TÜBİTAK konusunda Meclis araştırması istediklerini, ilgili bakanlığa soru önergesi verdiklerini anımsıyorum. TÜBİTAK'ın Darwin kuramının içinde yer aldığı kitapları yayımlamasını kabul edemiyorlardı. İnsanın maymun soyundan türediğini ileri süren bir kuramı TÜBİTAK nasıl yayımlardı? Bu kuram zaten İslama ve tek tanrılı dinlere aykırıydı.

İnsanın nasıl türediği daha doğrusu yaratıldığı üç kutsal kitapta (Tevrat, İncil ve Kuran) yazıyordu. Bu durumda, Darwin kuramı çocuklarımızın, genç öğrencilerin aklını karıştırır, inançlarını sarsardı.

Aslına bakarsanız, tartışılması gerekmeyen, ilkel düşünceler bunlar. Bunu bile bile, bunu savunan milletvekilleriyle, yazarlarla tartışmalara girdim.

TÜBİTAK düşmanı insanlar şu basit gerçeği bile akıllarına getiremiyorlardı: Türkiye'de bir Diyanet İşleri Başkanlığı ve bu başkanlığın yayınları vardı; bunlar insanın nasıl yaratıldığını kendi (yani milletvekillerinin, yazarların) dinsel görüşlerine göre açıklayan kitaplar yayımlıyorlardı.

Ve kimse Diyanet İşleri Başkanlığı'na neden Darwin kuramını açıklayan kitaplar yayımlamadığını sormuyordu.

Bırak kardeşim, doğa olay ve olgularını, TÜBİTAK bilime göre, Diyanet İşleri Başkanlığı da dine göre açıklasın. Yasaların verdiği özgürlüğü siz de TÜBİTAK'a tanıyın!

Daha önceki yazımda belirttiğim gibi, TÜBİTAK'ın yeni yö-

netimi kurumun yayınevini kapatmak istiyormuş. Böyle bir girişimde bulunmanın cinayetten farksız olacağını düşünüyorum.

Bir örnek vermek istiyorum: TÜBİTAK şu günlerde, Jean-Louis Besson'un "Keşifler ve İcatlar" adlı kitabını, Nedim Kula çevirisiyle, "TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları" arasında yayımladı. Sadece çocuklar ve gençler için değil, yetişkinler için de yararlı bir kitap.

Bir soru: Milattan 40 bin yıl önce kadınlar nasıl çorba pişirirlerdi?

Cevap: Deriden yapılmış tulumlar ateşe dayanamadığından, yemek pişiren kadın, kor ateşte kıpkırmızı olmuş taşları çorbanın içine atardı.

Patates: 1534 yılında Peru'dan Avrupa'ya getirilmiştir. Parmentier'nin Parislilere patates yedirebilmesi için 1534'e kadar beklemek gerekecektir.

Mikroskobu kim bulmuştur?

Holanda'da Cornélius van Drebbel tarafından bulunmuştur.

Fransızca konuşulan ülkelerde yaşayan okurlar için kitabın künyesini yazıyorum: Yazarı: Jean-Louis Besson.

Kitabın adı: Le Livre des découvertes et des inventions. Yayınevi: Editions Gallimard, 1983.

TÜBİTAK sayesinde, Fransız çocuklarından 20 yıl sonra bile olsa bizim çocuklarımız da yararlı bir kitabı okuyabiliyor. TÜBİTAK bu nedenle önemli. Çocuklarımızın öteki çocuklarla eşitlenmesine fırsat yaratıyor.

Din ve bilimin konularının ayrı alanlarda bulunduğunu bilmeden çağdaş insan olmanın olanağı yoktur. Din, gerçekleri inanç aracılığıyla kavramak ister, bilimse araştırma ve deneme yoluyla. Din ve bilim iki ayrı dil konuşurlar!

4 Ağustos 2004

PROF. DR. KEMAL KARPAT'A BİRKAÇ SORU

Prof. Dr. Kemal Karpat'la yapılan, Zaman (11.07.04) ve Milliyet (12.07.04) gazetelerinde yayımlanan söyleşilerle ilgili iki yazı yayımlamıştım daha önce. Bu yazı üçüncü. Prof. Dr. Karpat'ın arı kovanına çomak sokan cümleleri daha başka yazılara da esin kaynağı olabilir.

Örneğin, Prof. Dr. Karpat, “Devleti temsil eden organlar, mesela Cumhurbaşkanı, ‘İslam bu ülkenin dinidir, kültürüdür, siyasete karışmadıkça her Müslüman korkuya kapılmadan ibadetini yapar’ desin, mesele kalmaz” (Milliyet) diyor. Ve ben, böyle bir cümle Kemal Karpat düzeyindeki bir bilim adamının ağzından nasıl çıkar, diye şaşıyorum.

Türkiye Cumhuriyeti’nde bireylerin dinsel inançları anayasanın ve yasaların güvencesi altındadır. Başta Cumhurbaşkanı olmak üzere hiçbir seçilmiş ve atanmışın, dinsel inanç alanında vatandaşa ruhsat vermeye hakkı yoktur.

“Herkes vicdan, dinî inanç ve kanaat hürriyetine sahiptir. 14. madde hükümlerine aykırı olmamak şartıyla ibadet, dinî ayin ve törenler serbesttir.” (Anayasa, Madde: 24).

Türkiye Cumhuriyeti’nde, sadece radikal İslamcı vatandaşlar inanç bağlamında kendilerini güvencede hissetmiyorlar. Belki de ‘laik Cumhuriyet’ değil ‘İslam Cumhuriyeti’ istiyorlardır! Sayın Karpat bu olasılığı düşünse, laik cumhuriyetçi kesimin kaygılarını belki biraz olsun anlar.

Prof. Dr. Karpat'ın, bence, en ilginç düşüncesini sizlerle paylaşmak istiyorum: “... AKP, İslam kökenli olmasına karşın ‘laik ve demokratiz’ diyor. Siyasal İslamcı olmadıklarını ilan ettiler. Bu bence İslam dünyasında ve Türkiye’de devrimdir. AKP’liler tercihlerini net olarak yaparlarsa Türkiye’de din ve devlet çekişmesi gibi bir sorunu ortadan kaldırır” (Milliyet).

Sayın Karpaz, “Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz” özlü sözünü kuşkusuz unutmamıştır. Bu bakımdan, Türkiye’de AKP’nin “laik ve demokrat” olmadığını düşünenlerin sayısı bu partiye oy verenlerden çok fazladır.

Sayın Karpaz’a göre henüz “net tercih” yapmamış olan AKP’nin icraatı Türkiye’de ve İslam dünyasında devrim niteliği taşıyormuş. Bir de tam tercih yaparlarsa, kim bilir neler devirir? Belki bakarsınız sıra Curnhuriyetin “devrimi”ne gelir...

Prof. Dr. Kemal Karpaz belki henüz öğrenmemiştir. AKP hükümetinin devrimci eylemlerinden bazılarını yazarak kendisine katkıda bulunmak istiyorum:

1. T.C. Anayasa Mahkemesi ile AİHM’in verdiği kararları dinlemeyen bir milletvekili, “türban” gerekçesiyle eğitime engel olanlara hapis cezası verilmesini öngören bir yasa tasarısı verdi;

2. Bir milletvekili de Devrim Yasaları’nın kaldırılmasını önerdi;

3. AKP’nin tamamı Tevhidi Tedrisat Kanunu’nun kaldırılmasını istiyor;

4. Bir müteahhit, AKP döneminde yaptırdığı daireleri satmak için muhafazakâr ve Müslüman müşteri arıyor;

5. Türkiye’de 5 milyon 732 bini kadın olmak üzere 10 milyon kişi okuma yazma bilmiyor, ama Başbakan ve hükümetinin hal ve tavrına bakacak olursak Türk kadınının türbandan, gençliğin de imam hatipten başka derdi yok.

24 Ağustos, 2004

ÜLKENİN TEMEL SORUNU

-6 Eylül’de Din Şûrası açıldı.-

Gazeteler, “Din Şûrası’nın açılışı Cumhurbaşkanı Sezer ile TBMM Başkanı Bülent Arınç’ın laiklik atışmasına sahne oldu” şeklinde bir yorum yapmak gafletine düşseler de bu iki konuşma Türkiye Cumhuriyeti’nin temellerindeki tek taraflı çelişkiyi göstermektedir. Başbakan R. T. Erdoğan, devlet bakanları Beşir Atalay, Mehmet Aydın, Güldal Akşit ve Adalet Bakanı Cemil Çiçek’in de katıldığı toplantıda terörizm tartışmalarıyla birlikte Türkiye’de laiklik konusunun “daha da diyalogdan uzak” bir biçimde tartışılmaya başlandığına işaret eden Bülent Arınç, Türkiye’nin halkının Müslüman olduğu gerçeğinin unutulmaması gerektiğini belirtmiş.

Anladığım kadarıyla başbakan gibi, “İslamcı terör” deyimini kullananlara serzenişte bulunuyor. AKP ileri gelenlerinin, teröristlerin kendilerini ve amaçlarını tanımlarken kullandıkları dinsel sıfatları reddetme inatlarına şaşmıyorum.

TBMM Başkanı Arınç’ın Din Şûrası’nda yaptığı konuşmanın gazetelere yansıyan bölümünü birlikte okuyalım:

“Nüfusunun büyük bir çoğunluğu Müslüman olan bir ülkede eğer laiklik uygulanacaksa bunda çok hassas olunması gerekir. Bu hassasiyet, inanç hürriyeti, din ve vicdan özgürlüğünün kişiden yana kullanılması yönünde olmalıdır. Bunun örnekleri dünyanın birçok ülkesinde var. Ancak geleneksel korkular ve bireysel yanlış algılamalar bizim konuyu bilimsel bir zeminde tartışmamıza engel oluyor.” (Hürriyet, 21.09.04)

TBMM Başkanı Arınç her şeyi birbirine karıştırıyor. Örneğin anayasasında laikliğin değişmez bir madde olarak yer aldığı bir ülkede bir parlamento başkanı herhangi bir konuşmasına “Nüfusunun büyük bir çoğunluğu Müslüman olan bir ülkede” cümlesiyle başlayamaz. Laik bir ülkede “inanç hürriyeti, din ve vicdan özgürlüğünün kişiden yana kullanılması” söz konusu bile olamaz. Söz konusu olması devletin laiklik ilkesiyle çelişir ve bu çelişki kamusal alanı ve bizzat laiklik ilkesini, laik hukuku tehdit eder.

TBMM Başkanı’nın bu konuda bir konferans vermesini ve

konuşmasında kullandığı sözcük ve kavramları açıklamasını çok isterdim. Örneğin inanç hürriyeti, din ve vicdan özgürlüklerinin kişiden yana kullanıldığı ülkelerin adlarını vermesini isterdim.

TBMM Başkanı'nın Türkiye Cumhuriyeti'nin Anayasası'nda yer alan laiklik ilkesinin uygulamasını aradan 80 yıl geçmesine karşın tartışmak istemesi çok şaşırtıcı. Bülent Arınç galiba sadece uygulamanın değil bizzat laikliğin de tartışılmasını istiyor.

Cumhuriyet devrimlerini gerçekleştirmiş bir ülkenin Cumhurbaşkanı, kuşkusuz, laiklik uygulamasının dinin siyasallaşmasını engellediğini söyleyecek:

“Laiklik, bir yaşam biçimidir. Bu nedenledir ki laiklik bireyin içinde olması gereken bir kavramdır. Laik birey, dinsel inançlarıyla yurttaş olarak yaşamına ilişkin alanı birbirinden ayıran bireydir. Dinsel inanca ilişkin uygulamalar kişinin iç dünyasındaki kutsal yerinde kalmalıdır. Yurttaş olarak yaşam ise, bireyin tüm dış dünyası ile ilgilidir. Laik birey, dinsel inançlarının bu dünyayı etkilemesine izin vermez.”

Cumhurbaşkanı Sezer'in söyledikleri kendi özel görüşlerini, yorumlarını içermiyor. Cumhuriyetin laiklik yorumu bu. TBMM Başkanı Arınç ise, yaptığı konuşmada “Gelin Cumhuriyetin laiklik yorumunu tartışalım” demeye getiriyor. Buna karşılık, Cumhurbaşkanı Sezer bunun söz konusu bile olamayacağını söylüyor.

İslamcı gazeteler “inanç ve ibadet özgürlüğü, toplumsal barışın en önemli güvencesini oluşturur... // Laik biri dinsel inancının bu dünyayı etkilemesine izin vermez” cümlelerinin birbiriyle çeliştiğini ileri sürüyorlar.

Onların çok iyi çözümlediğim mantığının, Sezer'in düşüncesini anlamasına olanak yoktur. Cumhurbaşkanı Sezer, TBMM Başkanı Bülent Arınç'ın gönlünden geçtiği gibi, laik bir vatandaşın kendi dinsel inançlarının dünyayı etkilemesine izin verirse, bu evreden itibaren inanç ve ibadet özgürlüğünün artık toplumsal barışın en önemli güvencesi olamayacağını söylüyor.

Vatandaşlar kendi bireysel dinsel inançlarını gündelik yaşam-

da dünyayı etkiler tarzda kullandıkları anda çatışma başlar.

Cumhurbaşkanı Sezer'in konuşması Cumhuriyet ilkelerine bağlılığın somut ifadesi olduğu için düşüncelerinin "Laiklik atışması"nın bir tarafı olması mümkün değildir.

TBMM Başkanı'nın konuşmasına gelince, onu da tarihin terazisi değerlendirecek!

06.10.2004

KİŞİ HEM MÜSLÜMAN HEM LAİK OLAMAZ (MI?)

Dönüp dönüp hep aynı yere geliyoruz.

6 Ekim tarihli ve "Ülkenin Temel Sorunu" başlıklı yazımda Cumhurbaşkanı'nın laiklik görüşüyle TBMM Başkanı'nın laiklik görüşü arasındaki temel çelişkiyi Cumhuriyet'in temel ilkeleri bağlamında açıklamaya çalışmıştım.

Cumhurbaşkanı Sezer'den hiç hoşlanmayan, elinden gelse onu bir kaşık suda boğmaktan çekinmeyeceğini tahmin ettiğim Vakit gazetesi (23.09.04), onun, Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından düzenlenen Din Şûrası'nda "Laik biri, dinsel inancının bu dünyayı etkilemesine izin vermez" şeklinde dile getirdiği düşüncelerine karşı eski bakanlardan Korkut Özal'ı çıkartıyor.

Cumhurbaşkanı Sezer'in insanın hayatını laik ve dindar olarak ikiye ayırdığını ileri süren Korkut Özal "Bu mantiken mümkün değil. Kişi hem laik hem de Müslüman olamaz" diyor ve Cumhurbaşkanı Sezer'in cümlesini şöyle yorumluyor "Kişi laik olursa bütün dinlere eşit mesafede olmak zorundadır. Dindar kişi dini kendisine yol gösterici kabul eder ve bütün dinlere kesinlikle eşit mesafede olamaz. Laiklik dinler karşısında devletin politika-

sıdır, bireyin laikliği benimsemesi ve bununla yaşaması mantığı değildir. Kişi hem laik hem de dindar olamaz.”

Ne olur?

Açıkça söylemese de Korkut Özal’a göre laik insan ancak dinsiz ve Allahsız olur!

Bireyler hem laik hem de Müslüman olabilirler, hem de bal gibi olurlar! Mugalata yapmazsanız, kişi hem laik hem de dindar olabilir.

Devletin bütün dinlere eşit mesafede olması ilkesi, kuşkusuz doğru bir ilkedir! Çünkü devlet laikse hiçbir dinsel inancı yoktur. Örneğin Suudi Arabistan devleti Müslüman bir devlettir ve İslam dini dışında hiçbir dine yakın değildir. Türkiye Cumhuriyeti ise bütün dinlere aynı mesafededir, hiçbir dini tercih etmez. Bunu kafamızın bir yerine yazalım ve unutmayalım!

Suudi Arabistan’da devletin anayasası bizzat İslam dinidir ve bu dini anayasa hiçbir zaman değişmez. Türkiye Cumhuriyeti’nin anayasasını ulusun verdiği yetkiyle insanlar yazmıştır ve insanların oylarıyla kabul edilmiştir Bu anayasa, değişmez maddelerinin dışında, çağa ve zamana uyum söz konusu olduğu zaman gene insanlar tarafından değiştirilir.

Geçmişte, demokrasi öncesinde, Müslüman bireyin ve toplumun İslami kurallarla yönetilen bir devlette yaşaması söz konusu idi. Yani İslami kurallara göre doğar, bu kurallara göre ölür, bu kurallara göre evlenir, bu kurallara göre borç alır ve borç verir, bu kurallara göre miras sahibi olur, mirası bu kurallara göre dağıtı-lırdı. Suudi Arabistan gibi birkaç istisna dışında böyle bir devlet düzeni mümkün değil günümüzde artık. Çünkü böyle bir düzen demokrasiye, insan haklarına ve eşitliğe aykırı bir düzen olarak kabul ediliyor.

Öte yandan insanlar artık doğdukları kentlerde ve ülkelerde yaşamıyorlar ömür boyu. Kendi dinsel inançlarının geçerli olmadığı ülkelerde de yaşıyorlar. Bu insanların dinlerini bireysel inanç

olarak yasayabilmeleri için yaşadıkları ülkenin yönetiminin teokratik (dinsel) değil demokratik ve laik olması gerekir.

Hıristiyan Avrupa ülkeleri teokratik bir düzenle yönetilmiş olsalardı, cami açabilirler miydi, camilere gidip namaz kılabilirler miydi, oruç tutabilirler miydi Müslümanlar?

Elbette hayır!

Bugün Avrupa’da fanatik Hıristiyanlara ve fanatik din adamlarına karşın binlerce cami var ve sayıları giderek çoğalmakta. Müslüman olmayı seçen Hıristiyanlara devlet ve kilise hiçbir yaptırım (müeyyide) uygulamıyor. Uygulayamıyor, çünkü bu ülkeler laik ve demokratik bir düzenle yönetiliyorlar.

Aynı şey Suudi Arabistan’da mümkün olabilir mi ya da bir Müslüman Hıristiyanlığa dönüp bu ülkede yaşama hakkına sahip olabilir mi?

Laik Müslüman, laik ve demokratik bir düzenle yönetilen bir ülkede yaşamayı ve o ülkenin anayasasına ve yasalarına uymayı kabul etmiş bireydir.

“Kişi hem Müslüman hem de laik olamaz!” demek, “Müslüman birey laik ve demokratik bir devlet düzeninde yaşamayı kabul etmemelidir!” anlamına gelir.

O zaman ne yapsın Müslüman birey, laik ve demokratik devleti yıkıp yerine teokratik (İslami) düzenle yönetilen bir devlet mi kursun?

08.10.2004

HAZRETİ HATİCE ÖRNEĞİ

Suriye Cumhurbaşkanı’nın eşi Esma Esad’ın özel konuğu olarak Uluslararası İşkadınları Forumu’na katılan Başbakan R. T. Erdoğan’ın refikaları Emine Erdoğan Hanım, kadınların yaşadığı ayrımcılıktan yakınmış. (Gazeteler, 22 Mayıs 2005)

Ticari ve sosyal hayatta öncü ve aktif bir rol üstlenen kadın

konusunda Hazreti Hatice örneğini veren Emine Erdoğan büyük alkış almış.

Bayan Erdoğan, eşinin siyasi danışmanlarından Yalçın Akdoğan'ın yazımına katkıda bulunduğu konuşmasında İslami unsurlar ile kadın hakları savunuculuğunu birleştirmiş. Bayan Erdoğan; kadınların siyasi, toplumsal ve ticari yaşamda etkin bir rol oynaması gerektiğini belirtirken şunları söylemiş:

1. “Kadınların merhamet, nezaket, estetik ve sevgi eli dünyaya daha çok değmelidir. Kadınların duygusallığı makine gibi işleyen bu dünyaya çok şeyler katacaktır. Bugün bizlere düşen görev kadınlara karşı her türlü ayrımcılığın önlenmesi ve kadınların hayatın içinde aktif bir aktör haline gelmesi olmalı. Kadın gözüyle şekillenen bir dünyada, bu kadar kin ve nefretin, çatışma ve kavganın olması mümkün değil.”

2. “Hz. Ayşe'lerin, Hz. Fatma'ların üstlendikleri rollerin yanında günümüz kadınlarının pozisyonlarının çok ilerde olduğu söylenemez. Hz. Hatice validemiz, dönemin ticaret hayatında önemli bir konuma sahipti. Şam'a kervanlar gönderen Hz. Hatice, güzel ahlak ve ticareti bir araya getiren şerefli bir kadındı.”

Bayan Erdoğan “1” sayısı ile işaretlediğim konuşma bölümünde her çağdaş kadının söyleyip kabul edebileceği gerçek ve doğruları dile getiriyor.

Ancak bu doğrular ve gerçekler, doğrusunu isterseniz, babasının ve ağabeyinin baskısıyla örtünmüş, tipik bir Müslüman ev kadını olarak yaşayan Bayan Erdoğan'ın ağzına pek yakışmıyor.

Bayan Erdoğan sözünü ettiği kadının adresini vermeyerek gerçekleri çarpıtıyor ve Müslüman kadının gerçeklerini gizliyor.

Müslüman olmayan Avrupalı kadın ve Müslüman olan Türk kadınıyla Müslüman Arap kadınlarını aynı kefeye koymak mümkün mü? Elbette değil. Sorun bakalım, hangi Avrupalı kadın Müslüman kadının yerinde olmak ister? Sorun bakalım kaç Müslüman kadın Avrupalı kadının yerinde olmak rüyasını görür?

Bayan Erdoğan, kadını anonimleştirerek, Müslüman Arap kadınından çok Avrupalı kadına yakın olan Türk kadınının hakkını yiyor.

Bayan Erdoğan'ın yaptığı konuşmaya Avrupalı kadınların tamamı, Türk kadınlarının çoğunluğu gülerler ve "Cumhuriyetin verdiği hakları kendi eliyle geri çeviren kadının söylediklerine bakın!" derler.

Hız. Hatice, Bayan Erdoğan için örnek olabilir ama çağdaş hiçbir kadının böyle bir şey yapmak isteyeceğini sanmam.

Bayan Erdoğan modernite ile İslamın çelişmediğini kanıtlamak için gerçekleri değiştiriyor. Bayan Erdoğan'ın sözünü ettiği Hız. Hatice zengin bir kadın olarak ticaret yaparken henüz Hız. Muhammed ile evlenmemişti. Hız. Muhammed, Hız. Hatice'yle evlendiği zaman henüz peygamber değildi. Bayan Erdoğan'ın sözünü ettiği güzel özellikler henüz Müslümanlığı seçmemiş olan Hatice'ye aittir.

Hız. Fatma da İslamın henüz yozlaşmadığı ilk yıllarında doğmuş ve yaşamıştır.

Mükemmelliği, kusursuzluğu geçmişte aramak tipik bir köktendinci tavrıdır. AKP cemaati ne zaman göz boyamaya kalkışsa mutlaka açık verir. Bayan Erdoğan'ın yaptığı ve başına gelen de budur!

27.05.2005

“CUMHURİYET KADINI” OLAMAMANIN ŞAŞKINLIĞI

Çağdaş kadınlara Hazreti Hatice'yi örnek gösteren Bayan Emine Erdoğan'ın 22 Mayıs tarihli gazetelerde tek başına ya da grup halinde boy boy fotoğrafları var.

Ben Milliyet gazetesinin fotoğrafına bakıyorum. Fotoğrafta 8 kadın ve bir erkek var. Erkek eski Malezya Başbakanı Mahattir Mohamed. Bir modern Avrupalı erkek gibi giyinmiş.

Şimdi kadınlara bakalım:

Adı verilmeyen bir Avrupalı delege: Açık renk pantolon ve ceket giyinmiş. Benazir Butto: Eski Pakistan başbakanı ülkesinin geleneksel giysileri içinde. Başında yüzünün tamamını ve saçlarının büyük bir bölümünü açıkta bırakan beyaz bir yağlık iliştirmiş. Yağlık bağlı değil.

Adı verilmeyen bir Afrikalı delege: Ülkesinin geleneksel giysisi içinde. Başında geleneksel örtü.

Suzan Mübarek: Mısır Cumhurbaşkanı'nın eşi, bir Avrupalı gibi giyinmiş. Pantolon ve ceket. Baş açık.

Esmâ Esad: Bir manken kadar zarif. Etek ve tayyör giyinmiş. Baş açık. Saçları omuzlarına dökülmüş.

Dr. Siti Hasmah Mohamed Ali: Eski Malezya Başbakanı Mahaddir Mohamed'in eşi. Baş açık. Ülkesinin geleneksel giysisini giymiş.

Randa Berri: Lübnan Meclis Sözcüsü Nabih Berri'nin eşi. Etek ve uzun tayyör giyinmiş. Başında, her zaman taşımadığını sandığım bir eşarp. Her hali ile çağdaş bir Avrupalı kadın.

Emine Erdoğan: Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı R. T. Erdoğan'ın eşi. Üzerinde ayak bileklerine kadar inen bir manto. Başında "simge türban" olarak bağlanmış bir örtü. Hiçbir şey ifade etmeyen, anlamsız, çirkin bir giysi. Türk kadınının eski geleneksel giyimiyle hiçbir ilişkisi yok. Üzerindekiler köktendinci bir ailenin üniforması olarak tanımlanabilir.

Milliyet'in (23.05.05) yazdığına göre Bayan Erdoğan Atatürk'ün adını anmadan yaptığı reformları övmüş. Cumhuriyet sözcüğü Mustafa Kemal'i, Atatürk'ü, çağdaşlaşmayı, demokrasiyi ve özgürlüğü içerdiği için ben "Cumhuriyet devrimleri" demeyi yeğliyorum. Ama Bayan Erdoğan, devrimler sanki gökten inmiş gibi ne Cumhuriyetin ne de Atatürk'ün adını anıyor.

Bayan Erdoğan Medeni Kanun'dan, aileyi Türk toplumunun

temeli yapan anayasa maddesinden (41. madde), eşler arası eşitlikten söz ediyor. Ama bütün bu devrim ve yeniliklerin öznesi olan laik Cumhuriyetin adını ağzına almıyor.

Kıyafetine bakarak, Bayan Erdoğan'ın söylediklerinin birine bile inanmak mümkün değil. Kadın ile erkeği eşit konuma getiren Cumhuriyeti benimsemiş kadın, Bayan Erdoğan gibi mi giyinir?

Arap kadınından ilgisini esirgemeyen ve Arap dünyasında değişimin şart olduğunu ileri süren Bayan Erdoğan: "Kendimizi yeni şartlara göre geliştirmek, her türlü ileri adımı yakalamak durumundayız" buyurmuşlar.

Sanki kendisi kendini değiştirmiş, her türlü ileri adımı yakalamış gibi.

Bayan Erdoğan'ı dinleyen modern Arap kadınları ne düşündüler acaba?

Yeri göğü inleyen yobazlar için not:

Hız. Muhammed, Hız. Hatice'yle evlendiğinde henüz İslam peygamberi değildi.

Bu bir!

İkincisi: Hız. Hatice, eşi Hız. Muhammed peygamber olduktan sonra Müslüman oldu. Demek oluyor ki Hız. Hatice'nin güzel huyları Müslüman olmadan da vardı!

30.05.2005

LÜTFEN ÇAĞIMIZI ŞEREFLENDİRİN!

Avrupa Birliği konusunda yazıyorum, susuyorlar! Aile içi şiddet konusunda yazıyorum, en ufak tepki göstermiyorlar! Eğitim öğretim konusunda yazıyorum, köş dinliyorlar!

Cumhuriyetin savunulması gerektiğini yazıyorum, açıkça söy-

leyip yazamasalar da içlerinden “Kahrolsun Cumhuriyet!” diyorlar.

Avrupa Birliği, Türkiye’yi almak konusunda kararsız davranıyorsa, bunun önemli bir nedeninin, Avrupa’da yaşayan bazı Türklerin kafa yapıları, yaşam biçimleri, uyumsuzlukları olduğunu yazıyorum, üzerlerine alınmıyorlar.

Ama kadınların kılık kıyafeti, özellikle de AKP ileri gelenlerinin refika ve kerimelerinin kıyafetleri söz konusu olunca birden celallenip her şeyi itiraf ediyorlar.

İşte bu itirafçılardan birinin gönderdiği yazı:

[“Sayın İnce,

1. Hiçbir zaman yazınızın başında karşılaştırma yaptığınız hanımların kıyafetleri asla ve kat’a Emine Erdoğan hanımefendi için ölçü olamaz. O inandığı gibi ve İslamiyetin emrettiği şekilde giyinmiştir. Diğer sözünü ettiğiniz bayanlar ise, kendine, aklına ve mantığına yakışanı giymiştir. Sizin de anlamadığınız ve anlamakta zorlandığınız en büyük fark burada.

2. Kadın ve erkeğin tüm özelliklerini bir kez daha gözden geçirin, asla ve kat’a eşit olmadığını siz de fark edeceksiniz. Dinimiz İslamiyet bunu yıllar önce kadın ve erkeğin asla eşit olamayacağını zaten söylemiş. Şimdi biz kalkıp da kısa aklımızla, hayır efendim kadın ve erkek eşittir deme cüretini nerden buluyoruz kendimizde? Lütfen dinimiz İslamiyette kadının yerini tarafsız bir yerden okuyun ve daha sonra tekrar düşünün ve yorumlayın.

3. Emine Erdoğan hanımefendiden dolayı asla mahcup olmayın, utanmayın, ve sıkılmayın. Onun asıl, dinimizin emrinden asla ödün vermeyip cesaretle, utanmadan diğer sözüm ona İslamiyetten bihaber (veya az hassas diyelim özellikle başörtü mevzuunda) hanımların yanında gayet sık ve kibar duruyor.

İslamiyete, dindar insanlara tarafsız, art niyetsiz bakabilmeniz dileğiyle.”]

Benim sözlerim, yazılarım bu mektubu bana yazan insanın

ve onun gibilerin sayın eşlerini, kızlarını, gelinlerini, yengelerini, baldızlarını, yeğenlerini, bütün hısım ve akrabalarını düşünerek yazılmış değildir. Bu, İslamcı beyleri ve bayanları ilgilendirir. İsterlerse, bir türbanla, bir mantoyla yetinmeyip yedi türban ve yedi manto takıp giyebilirler. Devlet de karışmıyor bunlara. Kimse yalan söylemesin!

Devlet, kamu alanlarını ve okulları yasaklıyor böylelerine. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi de bu yasağı uygun ve gerekli görüyor. Emine Erdoğan Hanım'ın adını durup dururken anmadım: Bayan Erdoğan hem öcü gibi giyiniyor, hem de kadın haklarından, kadın özgürlüklerinden, kadın erkek eşitliğinden söz ediyor.

Bu hal ve tavrıyla Bayan Erdoğan'ın inandırıcı olmadığını yazmıştım. İnandırıcı mı yani?

06.06.2005

TÜRBAN MI İMAM HATİP'TEN ÇIKTI YOKSA TERSİ Mİ?

Türkiye'nin gündemine oturan türban, ülkenin bir numaralı sorunu değil. İşe kadın, ırz, namus, dinsel inanç, töreler, gelenekler, görenekler konusunda hurafeler karıştığı ve bir ıslak sabun gibi mangal külüne düştüğü için türban gündemde.

Ama gündeme oturmasının gerçek nedeni AKP hükümetinin niteliğinden kaynaklanıyor. Anayasaya, devrim yasalarına, yüksek yargı kararlarına, bu kararların yanında yer alan AİHM'nin kararlarına karşı hükümet 'Cumhuriyet Devleti'ne karşı durmayı tercih ediyor.

Erzurum Üniversitesi'nde olanların sorumlusu sadece üniversite yönetimi değil, aynı zamanda ve ondan daha fazla sorumlu

olan AKP hükümetidir. Çünkü, üniversiteyi böyle davranmaya zorlayan bizzat hükümettir ya da teorisiz bir komplo!

Örneğin, bu olayla ilgili olarak “Bu ancak ilkel toplumlarda karşılaşılabilen bir davranış!” diyen Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, yaptığı konuşmayla türbancıları tahrik etmektedir. (Gazeteler, 15.06.05)

Türkiye’nin bir numaralı eğitim ve toplum sorunu, AKP hükümetinin türlü yöntemlerle zulaya gizlediği imam hatip okullarıdır. İmam hatipler genel lise rolünü gasp etmeden (ya da gasp ettirilmeden) ve bu okullara kız öğrenci alınmadan önce Türkiye’nin türban sorunu diye bir derdi yoktu. Bu nedenle imam hatip sorunu çözülmeden türban sorunu çözülemez.

Üniversitenin kapısına türbanla dayanan kız öğrencilerin yüzde kaç genel lise mezunu, yüzde kaç imam hatip mezunu? İmam hatip mezunu erkeklerle evli kadınların yüzde kaçının başı açık? AKP milletvekillerinin yüzde kaç imam hatipli? İmam hatip mezunlarının yüzde kaç amaç dışı mesleklerde çalışmakta?

Bu yazı genel bir giriş yazısı. Milli Eğitim Bakanlığı’nın hazırladığı eğitim reformu konusunda daha özel inceleme yazıları yazacağım. Ama bu daha sonra. Şimdi şu soruyu soracağım: AKP hükümeti neden YÖK’e karşı, AKP hükümeti neden ÖSS’ye karşı, neden puanlama sistemine karşı? AKP hükümetinin TUBİTAK takıntısı da bir başka yazının konusu. AKP hükümeti iktidara geldiğinden bu yana yazıyorum: AKP, ortaöğretimi “imam hatipleştirmek” ve üniversitenin biricik öğrenci kaynağı haline getirmek istiyor. Bu nedenle de meslek eğitimi ve meslek okullarını bilinçli olarak istismar ve sabote ediyor.

İmam hatiplerin şu anda yasal kaynakları bulunabilir, ama yasal dayanaklarına karşın bu okullar Cumhuriyet ilkelerine, Tevhidi Tedrisat Kanunu’na aykırıdır. 1950’den itibaren iktidara gelen bütün hükümetler bu aykırılıktan sorumludurlar.

Öte yandan, ne Avrupa Birliği’nde ne de dünyanın herhangi

bir uygar ÷lkesinde imam hatip benzeri okullar bulunmakta ve üniversiteye öğrenci göndermektedir. Doğal olarak İslam ve Arap ÷lkelerinden söz etmiyorum. Bu nedenle, bu okulların mesleki statülerinin açık seçik tanımlanması ve mezunlarının eğitimlerini teoloji (dinbilim) yüksek okul ve fakültelerinde sürdürebilecekleri yönetmeliklerinde açıklanması gerekmektedir.

AKP hükümeti türban konusunda samimi ise imam hatip liselerini 1950 öncesindeki durumuna getirir ve kız öğrenci alımına son verecek yasa ve yönetmelik değişiklikleri yapar ve o zaman türban özgürleşmeye başlar. Aksi durumda, Başbakan'ın sözünü ettiği "sabır", Cumhuriyetçilere söylenmiş "sabredin, gününüzü göstereceğim" tehdidi olarak yorumlanabilir.

21.06.2005

DİN GÖREVLİSİ SIKINTISI YOK!

Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu, yazımın başlığını okusa mutlaka tepesi atar. Onun periyodik çıkışı olan "Din görevlisi sıkıntısı var" şikâyetlerini duyduğum zaman da benim tepem atıyor.

Başkan son şikâyetinde 12 bin camide kadrolu eleman bulunmadığını söylüyor (Vakit, 13.08.05). Dini bütün vatandaşlarımızın da her yıl 500 cami yaptırdıkları göz önüne alınırsa, emekli olanları ve Hakk'ın rahmetine kavuşanları da hesaba katarsak bu açık her yıl katmerleniyormuş...

Ankara büromuzdan değerli arkadaşımız Kamuran Zeren, imam hatip okul ve liselerinden 1950'den bu yana mezun olanların sayısını Milli Eğitim Bakanlığı Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'nden öğrenebilseydi (öğrenemedi, bilgi vermediler) bu sayıyı Diyanet İşleri Başkanı'na verebilirdim. Ama öğrenmek isterse, gerçek sayıyı kendisi kolayca öğrenebilir ve anında şikâyetlerinden vazgeçmek zorunda kalır.

TESEV tarafından yayımlanan “İmam Hatip Liseleri: Efsaneler ve Gerçekler” adlı araştırmada açıklandığına göre: 1997 yılına gelindiğinde 612’ye ulaşan İHL’de öğrenci sayısı 500 binin üzerindeymiş. Bu veriden hareketle İHL mezunlarının toplam sayısının 2 milyonu aştığını düşünüyorum.

3 Ağustos 2005 günü yayımlanan “YÖK’e kızmayın ben çareyi buldum” başlıklı yazımda İHL’den mezun olanların sayısını bir milyon tahmin etmiş ve din görevlisi açığını kapatmak üzere eski mezunların göreve çağrılması gerektiğini belirtmiştim.

İHL’nin mezun sayısını MEB Din Öğretimi Genel Müdürlüğü’nden öğrenemedik ama mezunların nereye gittiklerini gösterip kanıtlayan bir örnek var. 9 Ağustos 2005 sayılı TEMPO dergisinde yayımlandı.

Derginin 40. sayfasında bir okul yıllığı var. Bir ampulün içine bir müdür, 9 öğretmen ve 64 öğrencinin fotoğrafı yerleştirilmiş. Bu öğrencilerden 35’inin kimliği belli. 1970-71 yılı İstanbul İHL 5-B sınıfı. Tersine duran ampulün en tepesinde (dibinde) öğrenci Recep Tayyip Erdoğan’ın fotoğrafı.

Kimliği belli olan 35 öğrenciden sadece biri, Mecit Küçükosman (Mehmet Akif Camii İmamı) mesleğini yapıyor. Geriye kalanlar memurluk (12), doktorluk, avukatlık, tüccarlık, mühendislik, maliyecilik yapıyorlar.

Bu insanların hepsi yatılı okumuşlar. Askerler gibi, doktorlar gibi zorunlu hizmet yaptılar mı acaba?

Diyanet İşleri Başkanı ikide bir, olur olmaz yerde din görevlisi açığından şikâyet edeceğine, yani imam hatip liselerinin cazip ve imtiyazlı hale getirilmesini isteyeceğine, eski mezunlar arasından imam bulmaya baksın. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın 1970-71 5-B sınıfı durumu yansıtıyor.

20.08.2005

AKTARMA İSTASYONU OLARAK DİYANET

Şimdiye kadar imam hatip okulları ve liseleri hakkında tonlarca yalan yanlış yazılar yayımlandı ama 1950-2005 yılları arasında bu okullardan kaç öğrencinin mezun olduğunu hiç kimse sormadı.

Ve bu okullar gak deyince su, guk deyince et isteyen canavara dönüştü. Ama Diyanet İşleri Başkanlığı ve camiler, İHL, Yüksek İslam Enstitüsü ve İlahiyat Fakültesi mezunlarına bir türlü doymadı.

Ben soruyorum: 1950-2005 yılları arasında mezun olup diploma alan insanlar neredeler, ne yapıyorlar şimdi, ki Diyanet İşleri Başkanlığı durmadan eleman açığından, kadro sıkıntısından söz ediyor. Düşünün ki sadece 1997 yılında İHL’lerde 500 binden fazla öğrenci okuyormuş.

Soruyorum, nereye gitti bunlar?

Yazarken çok şanslıyım. İlgilendiğim konuyla ilgili bilgilerin bir bölümü kendiliğinden önüme gelir. 16 Ağustos 2005 tarihli Cumhuriyet gazetesinde “Diyanet, personel havuzu” başlıklı bir haber yayımlandı. Gazetenin verdiği habere göre son üç yılda Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesinde çalışan üniversite mezunu 1000 imam, çeşitli bakanlıklara geçiş yapmış. Son olarak Diyanet’te transfer olacaklar için 160 kişilik kadro ayrılmış. Ama Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu’na inanacak olursak, 12 bin din görevlisi açığı var.

Diyanet İşleri Başkanlığı görevlendireceği elemanlar için zorunlu hizmet koşulu isteyeceğine, elindeki insanları başkalarına kaptırıyor(!)

Kaptırıyor mu yoksa devlet kadrolarının İslamileştirilmesi operasyonunda önemli bir rol mü oynuyor? Durmadan eleman açığından söz edilmesi hedef şaşırtmaktan başka bir şey değil.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, Gölbaşı’ndaki Belediye

Parkı'nda yapılan AKP'nin 4. kuruluş yıldönümü kutlamalarında Diyanet İşleri Başkanlığı'ndaki kadrolaşma eleştirilerine, "İmamı vefat etmiş, emekli olmuş veya görevinden ayrılmış camiler var. Buralara imam göndermeyeceğiz de ne yapacağız? Sen oralara ilahiyattan, imam hatipten yetişmiş imam göndermezsen o kürsü tutanın elinde kalır. Sonra da 'şucular-bucular var' dersin. O boş camilere imamı, müezzini tam hakkıyla göndeririz. Göndermezsek sonra cenazeyi kim kaldıracak sorusunun cevabını ararsın" sözleriyle cevap vermiş. (Cumhuriyet, 16.08.06)

Başbakan, baskın basanındır anlayışıyla konuşuyor. Nasıl olsa kimse ciddi araştırma yapmaz, sayılarla uğraşmaz inancı içinde güreliyor duruyor.

Haziran ayında Bakanlar Kurulu'na sunulan bir rapora göre son üç yılda çeşitli kurumlardan 20 bin memur, ücreti daha yüksek görevlere geçmiş. Bu 20 bin memurun hangi okullardan mezun oldukları sorulunca "Hepsi yüksekokul mezunu" cevabı veriliyor.

Bu alicengiz oyununda en önemli görevi Diyanet İşleri Başkanlığı yapıyor. Bir tür aklama merkezi değilse bile tam anlamıyla bir "aktarma istasyonu." Burada toplanıyorlar ve buradan başka yere naklediliyorlar. Diyanet İşleri Başkanlığı hükümetin emrinde, politikaya batmış durumda. Çok yakından izlenmesi gerekiyor.

21.08.2005

GENE DİYANET İŞLERİ BAŞKANI

Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu, gene başkanlığının halini tasvir ve şikâyet ediyor (Vakit, 03.09.05):

"Bizim ortak arzumuz, bütün din görevlilerimizin İlahiyat Fakültesi mezunu olmalarıdır. Ancak mevcut kontenjan ile buna

imkân yok. Onun için İlahiyat Fakültesi kontenjanlarının mutlaka artırılması gerekiyor. Din görevlilerimizin ya açık öğretim yoluyla ya da 4 yıllık örgün ilahiyat eğitimi alması bana göre din hizmetlerinin veçhesini değiştirecektir.”

Ben de Diyanet İşleri Başkanı gibi düşünüyorum. Ancak, ilkin; Diyanet İşleri Başkanlığı’nın kendi insan kaynakları sorununu şeffaflaştırıp rasyonelleştirmesi gerekiyor. İkincisi; Avrupa Birliği’nde ilahiyat (teoloji) fakültelerinin tek bir öğrenci kaynağı vardır: Klasik lise. Üçüncüsü; Diyanet İşleri Başkanı, din görevlilerini dört yıllık örgün eğitim mezunları arasından seçeceğine ve imam hatip liseleri imam ve hatip olamayacaklarına göre bu okulların yavaş yavaş kapatılması gerekmeyecek mi?

Diyanet İşleri Başkanı’nın sözlerinden şu sonuca varıyorum: İmam hatip okul ve liseleri artık Türkiye’de tarihsel işlevlerini tamamlamıştır. Bir programa göre kapatılmaları gerekir. Böylece meslek okulları da özgürlüklerine kavuşur.

Cumhuriyetin ilk yıllarında kurstan geçirilen çavuşlar, ilkokul sınıf öğretmenini yapılırken şimdi aynı görev pedagoji sertifikalı üniversite mezunlarına veriliyor.

Diyanet işleri Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu, tasvir ve şikâyetini sürdürüyor:

“Şu anda İlahiyat Fakültesi mezunu din görevlilerimizin oranı yüzde 20’nin altında. İlahiyatlardan mezun olanlar da Milli Eğitim Bakanlığı’nı tercih ediyor. MEB aldığı sürece bize kontenjan kalmaz. Bu durum, yüksek öğrenim görmüş din adamı oranının yüzde 10’ların altına düşeceği anlamına geliyor. Halbuki yapmamız gereken, bütün camilerimize yüksek eğitim görmüş insanları görevlendirmek.”

Diyanet İşleri Başkanı, şikâyetinde yerden göğe kadar haklı. Böyle şikâyetleri olduğuna göre YÖK ile siyasal iktidar arasındaki imam hatip anlaşmazlığında YÖK’ün yanında yer alması gerekiyor. Çünkü YÖK, imam hatip mezunlarının elini kolunu

sallayarak üniversiteye girmesine engel olmak istediği için Diyanet İşleri Başkanlığı'nın davasına hizmet etmekte ve hiç olmazsa ortaöğrenim görmüş elemanları sağlamasını garanti altına almaktadır. Ancak Diyanet İşleri Başkanlığı bu elemanları da elinde tutamamaktadır.

Şaşırtıcı bir durum: Ortaöğretim görmüşleri de, yükseköğrenim diploması sahipleri de Diyanet İşleri Başkanlığı emrinde imam ve hatip olmak istememekte, sivil hizmetleri tercih etmektedirler. İslama hizmeti değil, sivil hizmetleri tercih etmeleri şaşırtıcı değil mi?

Gerçekten de Diyanet İşleri Başkanlığı çok kötü durumda. Yardım etmeliyiz! Yardım etmeliyiz ki siyasal iktidara değil, dine ve gerçeklere hizmet etsin!

06.09.2005

DİYANET'E ÇÖZÜM ÖNERİSİ

Pedagoji bilimi ve işgücü kullanımı (istihdam) açısından, nesnel ölçülerle değerlendirdiğimiz zaman, imam hatip türü bir okulun ömrünü doldurduğu gerçeğini buluruz.

Avrupa Birliği ülkelerinde imam hatip türü okul yok artık. Fransa'da 'Petit Seminaire'ler 1970'lerin başında kapandı. Kilise din adamı ihtiyacını teoloji fakültelerinden karşılıyor. Teoloji fakülteleri de lise bakalorya diploması sahiplerine kapılarını açıyor.

Bana sakın 'Katolik okulları' örnek gösterilmesin, inceledim, biliyorum: Katolik okulları da sivil okullardır. Papaz ve rahip yetiştirmezler.

Dünkü yazımda da belirttiğim gibi Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu kendi kurumunda çalışacak görevlilerin üniversite mezunu olmasını tercih ediyor ki doğrusu da budur.

Bu durumda imam hatip okullarının işlevi kesinlikle sona eriyor.

Diyanet İşleri Başkanı'nın sözlerini tanık olarak alırsak: Müslüman gençler imam ve hatip olmak, Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesinde görev almak istemiyorlar. Bunun en belirgin kanıtı başkanın sözleri ve imam hatip mezunlarına üniversite yolunu açmak için verilen kavgı. Oysa AB ülkelerinde imam hatipler gibi üniversiteye öğrenci sağlayan okul yok ve imam hatip okulları bu yapay kimliğiyle Cumhuriyetin laiklik ilkesine ve Öğretim Birliği Yasası'na aykırı.

DİB'de görev alacaklarla ilgili görev tanımı: "Diyanet İşleri Başkanlığı'nda din hizmetleri alanında İlahiyat Fakültesi mezunları görev alırlar. İhtiyaç durumunda üniversite mezunları için açılacak meslek yeterlik sınavıyla eleman alınabilir. Arapça ve ikinci bir yabancı dil tercih sebebidir."

Bu görev tanımından itibaren din öğretimi ve ilahiyat fakülteleri yeniden yapılandırılabilir.

Bu hizmet ve görev tanımına göre imam hatiplerin varlığına gerek kalmıyor. Din görevlisi yetiştirmeyen imam hatipler ile klasik liseler birlikte yürümez. İkisinden birinin işlevine son vermek gerekir. Ancak klasik liseleri kapatmaya kalkışacak adamı deli diye tımarhaneye kapatırlar.

İmam hatiplerin dini bütün öğrenciler yetiştirdiği söyleniyor. Klasik liseler zındık mı yetiştiriyor? Öğretim Birliği'ni ihlal etmeden öğrencilerin dinlerini öğrenmeleri düzenlenebilir. Yasa koyucu bunu isterse yapabilir. Ama AKP iktidarı amacına ulaşmak için imam hatipleri bu haliyle elinde tutmak istiyor.

Yani AKP iktidarı toplumu, devlet kuruluşlarını ve meslekleri İslamileştirmek programından vazgeçmiyor. AKP iktidarı için İslamileştirme operasyonu hayati bir önem taşıyor. Avrupa Birliği hevesleri ve sözde demokratikleşme tutkusunun gerçek nedeni İslamileştirme operasyonudur.

Dünyada ve Türkiye'de artık işlevi kalmamış bir okul türü-

nü yobazca savunmakla Cumhuriyet ideallerini izlemenin bağ-
daşması mümkün değil. İmam hatip okulları İslamcı ideolojinin
buyruğunda açık kaldıkça Türkiye huzur bulamaz.

07.09.2005

BİR ÜST KİMLİK OLARAK İSLAM

Yanlış ki ne yanlış! Kim ki İslamı Türkiye Cumhuriyeti va-
tandaşlarının, Türk ulusunun üst kimliği yapar, İslamı tartışma
konusu yapmıştır. İşte o zaman İslam da tartışılır. Çünkü yer-
yüzüne inen, dünya işlerine karışan kutsal, kutsallığını yitirir.
Türk'ün üst kimliği haline getirilen İslam da din olmaktan çıkar.
Bu böyle biline!

Ama Başbakan R. T. Erdoğan bilmiyor bunu! Zamanında
Turgut Özal da bilmiyordu: "Ulus devlet olmayı başaramadık.
Kabul edelim ki hakikat bu. O zaman Türkiye'yi bütün halinde
tutmak için Müslümanlık elimizdeki tek referans' (Güneri Ci-
vaoglu, Milliyet, 8.12.05) diyordu. Güneri Civaoglu, bu sözlerin
üzerinden bir süre geçtikten sonra, Özal'ın "Federalizmi de ko-
nuşmalıyız" diyerek nabız yokladığını anımsatıyor.

Atatürk'ün Söylevi'ni ancak cumhurbaşkanı olunca okuyan
Turgut Özal'ın başbakanlığı döneminde somut ulusal devletin
farkında olamaması, ulusal birliği değerlendirememesi ancak
onun Cumhuriyeti kavrayamamış bir ehli tarikat olmasına bağ-
lanabilir.

Şimdi sıra R. T. Erdoğan'da. Yeni Zelanda'dan Türkiye'ye
sesleniyor: "Bizdeki etnik unsurları birbirine din bağı bağlar!" di-
yor.

Bir İslamcı gazete fırsat bu fırsat deyip atmış manşeti: "Üst
kimlik İslam." (8.12.05)

Hemen hatırlatalım: Alt/üst kimlik formüllerinin Türkiye için geçerli olmadığını bir yana bırakalım, Anayasa'ya ve Cumhuriyetin kurucu ilkelerine aykırı bir üst kimlik olmaz.

Geçmişte ve günümüzde dinin hiçbir ülkede yapıştırıcı çimento(!) olmadığını kısaca anımsayalım: Müslüman Arnavutlar Osmanlı'ya neden isyan etti, Necip Arap kavmi neden Osmanlı'ya ihanet etti, günümüz Arapları neden bir millet olamıyor? Irak ile İran neden savaştılar, günümüz Irak'ında Müslüman Kürtler Müslüman Araplara neden ihanet ediyorlar? Sünniler ile Şiiler neden ayrı duruyor? İki dünya savaşında, daha önce ve sonra İspanya'da, Yugoslavya'da, İrlanda'da Hristiyanlar neden birbirlerini boğazladılar?

Başbakan İslamı çaresizlikten üst kimlik olarak önermiyor, kafasındaki gizli program gereği tek çare olarak öne sürüyor.

Din nasıl demokrasi için referans olamazsa, demokrasi de din için referans olamaz. Bu yasak ilişki yürürlüğe konulduğu zaman bu dünyanın ve öteki dünyanın işlerine fitne virüsü bulaşır.

Çağdaş devletin temellerini atan demokrasinin ne Tanrısı ne de dini vardır. Demokrasi, Tanrı ve din karşısında günahkârdır, çünkü sürünün çobanlığını Tanrı'nın ve kilisenin elinden almıştır. Demokrasi, Tanrı'yla bağlarını koparmış bir devlet ve toplumsal örgütlenme biçimidir. Öyle olmasaydı, insanoğlu bizzat kendisi ya da temsilcileriyle yasa koyucu yetkisini kullanmazdı, kullanamazdı. Bu nedenle bile olsa demokrasilerde Tanrı ve din toplumsal kimliğin belirleyicisi olamaz. Bu tavır ne Tanrı'nın ne de dinin reddi anlamına gelir. Ama demokrasi tarihi Avrupa'da bu "çobanlık" hakkı mücadelesinin tarihidir.

İslam dininin egemen olduğu ülkelerde de "demokratik irade"nin kazandığı mücadelenin sonuçları geçerlidir. Bu sonuçları kabul etmezseniz demokrasinin kapısından geçemezsiniz. Arap ülkeleri işte bu nedenle çağının çağdaşı olamıyor. Irak direniş hareketi genel seçimi İslama aykırı buluyor. Ama bizim ehli tarikat başbakanımız aksini düşünüyor.

14.12.2005

“16 BİN DİN GÖREVLİSİ YOK”MUŞ

Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu gene aynı şarkıyı söylüyor. “16 bin camide din görevlisi yok” diyor. Daha da önemlisi, DİB Başkanı 1965 tarihli Diyanet Teşkilat Kanunu’nun değiştirilmesi çalışmalarına başladıklarını söylüyor. (Cumhuriyet, 17 Ocak 2006, Fırat Kozok’la söyleşi.)

Yazımı bu söyleşi üzerine kurmayı düşünürken 19 Ocak tarihli Radikal gazetesinde manşetten bir haber yayımlandı: “Eyüp Belediyesi ille de imam-hatipli zabıta istiyor. AKP’li belediyenin imam hatipli ısrarı.”

Birkaç ay önce DİB Başkanı gene binlerce din görevlisi açığından söz ettiği zaman kendisine bir soru sormuş ve bir öneride bulunmuştum: İmam hatiplerden, yüksek İslam enstitülerinden, ilahiyat fakültelerinden mezun olup da çalışma yaşında bulunan yüz binlerce (milyonu aşkın) mezun var. Bunlara neden görev vermiyorsunuz? Neden göreve davet etmiyorsunuz?

Başkanlığınızın ara istasyon olarak, dağıtım alayı olarak çalışmasına neden göz yumuyorsunuz? 1975’ten bu yana başkanlığınıza kaç din görevlisi alındı, bunların kaç başka bakanlıklara transfer oldu, transfer edildi?

Diyanet İşleri Başkanı bu sorularımı mutlaka yanıtlamalıdır. Yanıtlamazsa, kendisini siyasete alet olmakla, AKP iktidarının devlet kadrolarını İslamileştirmek programını uygulamakla suçlayacağım. Gazetelerde, geçen yıl kaç kişinin DİB’den başka devlet kuruluşlarına transfer olduğu haberleri yazıldı. Ben sayı vermeyeceğim, sayıyı DİB versin.

Devlet kadrolarına girecek nitelikte bulunmayanlar, giriş sınavını kazanamayanlar (yani genellikle din ve teoloji eğitimi al-

mış olanlar) DİB kadrolarını atlama tahtası olarak kullanıyorlar ve bu olanağı bilinçli olarak DİB yönetimi hazırlıyor. Böylece devlet kadrolarının İslamileştirilmesi programı yürütülüyor.

Bunun en son, en somut, en açık, en reddedilemeyecek örneğini AKP'li Eyüp Belediyesi veriyor. Gerekçeye gülmeyin: "Din sömürüsüne engel olmak"(!) imiş. Bu tercih yasalara uygunmuş. Mızrağı çuvala sığdırmak isterken bir de zeytinyağı gibi üste çıkıyorlar. Benden haber vermesi, işlemin iptal edilmesi için bir kişinin idare mahkemesine başvurması yeter. Adalet, İçişleri (Polis teşkilatı için) ve öteki bakanlıklar Eyüp Belediyesi'nin gerekçesini örnek alırsa ne olacak? AKP iktidarının gerçek programı yavaş yavaş ortaya çıkıyor.

Diyanet teşkilatı yeniden düzenlenirken imam hatip, yüksek İslam enstitüsü, ilahiyat fakültesi kuruluş ve görev, yetki ve sorumluluk yönetmelikleri ve bu yönetmelikleri kapsayacak olan yasa yeniden düzenlenmeli. İmam hatip ve ilahiyat mezunları sadece din hizmetlerinde görevlendirilmek üzere yetiştirilmeli. Görev alanı yasada belirtilmeli.

Bence DİB Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu, Eyüp Belediyesi'nin uygulamasına mutlaka karşı çıkmalı ve 15 imam hatip mezununu elin belediyesine kaptırmamalı. Yoksa şikâyetlerine benden başka inanmayanlar da çıkar!

Sol böyle bir kumpas karşısında ne yapsın! Solu eleştirenler bu kumpasa ne diyorlar? Biraz da bu kumpasları gündeme getirseler olmaz mı?

25 Ocak 2006

MEDRESE CEHALETİ BİLİME KARŞI

Biri, gazetecilerin sorusuna karşı saldırıya geçerek soruyor: "Evrim, adı üstünde bir teori. Onu anlatıp evrim karşıtı teorileri anlatmamak bilimsel bir tavır mı?"

Bu soruyu soran, ne bir kilise zangocu ne de bir cinci hoca. Türkiye Cumhuriyeti'nin koskoca Milli Eğitim Bakanı ve sözü-nü ettiği de Darwin'in Evrim Teorisi.

Üniversite hocaları dilekçe vererek, dinci yaratılış doğmasının okul müfredatlarından çıkarılmasını istemişler, Milli Eğitim Ba-kanlığı da Kırkpınar Meydanı'nda bilim adamlarına meydan oku-yor. Cehaletin meydan okuması!

Artık ilkokul öğrencilerinin bile bildiği “Bilimsel süreklilik” ten haberi bile yok Milli Eğitim Bakanı'nın. Başta bakan olmak üzere bilmeyenlerin için birlikte anımsayalım:

Charles Darwin'den önce, dedesi Erasmus Darwin var, La-marck var, Robert Chambers var.

Charles Darwin'in elinde dikkat ve merakından başka bir silahı olmadığı için evrimin yasalarını kanıtlayamamıştı. Dinci muhalifler bir maymunun gözümüzün önünde insanlaşmasını is-tedikleri için teori ya da yasanın zaten kanıtlanması da gerekmez.

Bilim tarihinde kanıtlanmış kuram ve yasaların yıllarca sonra fark edildiği çok görülmüştür. Aynı şey, Darwin'in devamı sayıla-bilecek Gregor Mendel'in de başına geldi. Biyoloji ve matematik bilgisine sahip olan rahip Mendel 1850-1860 yıllarında bitkilerin kalıtımı üzerine deneyler yaptı. Ama buluşunu Brunn Doğa Ce-miyeti ciddiye almadı.

Mendel'in bulguları ancak 1900 yılında değerlendirilebildi. Mendel'in “kalıtsal elementler” adını verdiği paketçiklere Dani-markalı botanikçi Wilhelm Johannson “gen” adını verdi. 1930'lu yıllarda genetik ile Darwinci doğal seçmenin evliliğinden Yeni-darwincilik doğdu.

1953 yılında, Francis Crick ile James Watson DNA'nın çifte helezonlu yapısını açıkladıklarında, iki ata organizmadan gelen genetik malzeme birleşince tam olarak neler olduğunu anlamak mümkün oldu.

Sonuç: Türlerin Kökeni'nin yayımlanmasından neredeyse yüz

yıl sonra, kalıtım mekanizması sonunda açıklandı ve ortaya çıkanın da Darwin'in doğal seçmesi için kusursuz bir araç olduğu görüldü.

Bunun üzerine Papa II. Jean Paul, 1996 yılında Papalık Bilimler Akademisi'ne bir mesaj gönderip teslim bayrağı çekti:

“Yeni bilgiler bizi evrim teorisinin bir varsayımdan öte olduğunu inanmaya itti. Bu teorinin, çeşitli bilim dallarındaki bir dizi buluştan sonra, araştırmacılar tarafından giderek kabul edilmesi gerçekten hayranlık uyandırıcı. Birbirinden bağımsız çalışmaların önceden kararlaştırılmamış, uydurulmamış, sonuçlarının aynı noktada birleşmesi, teorinin lehinde bir kanıt olarak yeterli.”

Bundan önce, 1965 yılında, Lutherci Dünya Federasyonu'nun Evrim Hakkında Bildirisi de evrimin varsayımlarından kaçmanın olanaksız olduğunu ilan etmişti. (Cyril Aydon, “Charles Darwin”, Doğan Kitap, s. 219-236).

Türkiye Cumhuriyeti'nin Milli Eğitim Bakanı'nın çapı ne yazık ki bu gerçekleri anlamak için yeterli değil. Doğan Kitap yöneticilerinden rica ediyorum Milli Eğitim Bakanı'na birkaç “Charles Darwin” kitabı armağan etsinler.

12 Mart 2006

“MESLEK LİSESİ MEMLEKET MESELESİ”

“Meslek Lisesi Memleket Meselesi”, Koç Grubu'nun, Türk sanayiinin gereksinimi olan vasıflı işgücünün yaratılması amacıyla başlattığı projenin adı.

Projenin adında bir yere itirazım var: “Lise” sözcüğü akla klasik liseleri getirdiği için öğrenciler ve velileri için yanıltıcı olabilir. Mesleki ve teknik ortaöğretim kurumlarının meslek okulları, teknik okullar olarak anılmasının daha doğru olacağını düşünüyorum.

Meslek okullarının sorunları eğitimin sorunlarının en başında yer alıyor. Üstelik özel ve pahalı bir sorun: Öğretim elemanı sorunu, öğretim araç ve gereçleri sorunu, mezunların unvan, görev ve yetkilerinin tanımlanması sorunu, sanayinin meslek okulları ile işbirliği sorunu; meslek okullarının bilinmemesi sorunu; meslek okullarının imam hatiplerin gölgesinden kurtulamaması sorunu; ve sorunu çözmeye niyetli görünmeyen Milli Eğitim Bakanlığı sorunu.

Koç Grubu Başkanı Mustafa Koç, projeyi 9 Temmuz tarihli Sabah gazetesinde tanıtıyor:

“Türk sanayii, AB ile uyumu çerçevesinde, verimlilik ve katma değeri yüksek ürünler üretmek zorunda. Bunun da en önemli koşulu vasıflı işgücüne sahip olmak. Mesleki ve teknik eğitim bize ihtiyacımız olan bu vasıflı işgücünü oluşturmak için fırsat sunuyor.”

“AB’yle bütünleşme sürecinde, genç nüfusumuzun mesleki ve teknik donanımlara sahip olması, ekonomimizin gerçekleştirmesi gereken altyapısal dönüşüm açısından çok önemli. Oysa şu anda, mevcut sanayimizin ihtiyaçlarını karşılayacak düzeyde bile vasıflı işgücüne sahip değiliz. Hem meslek liselerinde eğitim kalitesi yetersiz hem de gençler bu okulları yeterince prestijli görmüyor. Bu yüzden Koç Holding olarak ‘Meslek Lisesi Memleket Meselesi’ diyerek mesleki-teknik eğitimin öneminin toplumun her kesimi tarafından fark edilmesi ve bu alanda gereken iyileştirmelere önyak olmak için bu programı başlattık.”

Koç Grubu, programın uygulanmaya başlamasıyla birlikte 7 yıl içinde 8 bin öğrenciye ulaşmayı hedefliyor. Yani 7 yıl boyunca 8 bin öğrenciye burs verecek. Koç grubu ayrıca bursiyerlerine staj olanağı da sunuyor. Öğrenim hayatlarının sonunda, belirlenen ihtiyaçlar ve Koç şirketleriyle eşleştirme doğrultusunda bazı öğrenciler profesyonel iş hayatına bu topluluğun bünyesinde adım atabilecek.

Durum ve girişim onu gösteriyor ki Koç topluluğu kendi göbeğini kendisi kesmek zorunda kalmış. On topluluk 7 yıl aynı programı uygulasa 80 bin, yüz topluluk uygulasa 800 bin nitelikli eleman yetişebilir. Ama sorun gene çözülmez, çözümlenemediği gibi ek sorunlar da ortaya çıkar.

Ancak sanayimizin bu bilinç düzeyine ulaşmış olması çok sevindirici. Koç topluluğunun girişimi alkışlanabilir ve öteki topluluklara da salık verilebilir. Ne var ki sorunun ortadan kalkması için bir başka programın uygulanması gerekiyor.

Bu sorunun kökünden çözümlenmesi YÖK'ün hazırladığı "Türkiye'nin Yükseköğretim Stratejisi"nin geleceğine bağlı. Çünkü ortaöğretim stratejisi de yükseköğretime uyum sağlamak zorunda kalacak. Bu nedenle, işveren örgütleri ile işçi sendikalarının, bütün meslek odalarının YÖK'ün hazırladığı taslak raporu çok iyi incelemeleri gerekiyor.

18 Temmuz 2006

BİR KEZ DAHA MESLEK OKULLARI

Gene akıntı yönüne ters bir şey yazacağım: Bir ülkenin eğitim politikası en uzun ömürlüsü dört yıl olan hükümetlere bırakılmaz. Bırakılması durumunda sonuç Türkiye'nin yaşadığı kaos olur.

Ülkenin eğitim politikasına hükümetler üstü, bağımsız Bilimler Akademisi, Yüksek Öğretim Kurumu (ve benzerleri), Talim Terbiye Kurulu gibi bilimsel kuruluşlar karar vermeli. Hükümetlere bırakılacak olursa oy için her kasabada bir üniversite açarlar.

Bu yıl üniversite sınavına şu kadar insan girdi, şu kadarı kazandı, şu kadarı kazanamadı, diyorlar ve kazanamayanlar için YÖK'ü, ÖSYM'yi suçluyorlar. Hükümete bıraksanız, üniversitelere bütün lise mezunlarını alacak. Veliler ve öğrenciler de öyle is-

tiyor. Ama Avrupa Birliği'ne girmek isteyen bir ülke ilkin öğrenci ve mezunlarının kalitesini yükseltmek zorundadır.

Üniversite sınavını kazananların sorunlarıyla kazanamayanların sorunları ayrı ayrı. Kazananların sorunu: Burs, diploma alınca iş, öğretim elemanlarının kalitesi, sınıf ve laboratuvarların kapasitesi, üniversite kütüphaneleri ve yayınlar.

Kazanamayanların sorunları: Kazanamayanların üniversiteyle ilgili bir sorunu olamaz. Onların sorunu ortaöğretimle ilgili: Ortaöğretimdeki kalitenin kötülüğü, ortaöğretim süresi içinde öğrencilerin elenmemesi ve neredeyse hepsinin klasik liseye yığılması.

Ortaöğretimin sorunu; en yeteneksiz ve başarısızların 5'inci sınıf sonunda çıraklık okullarına yönlendirilmemesi. Yani ilk eleme ve 8. sınıfın sonunda klasik lise ve meslek lisesi ayrımı için eleme yapılmaması. Klasik lise mezunları üniversiteye giderler, meslek okulu mezunları da meslek yüksekokullarına giderler. Meslek okulu mezunlarına da bir ya da iki kez üniversite sınavına girme hakkı tanınabilir.

Bu sistemde de haksızlıklar olmaz mı? Elbette olur! Ailelerin gelir dağılımındaki yeriyle, okulların kalitesiyle ilgili mutlaka eşitsizlikler olacaktır. Bu eşitsizlikleri gidermek de Milli Eğitim Bakanlığı'nın işidir.

Bu sistemin içinde imam hatip okullarının yeri yoktur. Dinî eğitimden geçen öğrenci ancak kendi alanında eğitim görebilir. Laik ve sivil eğitimden gelenlerle yarışmak istiyorlarsa bunun bedelini de ödemek zorundadırlar.

Ama bakıyorum en çok yaygarayı da imam hatipliler çıkartıyor. Bir İslamcı gazetede beşi kız, biri erkek altı öğrencinin fotoğrafı ve "Pişman değil gururluyuz!" manşeti var. Eğer puanları kesilmeseymiş her 100 imam hatipliden 80'i üniversiteli olacakmış. Çarpıklık kızlarda başlıyor: Kız öğrencilerin imam hatipte ne işi var?

Meslek okullarının çok iyi tanıtılması, meslek okullarını seçen ya da seçmek zorunda kalan öğrencilerin kendi gerçeklerini öğrenmeleri ve bilmeleri gerekiyor. Gidebilecekleri öğretim kuruluşlarının meslek yüksekokulları olduğunu bilmeleri, üniversite öğreniminin çok özel çaba gerektirdiğini öğrenmeleri gerekiyor.

Milli Eğitim Bakanlığı, öğretmenler, aileler gençlerimize lütfe yalan söylemeyiniz!..

25 Temmuz 2006

DIYANET İŞLERİ BAŞKANI VE DENİZ BAYKAL

Bu yazının adı “Gene Diyanet İşleri Başkanı” idi. Ama CHP Genel Başkanı Deniz Baykal da girdi işin içine. Girmesi iyi de oldu. Hem Diyanet İşleri hem de CHP için...

Diyanet İşleri Başkanlığı kuruluşu Cumhuriyetin en önemli yapıtaşlarından biridir. Cumhuriyet ile başı hoş olmayan kimi akıllılar laik bir devlette böyle bir kuruluş olamayacağını ileri sürerler. Yaptıkları Müslüman mahallesinde salyangoz satıcılığıdır. Kilisesiz bir din günümüz İslamında olduğu gibi anarşi ve kaos yaratır. Tarikat ve cemaatler her türlü egemenliği halkın elinden alırlar.

Osmanlı döneminde olduğu gibi Türk halkı tarikat ve cemaatlerin egemenliği altına girmiş durumda. Türk demokrasisi artık tarikat ve cemaatlerin vesayeti altında. Yani seçmen halk ve demokrasi artık özgür değil. Diyanet İşleri Başkanlığı dinsel anarşi ve kaosa engel olamıyor.

Cumhuriyet “bu” böyle olmasın diye Diyanet İşleri Başkanlığı’nı kurmuştu.

Diyanet İşleri Başkanı gene personel sıkıntısından söz ediyor

ve dahası “IMF’yi bilmeyiz, ÷lkeye imam lazım” diyerek meydan okuyor ve ekliyor: “10 bine yakın camide imam yok. Devletin imamı boşluğu doldurmazsa, hiç de hoşnut olmadığımız akımlar doldurur.”

Bu c÷mleyi duyup da Prof. Dr. Ali Bardakoğlu’na hak vermek m÷mk÷n değil. Fakat, sizleri bilmem ama ben haklı bulamıyorum başkanı...

Daha önceki yazılarımda, çalışma çağında olup da kendi mesleğini yapmayan imam hatip okulları ve ilahiyat fak÷ltesi mezunlarının toplam sayısının 500 bin dolayında olabileceğini yazmıştım. Bu yazıma dayanarak bazı milletvekilleri h÷k÷mete soru önergesi verdiler. Nasıl bir yanıt aldılar, haberim yok. Okullardan imam olarak yetişenler sonunda imam-vali, imam-kaymakam, imam-m÷hendis, imam-öğretmen, imam-doktor, imam-eczacı oluyorlar.

TBMM üyelerinin yüzde 25-30 imam hatip ve ilahiyat mezunu. Başbakan da öyle...

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal, Diyanet İşleri Başkanı’nı haklı buluyor (Zaman, 16.08.06). Onun desteğiyle h÷k÷metin Diyanet’e 10 bin kadro verdiğini ve atamalar yapıldığını varsayalım. Bu 10 bin imamın 9 bin 500’ü 2007 sonuna kadar başka bakanlıklara yatay geçiş yapacaktır. Bu, on yıllardır uygulanan ve AKP iktidarında hız sınırını açan bir abrakadabra yöntemidir. Bu yöntemin mutlaka engellenmesi gerekir.

Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu, 2008 yılından itibaren gene 10-12 bin imam açığından söz etmeye başlayacaktır. Bu kez Devlet Tiyatro, Bale ve Orkestraları Müdürlüğü’ne bir imam gelecektir. Sırada Dışışleri Bakanlığı kadroları olacaktır.

Devlet kadrolarının İslamileştirilmesinin ana kaynağını aramamıza gerek yok. Bu kaynak bir “dağıtım merkezi” olarak alışan Diyanet İşleri Başkanlığı’dır.

Devlet ve üniversite kadrolarının İslamileştirilmesinden yakı-
nan ve bu konuda AKP hükümetini eleştirip suçlayan CHP'nin
genel başkanı Diyanet'e 10 bin kadro verilmesini destekliyor. Bu
gaflet ve trajedidir. Var olmasına var ama şimdilik daha fazla bir
şey söylemek istemiyorum.

Zaman gazetesinin (16.08.06) yazdığına göre Deniz Baykal,
Diyanet İşleri Başkanlığı Teşkilat Yasası'nı da destekleyecekmiş.
İyi olur. Ama imam hatip ve ilahiyat mezunlarının diplomalarına
“sadece dinî hizmetler için geçerlidir” ambargosunu koydurmak
koşuluyla.

Bu ambargonun bulunmadığı teşkilat yasası devletin İslami-
leştirilmesi operasyonuna daha iyi hizmet eder. Bir hayırsever çı-
kıp lütfen bu yazımı Genel Başkan Deniz Baykal'a okutsun!

22 Ağustos 2006

İSLAMCILIK ŞİŞEDE DURDUĞU GİBİ DURMAZ

Cumhuriyeti kuranlar tarihimizin en çağdaş kadrosunu oluş-
turur. Eğitim sisteminin birbirine zıt insanlar yetiştirmesinin
toplumun felaketine yol açacağını çok iyi gördükleri için Tevhidi
Tedrisat Kanunu'nu (Öğretim Birliği Yasası'nı) çıkarmışlardı.
Bu yasa uygulamada iğdiş edilmeseydi İslamcı âlimler abdest su-
yunun nazara iyi geldiğini ileri süremezlerdi.

İrtica konusunda kaygı duyanları paranoyak olmakla suçlayan
“kefiller cemaati” neden böyle bir göz külleme operasyonuna giri-
şiyor acaba? Bu soruya yanıt ararken, aklımıza, başta irtica olmak
üzere Cumhuriyet düşmanlığını davası geliyor.

İrtica yandaşı İslamcılara göre, 23 Nisan 1920'de kurulan bi-
rinci TBMM, kendileri için bir devri saadet idi. Çünkü birin-

ci Meclis'te epeyce saltanat ve hilafet yandaşı din adamı vardı. Cumhuriyeti kurmak isteyen kadro, engel çıkarması muhtemel odakları etkisiz hale getirmek için birinci Meclis'i dağıtıp ikinci Meclis'i topladı. Mürteci İslamcıların ve ayrılıkçı Kürtçülerin bu nedenle Birinci Meclis'e karşı gönül bağları vardır.

Cumhuriyetin bugünkü haliyle kurulmasına engel olamayan mürteci İslamcılar, mağdur(!) Kürtçülerden tasfiyeye uğramayanlar Cumhuriyet Halk Fırkası (Partisi) içinde kaldılar ve kış uykusuna yattılar. Aralarından bakan ve başbakanlar çıktı. Taa Dörtlülük Takrir'e (1945) kadar. İşte o zaman yavaş yavaş kış uykusundan uyandılar ve Demokrat Parti'nin kuruluşunda (7.01.1946) yer almaya başladılar. Tarikatlar siyasette yeniden söz sahibi oldu.

Demokrat Parti, çıkardığı Atatürk'ü Koruma Kanunu'na karşın, Birinci Meclis'in restorasyonu gibidir.

27 Mayıs Anayasası'nın ardından siyasal partiler yeniden kurulmaya başlayınca, Demokrat Parti katarından önce milliyetçiler, daha sonra da İslamcılar ayrılmaya başladılar. Cumhuriyetten rövansh almanın zamanının geldiğini düşünen kadrolar ve cemaatler Erbakan Hoca'nın önderliğinde kendi partilerini kurdular ve Cumhuriyet rejimi konusunda içten düşüncelerini açıkladılar. Bu rejim kanla da olsa yıkılmalıydı.

Araya 28 Şubat girdi.

Bugün iktidarda bulunan AKP Birinci TBMM'de yer alan muhalif ve mürteci kadronun devamıdır. Zaten bunu gizlemiyorlar. Şu anda iktidarda bulunmaları kesinlikle kendi siyasal dehalarının ürünü değildir. 1970 ve 80'lerin yenik düşmüş Acilci goşist kadrolarının ve küreselleşmeciler liberallerin destekleyici çalışmaları olmuştur. Bu destek kendiliğinden (spontane) bir destek miydi, yoksa uzaktan kumandalı bir destek miydi, bunu tahmin etmek çok kolay değil. Ama Acilci goşist gelenek uzaktan kumandayı da akla getirmiyor değil.

Bu akış içinde 80 yıllık yakın tarihi dikkatle incelediğimiz za-

man, İslamcı irtica ürküntüsünü paranoya olarak tanımlamanın kasıtlı bir fesat oyunu olduğunu görürüz.

Bitirirken, Diyanet İşleri cenahında ortaya çıkan şaklabanlıklara bir katkıda bulunmak istiyorum: Şaman geleneği içinde Yüğrük Ocağı olan bir ailenin temsilcisi olarak, deve bokunu bir tıkırım kaynatıp suyunu içmenin soğuk algınlığına karşı çok etkili olduğunu söyleyebilirim. İslamcı bilim otoritelerinin bilgi ve ilgisine sunarım.

2 Eylül 2006

TEK ÖLÇÜ İMAM HATİP

Cumhuriyet konusunda benim tek ölçüm var: Tevhidi Tedrisat Kanunu (Öğretimin Birleştirilmesi Yasası) ve buna bağlı olarak imam hatip okulları.

Geri kalan bütün ölçülerin takıyye olanağı ve olasılığı vardır.

AKP'nin ya da bir başka iktidar talibi İslamcı siyasi partinin etki alanına giren bütün erkekler belli bir amaca ulaşmak için içki içebilirler; kadınlar başlarını açıp bikini giyebilirler, erkeklerle dans edebilirler.

Ben bilmiyorum ama bunun bağışlatıcı bir yolu mutlaka vardır kara kaplı kitapta. Çünkü bir amaç uğruna yapılmışlardır.

Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı'nın eşinin örtülü olmasına nesnel bağlamda karşı çıkılmayabilir. Bayan Emine Erdoğan'ın türbanı insanların gözüne batıyorsa, bunun en azından iki nedeni var: Birincisi, açıkladığı İslami örtünme nedenleri; ikincisi, eski(?) Milli Görüşçü, İslamcı ve tarikatçı bir başbakanın eşi olması.

Bayan Emine Erdoğan, Cumhurbaşkanı da olmak isteyen Başbakan'ın eşi değil de Ülker Holding ürünleri temsilcisinin eşi

olsaydı durumu kimsenin ilgisini çekmezdi. Ancak gene de sorun Bayan Erdoğan'ın türbanı değil, R. T. Erdoğan'ın dünya görüşü, ideolojik geçmişi ve bu geçmişin günümüze yansıyan uzantıları.

Ortak amaçlarına varmak için türlü çeşitli takıyyeye başvuran Başbakan R. T. Erdoğan'ın eşinin türbanı ve giyinişi konusunda takıyye yapmaması önemli bir taktik hata. Bu nedenle şükretmeliyiz.

“Hakemler ve kefiller heyeti” haklıdır. Türban elbette Cumhuriyet için bir tehlike değildir. Türban değil onun temsil ettiği ve simgesi olduğu gizli ilişkiler toplamı Cumhuriyet için tehlike. Türban, Öğretimin Birliği Yasası'na muhalefetin ve imam hatip okullarının ideolojisini temsil ediyor. Her konuda takıyye yapabilirler ama sadece bu konuda takıyye yapamazlar.

Cumhuriyetin altını oyup içini boşaltmak ancak imam hatip mezunlarının bütün meslekleri, mümkün olursa askerliği ele geçirmesiyle mümkün. Bu nedenle bu okulların kapatılmaması, klasik liselerle savaşılarak üniversitelere öğrenci yetiştirmesi gerek.

Gene bu nedenle, rejim sorunu yaratmak, anayasayla, yasalarla, Danıştay ve Anayasa Mahkemesi'ye boğuşmak, Cumhurbaşkanı ile kötü olmak pahasına alicengiz oyunlarından vazgeçmiyorlar.

Nitekim, yoksul öğrencilerin okuduğu 301 yatılı ilköğretim bölge okulundan (YİBO) bu yıl mezun olan 26 bin 313 öğrencinin bir bölümü, isteği dışında imam hatip liselerine parasız yatılı olarak yerleştirilmiş. Beş okulu tercih hakkı olan öğrenciler, kontenjanlarının dolması nedeniyle buralara giremezse “herhangi bir şehirdeki yatılı lise” tercihi yapabiliyorlar. Milli Eğitim Bakanlığı bu durumdaki öğrencileri kendilerine sormadan imam hatiplere yerleştirmiş (Hürriyet, 1 Eylül 2006).

Sanırım MEB'nın bu şeytani oyunu da boşa çıkartılacak. Ama çıkartılmayabilir de. Benim bu konuda son sözüm şu: AKP ve hükümeti Öğretimin Birleştirilmesi Yasası'nı eksiksiz uygulamadan ve imam hatipleri yasal alanına çekmeden Cumhurbaşkanı

nı seçemez. Türbandan da, yüzde 25’lik temsil hakkından daha önemli bir husus. Kamunun bilgisine sunulur!

12 Eylül 2006

HAYRETTİN KARAMAN HAKLIDIR

Bay Hayrettin Karaman bir “İslam hukuku profesörü” ve Yeni Şafak gazetesinin “itibarlı” bir yazarı. Mesleki deformasyona uğradığı için Cumhuriyet hukukunu değil İslam Hukuku’nu tercih eder. İslam Hukuku’nu bir “profesör” olarak değil, sanki bir medrese hocası tavrı ile öğrettiğini sanıyorum. Bu sanıma konferanslarda söylediklerinden, gazetede yazdıklarından varıyorum.

Hayrettin Karaman da “laiklik” ve “şariat”tan dertli bütün İslamcı çevreler gibi. Hayrettin Karaman bir yerde “Dindarlaşmaya irtica diyorlar” (Vakit, 9.10.06) demiş.

Hayrettin Karaman her zaman yaptığı gibi “İslamcı saptırma”ya başvuruyor. Türkiye’de hiçbir laik kurum ve kuruluş, hiçbir birey bireysel dindarlaşmaya irtica demiyor. Zaten “dindar Müslüman” a da kimse “İslamcı” ya da “mürteci” demiyor.

Laiklik ve şariatın mutlaka tanımlanmasını isteyen Prof. Dr. Karaman da “Müslüman” ile “İslamcı”yı aynı sepete koymaktan vazgeçmeli ve bu ikilinin tanımını mutlaka yapmalıdır. Ama bu tanımları ondan önce ben yapacağım:

Müslüman: İslam dinine usulüne göre inanan kimse.

İslamcı: Toplumun ve devletin düzeninin şariata uygun olmasını, yani İslami bir toplum ve devlet isteyen kimse.

Müslümanların Cumhuriyet’le, Cumhuriyet’in ilkeleri ile hiçbir sorunları yoktur. İslamcıların Cumhuriyet ve ilkeleri ile sorunları vardır. Laik cumhuriyeti İslamileştirmeyi istemektedirler.

Selefilikğin ne olduğunu, Mevdudi ve Seyyid Kutub'un tezlerini, Müslüman Kardeşler örgütünün yapısını bilmeyenler için "Müslüman" ile "İslamcı" arasındaki farkı anlamak son derece güç. Bir ipucu: Seyyid Kutub, birinci ve ikinci kuşaktan sonraki Müslümanlığı "cahiliye" Müslümanlığı kabul eder ve İslami yeniden diriliş hamlesinin başlatılmasını önerir. ("Yoldaki İşaretler", s. 7) "İslami yeniden diriliş hamlesi" vara vara El Kaide'ye vardığı için başka yazıların konusu olacak.

Prof. Dr. Karaman'ın ileri sürdüğünün aksine, Cumhuriyet bireysel dindarlaşmaya bir şey demiyor. Cumhuriyetin sorunu kendi canına kasteden "İslami yeniden diriliş hamlesi"yle...

Üzerinde ciddi çalışmalar yaptığım bu konuda yakın zamanda yazılar yayımlayacağım.

Laikliğin elbette bir evrensel tanımı var. Ancak İslamcılar ve liberaller laiklik yerine Anglosakson sekülerizmi istedikleri için laikliğin yeniden tanımlanmasını dayatmaktadırlar. Türk laikliğinin tanımı Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nda yer almaktadır ve bu tanım Anglosakson (Angloamerikan) sekülerizmine karşıdır. Kusura bakmasınlar.

Prof. Dr. Karaman bir başka saptırma yaparak "Şiddet kullanılarak rejimi değiştirme dışında kalan din özgürlüğüne 'irtica' dersiniz, tutturamazsınız" diyor.

Prof. Dr. Karaman'ın istediği ve İslam hukukuna göre makbul olmayan irtica tanımını ben yapacağım: Bir toplumun özünü, yapı ve kurumlarını, gündelik hayatını İslamileştirmeyi istemek ve tasarlamak irticadır. Bunun için şiddet kullanmaya gerek yok. "İstemek" ve "tasarlamak" yasalarımıza göre suç değildir ama irticadır ve Cumhuriyet buna karşı önlem alır. Almalıdır. Yıllardır savunduğum daha somut bir tanımlama yapacağım: "Anayasanın 174. maddesi tarafından korunan Devrim Yasaları'na karşı olmak irticadır."

Prof. Dr. Karaman bu tanımların mihenk taşında bir deneme

yaparak kendisinin bir mürteci olup olmadığını kolayca anlayabilir.

27 Ekim 2006

HEDEF: İMAMOKRASİ

“İmam-doktor, imam-mühendis, imam-öğretmen, imam-yargıç, imam-vali...” nitelemelerini ilk kez “Pathemata mathe-mata! Evet, acı deneyimler öğreticidir!” başlıklı yazımda (Varlık dergisi, Mayıs 1994) kullanmıştım (Bk: “Yazmasam Olmazdı”, Doğan Kitap, s.195) Daha sonra, Hürriyet gazetesinde, imam hatip okullarından ve Öğretim Birliği Yasası’ndan söz ederken bu nitelemeyi sık sık kullandım. Aradan geçen onlarca yıl içinde okurların bu deyimle alışmaya, yazar arkadaşların ve siyasetçilerin artık kullanmaya başladıklarına tanık oluyorum.

1950’den bu yana Cumhuriyet, sağcı-muhafazakâr-İslamcı iktidarlar tarafından Cumhuriyetlikten öylesine uzaklaştırılmıştı ki insanlarımız dört-beş yıl öncesine kadar yasalarımız arasında bir “Devrim Yasaları” paketi bulunduğunu ve bu yasaların Anayasa’nın 174. maddesi tarafından korunduğunu bilmiyordu. Unutturulmuştu! Tevhidi Tedrisat Kanunu’ndan (Öğretim Birliği Yasası’ndan) söz ettiğimiz zaman da okurlar ve siyasetçiler epeyce şaşırmışlardı.

Demek ki 1925 yılında böyle bir yasa çıkartılmıştı.

Demek ki Cumhuriyet savunmasız değildi!

Önemli olan, savunma aygıtlarını harekete geçirmek ve kullanmaktı.

Tersine inandırmak için yedi dereden su getirilse de, 17. Milli Eğitim şurasının bir tek amacı vardı: İmam hatip mezunlarına üniversitelerin kapılarını açmak. Milli Eğitim Bakanı 10 milyon

ortaöğretim öğrencisi içinde 100 bin imam hatip öğrencisinin lafı mı olur, diyor. Evet lafı olur! Bir tek imam hatip öğrencisi üniversiteye girse bile!

Bakın neden? Bir İslamcı ideoloğun yazısına başvuracağım:

“...Türkiye’nin topyekûn sekülerleşmesi, bütün iddialarını, varlık nedenini ve tarihi rolünü yeniden üstlenebilme imkânlarını yitirmesiyle sonuçlanacaktır. İşte imam hatip Liseleri (İHL), Türkiye’ye varlık nedenini hatırlatacak yegane ‘kaynak’lardır. İHL’ler bu ülkeye en az 50 yıl kazandırmıştır. İHL’lere, din eğitimi veren kurumlar olarak bakmak, İHL’lerin gerçek fonksiyonlarını görememek demektir. Batı ülkelerindeki bütün orta eğitim kurumları, birer İHL’dir. İHL’lerin gördüğü, ya da görmesi gereken rolü ve fonksiyonu yerine getirirler: Batı’daki bütün orta eğitim kurumları, çocuklara, Batı kültürü, tarihi, sanatı, düşüncesi ve medeniyeti şuru ile şiarını kazandırır; bizimkilerse ayartıcı Batı hayranlığı ve aşağılık kompleksi aşılarak bizim şiarlanımızı yok etmekle meşguller.” (Yusuf Kaplan, Yeni Şafak, 21 Kasım 2006)

Yeni Şafak yazarı Yusuf Kaplan’a çok teşekkür ederim. Benim yıllardır anlatmaya çalıştığım ama başarılı olmayı beceremediğim İHL’lerin varlık nedenini veciz bir şekilde açıklıyor: Cumhuriyet ideolojisinin karşıtı İslamcı bir kadro yetiştirmek. Bu kadro marifetiyle “aşlına uygundur” mühürlü bir İslami toplum yaratmak. Yani amaç Cumhuriyet’i İHL’ler aracılığıyla ele geçirmek. Yusuf Kaplan bu amacı itiraf ediyor. Teşekkürler!

Ama bu iş o kadar kolay değil, çünkü “İmam-vali, imam-öğretmen, imam.....” formülü artık herkesin diline düştü. Takke düştü kel göründü!

5 Aralık 2006

“MESLEKİ EĞİTİM İMAM HATİPLERLE KARIŞTIRILYOR”

Sanayi ve sermaye şimdiye kadar toplum ve düzenin sadece kaba inşaatıyla ilgilendi. Hatta, bir temsilcisinin 12 Eylül’de “Şimdiye kadar işçiler güldü artık sıra bizde!” gibilerden bir intikamcılık güttüğünü de anımsıyorum. Ecevit’e karşı ideolojik ilanlar vermeleri de var hesapta. Ama üretimin en önemli oluşturanı olan insan kaynaklarıyla pek ilgilenmediler. Mesleki ve teknik okullarının imam hatipler yüzünden boğulmasına göz yumdular. Ama ne mutlu ki sanayi ve sermaye de sonunda uyanmaya başladı.

19 Kasım tarihli Hürriyet’in ekonomi sayfalarında bir haber vardı:

“70 kuruşa kibrit üretmekten sıkıldı, 6 milyon Euro’ya lüks yat satıyor.”

Ömer Malaz, kibrit üretimi Çin malı çakmaklar karşısında durma noktasına gelince yat üretimine başlamış. Ürettiği yatlar Avrupa’nın en ünlü markalarına rakip olmuş. Olmuş ama “İyi mobilyacı, eli matkap tutan eleman bulamıyorum” diyor. Diyor ama kendisi için gereken nitelikli elemanların yetişeceği sistem için hiçbir şey yapmıyor

Milli Eğitim Şûrası’nın “imam hatiplilere üniversiteye girişte katsayı kaldırılсын” önerisine TÜSİAD tepki gösteriyor: “Bu amaçla meslek okullarının kalitesinin iyileştirilmesi, meslek okulu istihdam ilişkisinin etkin bir şekilde kurulması ve mezunların iş hayatına atılmalarının desteklenmesi gereklidir. Maliyeti genel lise eğitiminden fazla olan mesleki ve teknik liselerden mezun olanların farklı bir alanda yüksek öğrenim görmelerini kolaylaştıran düzenlemelerin ciddi bir kaynak israfına yol açacağı dikkate alınmalıdır” (Hürriyet, 16 Kasım 2006) diyor.

Diyo ama mesleki ve teknik okulları savunmak için hiçbir şey

yapmıyor. En azından insan ve kaynak israfı hesaplanarak ilan edilebilir.

Ankara Sanayi Odası (ASO) Başkanı Zafer Çağlayan, meslek eğitimi konusunda Türkiye'nin en büyük şanssızlığının, mesleki eğitim denildiği zaman imam hatip liselerinin gündeme gelmesi olduğunu söylemiş ve eklemiş: "Ben imam hatip liselerine karşı değilim. İsteyen gitsin orada okusun. Ama meslek eğitimi ile imam hatip liseleri karıştırıldığı için mesleki eğitimde yapılması gerekenler yapılmıyor." Ardından, sanayicinin sadece yetişmiş insanı borç alamayacağını belirten Çağlayan, "Dünyada acımasız bir rekabet var. Siz burada kaliteli, iyi mal üretmiyorsanız, üretkenler gelip burada çatır çatır satıyorlar" demiş. İslamcı Vakit gazetesi (27.11.06), Zafer Çağlayan'ın sözlerini "İmam Hatip lisesi sorunu yüzünden usta bulamıyoruz" manşeti altında yayımlayan bir gazete kesigini "Arşiv" sayfasında yayımlamış. Kupürün altında şöyle yazıyor: "Sanayici de şikayet ediyor ama YÖK anlamamakta direniyor!"

Sanayici YÖK'ten mi yoksa Milli Eğitim Bakanlığı'ndan mı şikayetçi, açıkça dile getirmeli!

Biliyorsunuz, benim en önemli yazı konularımdan biri bu sorun. Ne zaman yazsam, sanayicilerden, sanayi ve ticaret odalarından "tebrik ve teşekkür" telefonları gelir. Kendilerine bir önerim var: TÜSİAD, Türk-İş, DİSK, sanayi ve ticaret odaları, YÖK ve Milli Eğitim Bakanlığı "kapalı kapılar ardında" toplansınlar; imam hatip okulları ile meslek okullarını, bu Siyam İkizleri'ni bir ameliyatla birbirinden ayırsınlar.

Konunun kangren olmasının bir sorumlusu İslamcı iktidar ise öteki sorumlusu yukarda adlarını yazdığım kuruluşlar. Lütfen beni tebrik etmesinler!..

6 Aralık 2006

KARŞI DEVRİM

Yazımın başlığını okuyan zevzek tayfası gene “Demokrasi düşmanı!” diye pavkıracak bana. 14 Mayıs 1950’de Demokrat Parti’nin iktidara gelişini benim de karşı devrim olarak tanımladığım oldu. Bu tanımlamanın çok partili demokratik yaşama geçişten hoşnut olmamakla ilgisi yok. Demokrat Parti’nin Cumhuriyetin kurum ve kuruluşlarına, devrimlerine ve Devrim Yasaları’na karşı takındığı olumsuz tavırla ilgili ve bu tavrın, anayasanın dilinin Osmanlıcaya çevrilmesinden başlayarak yüzlerce örneği var. Bu nedenle, pavkırmanın, hırlamanın bir yararı yok.

Aslına bakarsanız karşı devrim mikrobu 1923’le yaşıtı. Bu süreç henüz tamamlanmadı, günümüzde de devam etmekte. Evet, sözde demokrat liberallerimizin bize önerdiğini yapıp Cumhuriyetin unutulmuş erdemleriyle yüzleşelim. “1923’te Cumhuriyet’e karşı başlayan muhalefetin amacı bir gün iktidara AKP’yi ve cumhurbaşkanlığına Recep Tayip Erdoğan’ı taşımaktı” diye yazıyorum buraya. Akılları ve imgelem dünyaları küncü büyüklüğünde olanlar hemen pavkırmaya, hırlamaya başlayacaklar.

Daha da ileri gideceğim: 1923 Cumhuriyetine karşı olanların amacı daha o dönemde zamanın AKP’sini iktidara getirmek, zamanın R. T. Erdoğan’ını Cumhurbaşkanı yapmaktı.

O zamanki hesap çarşıya uymadı ve köstebek hemen çalışmaya başladı.

Sözde demokratların uğruna salya sümük gözyaşı döktükleri Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası (1924) bu köstebek hareketinin temsilcisidir. Bu temsilcilik Serbest Cumhuriyet Fırkası’ndan (1930) Demokrat Parti’ye (1946) uzanır.

Birinci Dünya Savaşı ve Kurtuluş Savaşı zenginleri, doğunun toprak ağaları, batının büyük toprak sahipleri Cumhuriyetin reformlarının karşısında olmuştur. Bu karışıklığı, toplumu ve siyaseti demokratikleştirmek amacıyla yapılmak istenen toprak re-

formuna karşı direnen muhalefetlerde görürüz. Demokrasinin ve ulusal devletin kurulması için liberaller Avrupa’da toprak reformu yaparken bizim liberaller 1923’ten itibaren toprak reformuna karşı olmuşlardır.

Cumhuriyetin ilk yıllarından itibaren yapılması tasarlanan toprak reformu ile ilgili yasa tasarısı üzerinde Tarım Bakanlığı’nda 1935’ten 1945’e kadar çalışıldı. Benzeri görülmemiş bir parlamenter sabotaj! Yasa Tarım Bakanlığı’nın yerine İçişleri Bakanlığı’nın önerisiyle çıktı. Yasa uygulanamadı ama köylü toplumunun sanayi toplumuna dönüşmesini istemeyen CHP’liler karşı devrimci Demokrat Parti’yi kurdular.

Atı alan Üsküdar’ı geçti ama bir gün toplum yararına politikayla ilgileneceklerin bu dönemi çok iyi öğrenmeleri gerekiyor: Toprak reformu neden yapılamadı, Köy Enstitüleri neden birkaç yılda kapatıldı, Çiftçi Ocakları neden tasarıdan çıkartıldı? Bu soruların yanıtı bulunmadan günümüz sözde demokrat neo liberallerinin neden Cumhuriyet düşmanı oldukları, neden AKP’ye sofracılık yaptıkları anlaşılamaz.

11 Nisan 2007

“TRT’Yİ İMAMLAR İŞGAL ETTİ”

“TRT Çalışanları” imzalı bir e-posta bildirisi aldım. Olduğu gibi aktarıyorum:

“27 Nisan günü ordunun verdiği muhtıranın nedeni irtica tehlikesiydi. Sokaklara dökülen milyonlar devletin çeşitli kurumlarının başına imamların getirilmesinden rahatsız oldukları için tüm Türkiye’yi ayağa kaldıran gösteriler yaptılar.

Ancak görünen o ki, hükümetin bundan ders aldığı yok. İşte size bir örnek.

TRT gibi ulusal bir yayın kuruluşunun başında hâlâ bir imam var. Yardımcısı ise, laik demokratik düzeni yıkarak şeriat düzeni getirmek için kitaplar yazan Abbas Abalı yani Muhsin Mete.

Abdullah Gül, cumhurbaşkanı olamayınca istediği kadar “ben laiklik yanlısıyım” desin. Kimseyi inandıramaz. Adama sorarlar, madem laiksins TRT’yi neden hâlâ bir imam yönetiyor diye. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, son günlerde TRT’de yapılan yeni atamalarla irtica yanlısı kadrolar Genelkurmay’a nispet edercesine güçlendirildi.

TRT Genel Müdür Vekili Ali Güney önemli görevlere kendi yandaşlarını getiriyor.

TRT’nin en önemli birimi olan Televizyon Dairesi Başkanlığı’na ilahiyat mezunu Muhsin Yıldırım, Ankara Televizyonu Müdürlüğü’ne ise yine ilahiyat mezunu Adnan Süer getirildi.

İrtica TRT’de kadrolaşmaya devam ediyor. TRT Çalışanları”

TRT’ye 1969 yılında girdim. TRT Televizyonu’nun kurucu kadrosu içinde yer aldım. TRT Kuruluş ve Görev Yönetmeliği’nin Televizyon bölümünü yazan iki kişiden biri benim. 1982’ye kadar ya Ödenetim ve Redaksiyon Müdürü idim, ya Program ve Yayın Planlama Müdürü idim ya da kızakta Genel Müdürlük Müşaviri idim. 12 Mart, 12 Eylül ve Milliyetçi Cephe hükümetleri dönemlerini bu üç görevden birini yaparken yaşadım.

Ancak, TRT çalışanlarının yazdıklarına benzer rezaletle karşılaşmadım. Yayıncılıkta yönetim görevine atananların hepsi meslekten kimseler idi. Yani mesleği bilmekteydiler. Televizyon Daire Başkanlığı’na, Program ve Yayın Planlama Müdürlüğü’ne, televizyon müdürlüklerine hiçbir zaman meslek dışı biri atanmadı.

TRT’de yapılanları mesleki açıdan değerlendirecek değilim. TRT’de olanlar AKP’nin bütün devlet kurum ve kuruluşlarında uyguladığı gözü dönmüş zihniyet darbesinin en çarpıcı örneklerinden biri. Her ne pahasına olursa olsun kadrolaşma. Bu kadrolaşma, günü geldiğinde mutlaka hesap verecek. Çünkü,

biliyorum ki, TRT'nin Kuruluş ve Görev Yönetmeliği yerinde duruyorsa, Personel Yönetmeliği yerinde duruyorsa, göreve alınacak ve göreve atanacak elemanların niteliklerini belirleyen yönetmelik yerinde duruyorsa, TRT failleri yaptıklarının hesabını yargı önünde verecektir.

AKP, imam hatip okullarını, ilahiyat fakültelerini meslekleri İslamileştirmek için kullanıyor. Ama yeni mürtecilere bakılırsa, Cumhuriyetin İslamla büyük bir sorunu varmış. Cumhuriyetin sorunu İslam diniyle değil, AKP'nin maymuncuk gibi kullandığı İslamcılıkla! Bu İslamcılığın Müslüman Kardeşler politikasıyla, HAMAS politikasıyla!

26 Haziran 2007

TRT'Yİ İMAMLAR İŞGAL ETMEMİŞ

26 Haziran günü "TRT'yi İmamlar İşgal Etti" başlıklı yazımın yayımlanması üzerine TRT Genel Müdür Vekili Ali Güney telefon etti. Yazımla ilgili açıklamalar yaptı. Yazımı yayımlamadan önce kendisiyle görüşmemiş olmamı eleştirdi. Televizyon kurslarında öğrencilere bilgilerin doğrultulması gerektiğini öğretilirdim. Ancak böyle durumlarda dikkatli olunmazsa sorgulanan kişi kesinlikle inkâr eder. Açıklama yolunun kapatılmaması koşuluyla tek taraflı bir görüşün açıklanmasını yanlış bulmam.

Söz konusu yazımda, TRT Genel Müdür Vekili Ali Güney'in TRT çalışanları tarafından eleştirildiğini, kadrolaşma yaptığı için suçlandığını yazmıştım. Genel Müdür Vekili, Televizyon Dairesi Başkanlığı'na atanan Ankara Televizyonu Müdürü Muhlis Yıldırım ile Ankara Televizyonu Müdürlüğü'ne getirilen Müdür Yardımcısı Adnan Süer'in 21 yıllık televizyoncu olduğunu belirttiği bir basın açıklaması gönderdi bana.

Muhsin Yıldırım ile Adnan Süer 1986 yılında TRT'ye sınavla girmişler ve kurslardan geçerek televizyoncu olmuşlar.

Doğrudur, TRT Genel Müdür Vekili Ali Güney'in dediği gibi Muhsin Yıldırım ile Adnan Süer'in TRT'ye girişlerinde ve Televizyon Dairesi Başkanlığı ile Ankara Televizyonu Müdürlüğüne vekâleten atanmalarında yasalara ve yönetmeliklere aykırı bir taraf yok.

Hazırlanmasına katkıda bulunduğum "Televizyona alınacak personelin nitelikleriyle ilgili yönetmelik" hâlâ yürürlükte midir? Her televizyon mesleği (yapımcı, yönetmen, kameraman, resim seçici, stüdyo yönetmeni, ışıkçı, sesçi, dekoratör, butafor, vb.) kendine özgü bir eğitim öğretim gerektirir. Genellikle sosyal bilimler, hukuk, güzel sanatlar, elektronik mezunları tercih edilir.

TRT Televizyonu'na 100 yapımcı yönetmen alınacağını varsayalım. Yazılı ve sözlüyü sadece arkeologlar ve ilahiyatçılar kazansa ne olacak? Hepsi birden alınacak mı işe? Hayır, gereksinime göre alınacak: İstihdam gereği 95 alan bir hukukçuya 85 alan bir tarihçi tercih edilebilir. 91 alan bir edebiyatçı alınabilir.

100 yapımcı ve yönetmenin istihdam edileceği bir operasyonda en fazla bir ya da iki ilahiyatçı alınabilir. Çünkü öğrenimleri gereği yapımcı olarak çalışacakları alan son derece sınırlıdır: Ancak dinî programlarda çalışabilirler. Müzik-eğlence, aktüalite programlarında, belgesel yapımcılığında çalışmaları, çalıştırılmaları bir fantezidir.

TRT Genel Müdür Vekili Ali Güney Muhsin Yıldırım ile Adnan Süer'i görevlerine vekâleten atadığını yazıyor. Televizyon Dairesi Başkanlığı ile Ankara Televizyonu Müdürlüğü, televizyon hiyerarşisinde 1 ve 3 basamakta yer alırlar. Yıldırım da ve Süer de ilahiyat fakültesi mezunu. Bu iki göreve aynı okul mezunlarının atanması iki anlama gelir:

1. TRT televizyonun da programcılarının çoğunluğu ilahiyat eğitimi görmüştür;

2. Programcılar arasında sadece Yıldırım ve Süer ilahiyat mezunudur.

İki olasılık da TRT’de dinci-İslamcı bir kadrolaşma olduğunu kanıtlıyor.

3 Temmuz 2007

“MODERNLEŞEN MÜSLÜMANLAR”

Son derece önemli bir kitabı, “Modernleşen Müslümanlar”ı okumayı yeni bitirdim. ABD’nin Utah Üniversitesi öğretim üyesi Hakan Yavuz’un yapıtını Kitap Yayınevi yayımlamış. Bu başlangıç. Kendisinin de İslamcı ve büyük bir olasılıkla Fethullahçı olduğunu tahmin ettiğim Hakan Yavuz’un kitabına daha epeyce değineceğim. Modernleştiği iddia edilen İslamcı dünyayı yakından tanımak için çok değerli bir belge, ironik açıdan etkileyici, göz açıcı bir el kitabı. Hakan Yavuz sanki yıllardır savunduğum görüşleri kanıtlamak için kaleme almış yapıtını.

Ben ne diyordum? “İslamcılığın hedefi Cumhuriyet ve devrimleridir” diyordum. Nasıl bir hedef? Karşı çıkılacak, geriletilecek, mümkün olursa yıkılması gereken bir hedef.

“1997 darbesi toplumun devletin sahibi olmadığını, aksine, Kemalist görüşe göre, devletin toplumun gerçek sahibi olduğunu hatırlattı. Türk anayasal sisteminin bütünü devleti koruma ve topluma belli bir hayat tarzını empoze etmeye dayalıdır... Gerçekten, laik bir devlet oluşturma adına yapılan dışlama ve baskı, Türkiye’nin çok sayıda fay hattının ve sürekli istikrarsızlığının kaynağı olmuştur.”(s. 355)

“Şu anda yaşanan krizin temelinde resmi devlet ideolojisi Kemalizm yatmaktadır. Kemalizm sosyal, kültürel ve siyasal farklılığı demokrasinin mütemmim cüzü olarak görmediği gibi, sosyo-

politik ‘farklılığı’ bir istikrarsızlık kaynağı ve milli birliğe yönelen tehdit olarak değerlendirmektedir. Mevcut etnik (Kürt) ve dinsel (Sünni İslam ve Alevilik) hareketler kendilerini ‘Müslümanlar’, ‘Kürtler’ ve ‘Aleviler’ olarak küreselleşmenin sağladığı araçlarla yeniden tanımlamaktadırlar. Kimlik ve adalet peşinde sosyal hareketler Kemalist proje ile doğrudan çatışma içindedir... Türkiye yeni bir sosyal sözleşmeye ihtiyaç duymaktadır... Sözleşmenin kurucu ilkeleri laiklik, hukuk devleti ve Türkiye’nin çokkültürlü yapısının tanınmasını içermektedir. Hem Kürtler hem Türkler, hem laikler hem İslamcı gruplar bu yeni sosyal sözleşme arayışına müdahil olmalıdır.” (s. 356)

Hakan Yavuz kitabını İngilizce yazmış. Özgün adı “Islamic Political Identity in Turkey.” Kitabı Ahmet Yıldız Türkçeye çevirmiş. Peki gül gibi “Türkiye’de İslamcı Siyasal Kimlik” adı varken, “Modernleşen Müslümanlar” adıyla yayımlamak da ne anlama geliyor?

Hakan Yavuz’a bir soru: “Kemalizm” olarak tanımladığı Cumhuriyetin kurucu felsefesi olmasaydı, laiklik başta olmak üzere Cumhuriyet devrimleri yapılmamış olsaydı ve Cumhuriyet TSK tarafından korunmamış olsaydı, kitabın alt başlığında yer alan “Nurcular, Nakşiler, Milli Görüş ve AK Parti” modernleşebilir miydi?

Tarikat ve cemaatlerin, 1923 yılından bu yana laik Cumhuriyet ve Kemalizme karşı verdiği yıkıcı mücadeleyi 424 sayfa boyunca anlattıktan sonra, “Yeni sözleşme”nin kurucu ilkeleri arasında laikliği de saymak gerçekten inandırıcı mı? Kemalizmin belini kıracak yeni sözleşme üniter devlete ve laikliğe veda anlamına gelmiyor mu? Hakan Yavuz’a teşekkür ediyorum. Çünkü tarikatların toplumu ve devleti İslamileştirmek için politika ve partileri nasıl kullandığını, çok etkili bir biçimde anlatıyor.

21 Ağustos 2007

BİR KEZ DAHA TEVHİDİ TEDRİSAT

(1)

22 Kasım akşamı Emre Kongar ile Mehmet Barlas NTV’de kendilerince tartışıyorlar. Mehmet Barlas bir ara askeri okulların, polis okullarının Tevhidi Tedrisat Kanunu’na (Öğretim Birliği Yasası’na) aykırı olduğunu söyledi. Bu türden iddialar zihinleri bulandırdığı için bu konuya bir kez daha dönmeyi gerekli görüyorum.

Yasaların gerekçeleri onları anlamamız, yorumlamamız konusunda son derece önemlidir. 3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu’nun gerekçesi şöyle:

“Yüksek Başkanlığa,

Bir devletin genel eğitim ve kültür politikasında, milletin duygu ve düşünce bakımından birliğini sağlamak için öğrenim birliği en doğru, en bilimsel, en çağdaş ve her yerde yararları ve güzellikleri görülmüş bir ilkedir. 1255 (1839) Gülhane Fermanı’ndan sonra açılan Tanzimat Dönemi’nde, yıkılmış Osmanlı Saltanatı [da] öğretim birliğine başlamak istemişse de bunu başaramamış ve aksine bu konuda bir ikilik bile meydana gelmiştir. Bu ikilik eğitim ve öğretim birliği açısından birçok zararlı sonuçlar doğurdu. Bir millet bireyleri ancak bir eğitim görebilir. İki türlü eğitim bir ülkede iki türlü insan yetiştirir. Bu ise, duygu ve düşünce birliği ile dayanışma amaçlarını tamamen yok eder.

Kanun teklifimizin kabulü durumunda Türkiye Cumhuriyeti’nde bütün bilim (irfan) kurumlarının bağlı olacakları tek makam Millî Eğitim Bakanlığı olacaktır. Böylece, bütün okullarda bundan böyle Cumhuriyetin irfan politikasından sorumlu ve öğretimimizi duygu ve düşünce birliği çerçevesinde ilerletmekle görevli olan Millî Eğitim Bakanlığı, olumlu ve birleşik bir eğitim politikası uygulayacaktır. Teklifimizin bugün hemen ve ivedilikle

görüşülerek kanunlaşmasını yüksek heyetten rica ederiz. (2 Mart 1924, Manisa Milletvekili Vâsıf Bey ve arkadaşları).

Madde 1- Türkiye'deki bütün bilim ve öğretim kurumları Millî Eğitim Bakanlığı'na bağlıdır.

Madde 2- Şer'iyye ve Evkaf Bakanlığı veya özel vakıflar tarafından idare edilen bütün medreseler ve okullar Millî Eğitim Bakanlığı'na devredilmiş ve bağlanmışır.

Madde 3- Şer'iyye ve Evkaf Bakanlığı bütçesine okullar ve medreseler için konulan ödenekler Millî Eğitim bütçesine aktarılacaktır.

Madde 4- Millî Eğitim Bakanlığı, dinî bilgiler konusunda yüksek uzmanlar yetiştirmek üzere üniversitede bir İlahiyat Fakültesi kuracak ve [ayrıca] imamlık ve hatiplik gibi dinî hizmetlerin yerine getirilmesiyle görevli memurların yetişmesi için de ayrı okullar açılacaktır.

Madde 5- Bu kanunun yayımı tarihinden itibaren, genel eğitim ve öğretim hizmetleri vermekte olup, şimdiye kadar Millî Savunma Bakanlığına bağlı olan askerî rüşdiyeler ve îdadilerle, Sağlık Bakanlığına bağlı Yetim Evleri, bütçeleri ve öğretim kadroları ile birlikte Millî Eğitim Bakanlığına bağlanmışır. Anılan rüşdiye ve îdadilerde bulunan öğretim kadrolarının nereye bağlı olacakları, gelecekte ait olacakları Bakanlıklar arasında belirlenip düzenlenecek ve o zaman kadar orduya mensup olan öğretmenler bu statülerini koruyacaklardır.”

(2)

Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun (Öğretim Birliği Yasası'nın) yukarıda yayımladığım gerekçeli metnini okuduktan sonra, yasanın amaç ve kapsamını “Bütün okulların Milli Eğitim Bakanlığı bünyesinde toplanması işlemi”ne indirgemek yasayı anlamamak olur. Anlamamakta ısrar ise kötü niyetten başka bir şey olmamalı. Bir kez daha yazıyorum: Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun amacı ve kapsamı Cumhuriyetin bütün okullarını laikleştirmek ve öğre-

timde laik bir müfredat programı uygulamaktır. “Tevhid” ya da “birleştirme” budur. İdeolojik ve pedagojik bir girişimdir. İdari müdahale, ikinci derecede ve geçicidir.

2 Mart 1926 tarihinde kabul edilen “Maarif Teşkilatı Hakkında Kanun”, Tevhidi Tedrisat Kanunu’nun ilkelerinin ışığı altında eğitim hizmetlerini düzenlemiştir. Devletin izni olmadan hiçbir okulun açılmayacağını öngören bu kanun aynı zamanda çağdışı derslerin okul müfredat programlarından kaldırılmasını da sağlamıştır.

Tevhidi Tedrisat Kanunu eğitim öğretimdeki “medrese” ve “okul” ikiliğine son verdiği gibi, eğitim öğretimin içeriğini laikleştirmeyi amaçlamıştır. Bütün okulların MEB’e bağlanması, eğitim ve öğretimin biçim ve içeriğinin adı geçen bakanlık tarafından saptanması anlamına gelir. Ancak günümüzde, MEB’in bu görev ve sorumluluklarını yerine getirdiğini ileri sürmek mümkün değil. Askeri okulların MEB’e bağlı olmamasının Tevhidi Tedrisat Kanunu’na aykırı olduğunu savunanlar, askeri okulların kapılarını İslamcı-Fethullahçı irticaya kapalı olmasından şikâyetçi olanlardır.

Askeri okulların Milli Savunma Bakanlığı’na bağlı olmasının Tevhidi Tedrisat Kanunu’na aykırı olduğunu ileri sürenler neden yargıya başvurmuyorlar?

Osmanlı İmparatorluğu döneminde eğitim ve öğretim yalnızca bir hayır işi, bir dinî görev kabul edilmiş ve vakıflar yoluyla yürütülmüştür. Geleneksel eğitim kurumları arasında, sadece askeri eğitim ve yöneticilerin eğitimi devlet tarafından yürütülmüştür. Bunun sonucu olarak da bir yanda askeri ve mülki kadro, bir yanda medreselerde din eğitiminden geçen kadro olmak üzere iki tip insan ortaya çıkmıştır. Bunlardan birinin ortadan kaldırılması gerekiyordu. Cumhuriyet, Öğretim Birliği Yasasıyla bu işlemi yaptı ve öğrenimi laikleştirdi.

Şimdi düşünelim: İslamcı çevreler ilk ve orta eğitim ve öğretimin neden vakıflara bırakılmasını istiyorlar; AKP iktidarı neden

özel okullara ve vakıf okullarına ağırlık vermektedir? Çünkü yolundan çıkmış, amaç ve ilkelerini unutmuş Milli Eğitim Bakanlığı'nın laik (ne kaldıysa) program ve denetimine bile katlanamamaktadırlar.

Askerî okullar 22 Nisan 1925 tarih ve 637 sayılı kanunla tekrar Milli Savunma Bakanlığı'na bağlandılar. Tevhidi Tedrisat Kanunu ve Maarif Teşkilatı Kanunu'yla ilköğretim zorunlu oldu ve kız çocukların okullulaşma oranı yükseldi. Kız çocuklar, erkek çocuklarla aynı eğitim kurumlarında ve eşit koşullarda eğitim alır duruma geldiler.

Gazete yazarı arkadaşlar! Ben bu konularda yazmadan önce oturup çalışıyorum. Sizlere de salık veririm. İşe internetten Asım Arı'nın "Tevhidi Tedrisat ve Laik Eğitim" yazısını okuyarak başlayabilirsiniz. Kaynaklarda adı verilen kitapları da okursanız çok iyi olur!

(3)

Bundan 21 yıl önce Varlık dergisinde (Mayıs 1994) "Pathemata mathemata! Evet, acı deneyimler öğreticidir!" adlı bir inceleme yayımlamıştım. Bu yazıyı "Yazmasam Olmazdı" (Doğan Kitapçılık) kitabımda okuyabilirsiniz. Bu incelemede "imam-öğretmen", "imam-kaymakam", "imam-vali" deyimlerini ilk kez kullanmıştım. Bu deyim artık politika diline, basın diline iyice yerleşti ve anonim bir kavram haline geldi.

Konu o tarihte de gene Tevhidi Tedrisat Kanunu ve imam hatip okulları idi.

Mustafa Kemal 16 Temmuz 1921 Ankara Maarif Kongresi açılış konuşmasında gerilememizin en önemli nedeninin şimdiye kadar izlenen eğitim ve öğretim sistemleri olduğunu vurgulamıştı. Daha sonra 1 Mart 1923'te TBMM açılış konuşmasında şöyle demişti: "... Efendiler! Memleket evladının ortak ve eşit olarak almaya zorunlu oldukları ilimler ve fenler vardır. Yüksek meslek ve ihtisas sahiplerinin ayrılabilceği öğretim derecelerine kadar,

eğitim ve öğretimde birlik, sosyal toplumumuzun ilerlemesi ve yükselmesi görüşü açısından çok önemlidir. Bu sebeple Din İşleri Bakanlığı ile Milli Eğitim Bakanlığı'nın bu konuda fikir ve çalışma birliğine gitmesi istenmeye değerdir...”

(Bu düşünce 2.3.1924 tarihli Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun 4. maddesinde ifadesini buldu.)

“Milli Eğitim Bakanlığı, dinî bilgiler konusunda yüksek uzmanlar yetiştirmek üzere üniversitede bir İlahiyat Fakültesi kuracak ve [ayrıca] imamlık ve hatiplik gibi dinî hizmetlerin yerine getirilmesiyle görevli memurların yetişmesi için de ayrı okullar açılacaktır.”

Yasaya göre imam hatip okullarının bir tek amacı vardır, imam ve hatip yetiştirmek. Başka bir amacı yoktur. Oysa 1950 iktidara gelen Demokrat Parti 1951-1952 ders yılında 7 yıl süreli imam hatip okullarını yürürlüğe soktu. 1963-1964 ders yılında parasız yatılı öğrenciler alındı. 22 Mayıs 1972 yılında yayımlanan bir yönetmelikle ortaokuldan sonra 4 yıl eğitim veren meslek okuluna dönüştürüldü. 1973 yılında imam hatip lisesi adını aldı. Buraya kadar yasaya aykırı bir durum söz konusu değil.

Yasa dışına şu girişimlerle çıkıldı: 1973'te İHL mezunlarına lise fark dersi sınavına girmeden üniversitelerin edebiyat bölümlerine girebilme hakkı tanındı. 1976'da kızını İHL'ye kaydetmek isteyen bir velinin Danıştay'da açtığı davayı kazanması sonucu, sadece erkek öğrencilerin alındığı İHL'ye kız öğrenci alınmaya başlandı. Milli Selamet Partisi'nin ortak olduğu hükümetler döneminde (1975-1978) 230 yeni İHL açıldı. 12 Eylül 1980 askeri yönetimi tarafından Temel Eğitim Kanunu'nun 32. maddesinde yapılan bir değişiklikle İHL mezunlarının üniversitelerin tüm bölümlerine gidebilmesine olanak tanındı. 28 Şubat'tan sonra bu hak sıkı bir denetim altına alındı.

AKP iktidarı, yasanın ruh ve amacına aykırı olarak İHL mezunlarına koşulsuz olarak üniversite kapılarını açma hesapları

yapıyor. Daha sonra belki bütün klasik liseleri İHL haline getirerek tersine bir öğrenim birliği darbesi yapacak ve laik öğrenimin yerini dinî öğrenim alacak. Bütün üniversite mezunları “imam” olacağı için artık İHL ihtiyaç kalmayacak!

(4)

İmam hatip okul ve liselerinin, Tevhidi Tedrisat Kanunu’na (TTK) yani Öğretim Birliği Yasası’na (ÖBY) aykırı olarak yeni topraklar işgal etmesi, yıllardır sürmekte olan çok hesaplı bir komplo bağlamında değerlendirilmelidir.

Amaç: Laik okul sayesinde laikleşen toplumu tekrar 1924 öncesine geriletmek. Bireyi ve toplumu teknoloji kullanan cemaat ve tarikat robotları haline getirmek. Politikleştikçe özgürleşen bireyi ve toplumu hoca efendilerin kapısına bağlı müritler haline getirmek. 1924 öncesinin cahil köylülerinden çok daha tutucu bir diplomalı müritler kadrosu yaratmak. Bu etkin kadrolaşmayı Nakşibendi-Nurcu-Fethullahçı cemaatte görüyoruz.

Tevhidi Tedrisat Kanunu Cumhuriyetin ilanından çok daha önemlidir. Çünkü TTK’nın da içinde bulunduğu Devrim Yasaları olmasaydı Cumhuriyet kesinlikle ayakta kalamazdı. TTK iğdiş edildiği için Cumhuriyet giderek iktidarsızlaşmaktadır.

TTK, iki tür insan ortaya çıkmasın, toplum ikiye bölünmesin, toplumun yapıları ve kadroları dinselleşmesin diye çıkarılmıştı. TTK’nın 25 yıl süren yoğun çaba sonucu yarattığı laik birey ve toplum, 57 yıldır ayağını bir tuzaktan kurtaramadan bir başka tuzağa basıyor. Bunun ağır sorumluları 1950’den bu yana ülkeyi yöneten ve yönlendirenlerdir. Bunların hepsi TTK’ya, laik düzene ve Cumhuriyete ihanet etmişlerdir ve ihaneti sürdürüyorlar.

1950’den bu yana sağcı iktidarların, tarikat ve cemaatlerin yönlendirdiği Anadolu insanı topladığı paralarla binlerce cami ve yüzlerce imam hatip okulu yaptırdı. Bu birikimler bölgesel ve yerel sanayilere yönlendirilemez miydi? Toplanan paralar kalkınmayı sağlayacak sermayeye dönüştürülemez miydi? Toplanan

paralarla topraksız tarım köylüsü üretim gücüne dönüştürülemez miydi? Halk neden topladığı paralarla imam hatip okulları yaptırmaya yönlendirildi, neden ihtiyaç fazlası imam hatip okulları açıldı? Yoksul halkın çocuklarını göndereceği başka okul olmadığı söyleniyor. Toplanan paralarla mevcut ortaokul ve liselere öğrenci yurtları yaptırılamaz mıydı? Halkın parası halk yararına kullanılabilirdi.

“Halk çocuğunun dinini öğrenmesini istiyor!” safsatası bir bahane olamaz. 1950’den sonra ülkeyi yöneten sağcı iktidarlar çocukların dinlerini yasal bir ortamda öğrenmesini kuşkusuz örgütleyebilirlerdi. Bu bilinçli olarak yapılmamış aksine toplumun çocukları İHL’yle iğfal edilmiştir; iğfal edilen çocuklar da Cumhuriyet ve devrimlerine yüz çevirmiştir. Hedef, toplumun Arap modeline göre İslamleştirilmesi olduğu için Türkiye topraklarına TTK’ya aykırı İHL tuzakları kurulmuş, mayınları döşenmiştir.

2007 yılının sonuna yaklaşırken artık oyunun son perdesi oynanıyor: “Cumhuriyet” ve “laiklik”ten arındırılmış yeni anayasadan ve türbanın sancaklaştırılmasından sonra sıra İHL mezunlarına üniversite ve harp okullarının kapılarının açılmasına gelecektir.

Olaakları, felaketleri önlemenin bir tek yolu var: 3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayısı TTK’nın yasal sınırları içinde “imamlık ve hatiplik gibi dinî hizmetlerin yerine getirilmesiyle görevli memurların yetiştirileceği okullar” açmak. Artık bu da yetmez, bütün imam ve hatiplerin Hristiyan meslektaşları gibi çok ciddi yükseköğrenim yapması gerek!..

7 -11 Aralık 2007

SOSYETE İMAMLARI

Yazı konusunda şanslı olduğumu yazmış mıydım? Ben gün-

demi izlemem yazılarımda ama sanki gündemi yaratan olaylar benim yazılarımı izler. Gene ve bir kez daha öyle oldu: Tevhidi Tedrisat Kanunu ve imam hatiplerle ilgili dizi yazım sona ererken Diyanet'ten sorumlu Devlet Bakanı Said Yazıcıoğlu imdadıma yetişti ve Akşam gazetesinden Deniz Güçer'e müthiş bir demeç verdi (Akşam, 8.12.2007). Söz konusu demeçten alıntılar:

“Din olayı, kırsal kesimin, varoşların ilgi alanı gibi bir ayrışma gözlemleniyor. ‘Camiye bir tek kırsal kesimden, varoşlardan insanlar gider’ gibi algılanıyor. Ancak dinî değerlerin toplumun her kesimi tarafından paylaşılması lazım.”

“Bir yargı var. Mesela sanatçı umreye gidiyor. Haber oluyor. İçecek, içmeyecek diye soruluyor. Halbuki saygı duyulması lazım. İnancını kendine göre yerine getiriyor. Toplumun her kesimine doğru bilgi ulaşması gerekiyor.”

(Özdemir İnce: Toplumun her kesimine bilgi Türkçe Kuran eğitimiyle ulaşır!)

“O kesimlere mevcut kadrolarla ulaşmak zor. Kadrolarımızın bilgi, görgülerini artırmaya çalışıyoruz. En azından üniversite mezunu olsun diyoruz. İmam hatip kültürüyle bu olmaz. Ayrışmayı gören herkes ‘homojen hale nasıl getirilir?’ diye düşünmeli. Mesela yüzde 4 olan üniversite mezunu yüzde 20'lere çıktı. Yüzde 100'e çıkması lazım.”

“Çalışanlarımız hem sosyolog, hem psikolog, hem sosyal antropolog olacak. Toplum içinde yaşıyorlar. Namaz kılmakla iş bitmiyor. Halkı, camiye geleni de tatmin etmemiz gerekir.”

“Farklı sosyal kesimlerden insanlar, örneğin Etiler'den umreye gidiyorlar. Bu kesimlerin de din ihtiyaçları oluyor. Oraya ulaşmak lazım. Diyanet'in o noktaya gelmesi lazım. Bugünkü kırsal kesime yönelik söylemle oraya ulaşılmaz.”

Yukarıya koyduğum itiraz notu dışında Devlet Bakanı Yazıcıoğlu'nun görüşlerine katılıyorum. Çözüm olarak da “Hem İhsan Doğramacı hem Ali Doğramacı'ya ilettim. Özel üniversiteler de ilahiyat fakülteleri açmalı” diyor.

Ancak ayrıldığı bir nokta var: Bilkent Üniversitesi İlahiyat Fakültesi mezunu imamlar sadece sosyete mahallelerine değil Türkiye'nin bütün köylerine gidebilmeli.

İş gelip Tevhidi Tedrisat Kanunu'na ve bu yasaya bağlı olarak kurulan imam hatip liselerine dayanıyor. Siz iyi imam hatip mezunlarını vali, kaymakam, savcı, öğretmen, avukat, mühendis yaparak toplumu İslamileştirmeyi hedeflerseniz, İslam dinini eli-fi görüp mertek sanan imam hatiplere teslim edersiniz. Öneri: İmam hatip liselerini Robert Lisesi, Galatasaray Lisesi düzeyine çıkartın ve mezunlarının (bazılarını değil) hepsini özel üniversitelerde okutun. Sadece ilahiyat fakültelerinde değil, sosyoloji, felsefe, filoloji, edebiyat bölümlerinde okutun ve bunları Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun dediği gibi Diyanet İşleri hizmetlerinde kullanın. Ama siz işin tersini yapıyor, İHL'den militanlar mezun edip sivil meslekleri İslamileştirmek için yedi dereden su getiriyorsunuz. İtirafı için teşekkürler Sayın Bakan!

12 Aralık 2007

İMAM HATİPLERE DAİR HARBİ KONUŞMAK

Milliyet gazetesi (17.02.08), YÖK Başkanı Prof. Dr. Yusuf Ziya Özcan'ın Eğitim Komisyonu'nun başına getirdiği Prof. Dr. Halis Ayhan'la yaptığı bir söyleşiyi yayımladı. Prof. Ayhan'ın yanıtlarında benim yıllardır söylenmesini beklediğim gerçekler var. Ayı avcısı kendi kazdığı kuyuya düşüyor:

MİLLİYET: İmam hatip öğrencileri din görevlisi olmayacaklarsa bu okullar amacından çıkmaz mı?

PROF. DR. HALİS AYHAN: Birincisi, bu liseler din eği-

timi yapacak eleman ihtiyacına cevap veriyor. İkincisi, liselerde din eğitimi isteği var. Aile ‘imam, hatip olmasın ama dinini iyi öğrensin’ istiyor. Kızların imam, hatip olması zaten mümkün değil. ‘Devletim okul açmış, müdürünü, öğretmenini tayin etmiş, ben devlete güveniyorum, çocuğum burada okusun’ diyor. ‘Bu yöntem bilimsel değil’ diyen arkadaşlarıma soruyorum. Bu yeterli değilse yerine ne koyalım?

MİLLİYET: Batıda imam hatip lisesi modeli var mı?

PROF. DR. HALİS AYHAN: “İmam hatip lisesi modeli Batı’da yok. Doğu’da yok. Nereden çıktı?” diye eleştirenlere şunu söyleyebilirim: Bu Cumhuriyetin kurup geliştirdiği bir model.

Söyleşiyi kim, kimler yaptıysa hararetle kutlarım. Çin işkenesinde, Filistin askısında bile alınmayacak bilgileri almışlar Prof. Dr. Ayhan’dan.

Prof. Dr. Halis Ayhan, imam hatiplerin ruhsatsız işporta tezgâhları gibi açıldığını sanıyor galiba. Ruhsat var: 3 Mart 1924 tarihli Tevhidi Tedrisat Kanunu (Öğretim Birliği Yasası). Bu yasanın imam hatiplerle ilgili maddesini Prof. Dr. Halis Ayhan’a hatırlatalım:

“Eğitim Bakanlığı, yüksek diyanet uzmanları yetiştirmek üzere üniversitede bir İlahiyat Fakültesi kuracak ve imam ve hatiplik gibi din hizmetlerinin yerine getirilmesi göreviyle yükümlü memurların yetişmesi için de ayrı okullar açacaktır.”

Yasanın sözünü ettiği okullar günümüzün (güya ve sözde) imam hatip liseleridir. Bu okulun mezunlarının görevleri de yasa tarafından belirlenmiş: İmamlık ve hatiplik yapmak.

Peki yasada “Çocuklar imam ve hatip olmasın ama dinini öğrensin!” maddesi var mı? Yok! Yasaya uymak zorunlu değilse, bari dinini bilen berber ve sünnetçi de yetiştirsinler!

İmam hatiplerde kızların okuması yasanın amacına aykırıdır.

Kız öğrenci alımına derhal son verilmesi gerekmektedir. Prof. Dr. Halis Ayhan, imam hatiplerin benzerlerinin dünyanın herhangi bir ülkesinde bulunmadığını söylerken çok haklı. Kimi İslamcı yazıcılar ve siyasetçiler gibi, yüz yıldır laik eğitim yapan eski kilise okullarını örnek göstermeye kalkışmaması çok önemli. İşin doğrusu da bu. Fransa’da imam hatip okuluna benzeyen “Petit Seminaire”lerin en sonuncusu 1975 yılında kapatılmıştı. Prof. Dr. Halis Ayhan’a bir tavsiyem var: 3 Mart 1924 tarih ve 430 sayılı Yasayı buldursun ve gerekçesiyle, TBMM’de yapılan konuşmalarla birlikte birkaç kez okusun. Yapılması gereken şu: Bu okulları özgün amaçlarına uygun olacak şekilde yeniden organize etmek!

Başbakan, “Din devleti kurmak gibi bir niyetimiz” yok diye yemin ediyor, ama Prof. Dr. Ayhan’ın sözleri onu yalanlıyor. Çünkü günümüzün İHL’leri, din devletine açılan kapıdır!

26 Şubat 2008

EĞİTİM ÖĞRETİM İŞLERİ

Çocukların nasıl eğitileceği her toplumda sorun olmuştur. “Ana baba, çocuklarına verilecek eğitim türünü seçmek hakkını öncelikle haizdir” diyen, 10 Aralık 1948 tarihli İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi’nin 26/3 maddesi de geçinmeye gönlü olmayanlara destek çıkıyor gibidir. Ama değil! Onu da devletin hakları sınırılıyor. Devletin haklarını da bizzat kendisi, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi (4.11.1950) falan sınırılıyor. Ancak, demokrasi gibi bildirgenin bu maddesi de keyfe göre yorumlanıyor. Kimileri 26/3 maddesine dayanarak

çocuğuna İslami eğitim isteyebileceğini sanıyor. Ama böyle bir şey isteyemiyor. Ben bugün bunları tartışacak değilim.

Bugün işim devletle! Bütün ilk ve ortaöğretimin herhangi bir meslek okulunun pedagojik programına göre biçimlendirildiğini düşünelim. Yani askerî, dinî, ticarî, polisî, vb. Ne dersiniz, olur mu? Bütün toplumun, bütün yönetim kadrolarının, bütün sivil mesleklerin askerî eğitim ve öğretimden geçmesini ister misiniz? Ben istemem!

Devlet ve toplum da böyle bir şey istemediği için sivil okulları, genel liseleri kurmuş. Türkiye’de eskiden askeri ortaokullar vardı, kaldırıldı.

Devlet ve toplumun kendi iç dengelerini bulacak, sağlığını koruyacak akli var ve var olmalı.

Sözü imam hatip liselerine getirmek istiyorum. Bu okullar daha önce de onlarca kez yazdığım gibi 3 Mart 1924 tarihli özel bir yasayla (Tevhidi Tedrisat Kanunu-Öğretim Birliği Kanunu) kurulmuş. Okulun amacı din adamı yetiştirmek. Başka bir amacı yok.

Ancak 1973-74 ders yılında Milli Eğitim Temel Kanunu’nun 32. maddesine yapılan ekleme devletin ve toplumun temel-lerine dinamit koymuş.

“Madde 32 – İmam hatip liseleri, imamlık, hatiplik ve Kuran kursu öğreticiliği gibi dinî hizmetlerin yerine getirilmesi ile görevli elamanları yetiştirmek üzere, Milli Eğitim Bakanlığınca açılan ortaöğretim sistemi içinde, hem mesleğe, hem yükseköğrenime hazırlayıcı programlar uygulayan öğretim kurumlarıdır.”

Yapılan ekleme (“hem yükseköğrenime”) Anayasa’nın 174. maddesiyle korunan özel Devrim Yasası’na aykırı olduğu gibi Anayasa’nın başlangıç bölümüne hem de anayasada belirtilen Cumhuriyetin temel ilkelerine aykırıdır. Çünkü, Arapça hazırlık, Arapça, Kur’an-ı Kerim Hazırlık, Temel Dinî Bilgileri, Siyer (Hz. Muhammed’in hayatı), Tefsir, Hitabet ve Meslekî Uygula-

ma, Karşılaştırmalı Dinler Tarihi, İslam Tarihi, Kelam ve Hadis dersleri okuyan bir öğrenci artık özel bir öğrencidir, özel bir meslek için hazırlanmıştır. O artık bir din adamıdır!

Oysa Milli Eğitim Temel Kanunu, öğrencilerin “hür ve bilimsel düşünme gücüne, geniş bir dünya görüşüne sahip” (Madde 2/2) olarak yetiştirilmesini gerektirmektedir.

Madde 13'te ise “Her derece ve türdeki ders programları ve eğitim metotlarıyla ders araç ve gereçleri, bilimsel ve teknolojik esaslara ve yeniliklere, çevre ve ülke ihtiyaçlarına göre sürekli olarak geliştirilir” demektedir.

Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 32. maddesine yapılan eklemenin en kısa zamanda iptal edilmesi gerekmektedir. Olanığı varsa Anayasa Mahkemesi'nde ve Danıştay'da iptal davası açılmalıdır.

15 Mart 2008

“LİSELİNİN PSİKOLOJİSİ İLAHİYATÇIYA EMANET”

“Soyut demokrasi” fetişistlerinin bir gün olsun Türkiye'nin eğitim öğretim sorunlarıyla ilgilendiklerine tanık olmadım. Şimdi aynı kişilerin Türkiye'nin laik düzenini kurtarmak için sorumluluklarını yerine getiren Anayasa Mahkemesi'nin gerekçeli kararlarına karşı saldırıya geçtiklerini görüyoruz: Anayasa Mahkemesi yetki sınırlarını aşmışmış...

Anayasa Mahkemesi, anayasa değişikliklerini sadece şekil yönünden denetleyebilirmişmiş...

Anayasa'nın değiştirilmez maddeleri fesat çevrilerek etkisizleştirilmek istenirse, öze yönelik bu tür girişimlerin durdurulması gerekmez mi?

İktidar, Anayasa'nın 174. maddesi tarafından korunan Devrim Yasaları'na aykırı maddeleri ve hükümleri Anayasa'ya sokuşturmayla kalkarsa, Anayasa Mahkemesi, şekil bakımından uygun değişikliği onaylayacak mı? Anayasa mahkemesi, yasal ayak oyunları ile yapılan sivil darbelere karşı hiçbir şey yapamayacak mı?

Anayasa Mahkemesi bunun böyle olamayacağını son iki kararıyla kanıtlamış bulunuyor: Yüce mahkeme, Anayasa'nın değiştirilmesi teklif edilemez hükümlerini doğrudan ya da dolaylı olarak etkileyecek anayasa değişikliklerini esastan inceleyebileceğini bütün dünyaya ilan etmiş bulunuyor.

Bir süredir, AKP iktidarının felsefe derslerine din kefeni giydirmeye hazırlandığı konusunda uyarıcı yazılar yazıyorum. Yazılarım TBMM'de de yankısını buldu, CHP İstanbul Milletvekili Mehmet Sevigen, Milli Eğitim Bakanı'nın yanıtlaması için soru önergesi verdi.

AKP, lise müfredat programında istediği değişikliği yapıp felsefeye "din kefeni" giydirirse, bu eylem anayasaya aykırı olur mu olmaz mı? Felsefenin özgür düşünce ve kuşku ilkesinin yerine dinsel dogmaları öğrenen bireylerden oluşan toplum demokratik duyarlığa, demokratik ruh ve akla sahip olabilir mi?

Demokrasi fetişistlerinin bu soruyu mutlaka yanıtlamaları gerekmektedir. Sadece TSK'yı sivil toplumun ve politik alanın dışına iterek demokrasi sağlanamaz. Bu yöntemle TSK'yı pasifize etmiş olursunuz belki ama dinsel dogmaların güttüğü bir toplumda teokratik istibdat kurarsınız. Yani demokrasi ile diktatörlüğün karışımı olan "Demokratur" kurarsınız!

AKP iktidarının Milli Eğitim'e yeni bir saldırısı var. Milliyet gazetesinin 14.10.08 tarihli ve Gürkan Akgüneş imzalı haberine göre iktidar yeni bir fesadın peşinde: "Yenilenecek ortaöğretim müfredatı kapsamında Milli Eğitim Bakanlığı'nın hazırlattığı Psikoloji Öğretim Programı'nı yazan komisyonun başına Erciyes Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyesi Doç. Dr. Ali Kuşat" getirilmiş.

İlahiyat kökenli bir bilim adamına programın hazırlanması-
na anlam veremediğini belirten Hacettepe Üniversitesi Psikoloji
Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. Melike Sayıl, “Popüler psiko-
loji konularının yer aldığı, Türkiye’den olsun diye abuk örnekle-
rin yer verildiği bir program olmuş... Örneklerde konu kaymış.
Hiçbir şekilde onun lise öğrencisine okutulabileceğini düşünemi-
yorum” değerlendirmesini yapıyor.

Okullarda öğrenilmeyen demokrasi, içselleştirilmeyen özgür
düşünce başka bir yer ve zamanda öğrenilemez! Demokrasi fe-
tişistlerinin, külüstür (liberal) solcuların biraz da bu işlerle ilgi-
lenmelerini beklemeyelim mi?.. Kendileri için öğrenme fırsatı da
olur!

31 Ekim 2008

VELEV Kİ VALİLER İMAM HATİPLİ

İmam hatip lisesi mezunu Recep Tayyip Erdoğan’ın Türkiye
Cumhuriyeti’ne Başbakan olması ve yedi yıldır bu görevde kal-
ması, Türkiye’nin demokratik bir ülke olduğunu değil olmadığını
gösterir. Seçilmesi bir skandal, o koltukta kalabilmesi bir başka
skandal!

Seçime indirgenmiş bir demokrasi olsa olsa bir Talibanî de-
mokrasi olur.

İki türlü eğitim ve öğretim vardır: Laik eğitim öğretim; dinî
eğitim öğretim. Klasik lise adı verilen laik eğitim ve öğretim bü-
tün mesleklerle kaynaklık eder.

Klasik liseden sonra ilahiyat fakültesine girip mezun olan bir
kimsenin siyasete girmesine karşı değilim. Ama hukuk, siyasal,
iktisat, vb. fakültelerinde okusalar bile imam hatip okulu me-

zunlarının ve imam hatipten sonra ilahiyat okuyanların siyasete girmelerine ve başbakan olmalarına karşıyım. Bu karşı oluş imam hatiplinin laik olmayan zihinsel yapısıyla ilgili!

Çünkü imam hatipler din adamı yetiştirir. Bu okulun verdiği formasyonla sadece imam olunabilir. İmamlık dışında hiçbir meslek yapmamalı!

Cumhuriyet ikili eğitim öğretimin tehlikeleri gördüğü için Tevhidi Tedrisat Kanunu’nu çıkarmış. Cumhuriyet ve devrimlerinin karşıt ve düşmanlarının ilk işi Öğrenim Birliği Yasası’nın iğdiş etmek olmuştur.

Başbakan “Velev ki valiler imam hatipli” diye kostaklanıyor. Veleve-meleve başvurmaya gerek yok, imam hatipliler vali olamamalı. “İşte ben de imam hatipliyim!” diye kasılıyor.

İmam hatip mezunlarının çaplarının ve çapsızlıklarının somut göstergesi olarak iyi bir örnek değil. Felsefe olmadan politika yapılamaz, imam hatip okullarında sadece dinsel dogmalar öğretilir; rasyonel felsefe, şüphecilik, diyalektik, pozitivizm, materyalizm öğretilmez. Saydığım disiplinler öğrenilmeden de siyaset öğrenilmez.

İçişleri Bakanlığı’nın yaptığı açıklamaya göre 81 il valisinin 12’si imam hatipliymiş. AKP bir dönem daha iktidarda kalırsa geriye kalan 69 valilik de imam hatip tarafına geçer.

Din adamlarının siyasete girmeleri alışılmış bir şey olmadığı gibi hoş da karşılanmaz. Başpiskopos Makarios Kıbrıs Cumhuriyeti’nin yıkılmasına yol açtı, Kıbrıslı Türklerin ktır ktır kesilmesine ses çıkarmadı, aksine teşvik etti kasaplarını.

Hatırladığım kadarıyla Armand Jean du Plessis de Richelieu yani Kardinal-Dük dö Richelieu (1585-1642) ile Giulio Raimondo Mazzarino yani Kardinal Jules Mazarin (1602-1661) var Fransa’da. İki kardinal de iyi anılmazlar günümüzde, ama Kardinal Richelieu Fransız Akademisi’ni kurarak dehasını göstermiştir. Bizimki kültürün, bilimin, basının köküne kibrit suyu dökmekte!..

Başbakan aklı sıra “beni” sıkıştırarak: “Ehliyet ve liyakatten hareketle bizler atamalarımızı yaparız. Velev ki imam hatip kökenli olsun. Gidip siyaseti bitiriyorsa, hukuk bitiriyorsa, valilik yapma ehliyet ve liyakatine sahipse, seni neden rahatsız ediyor? Onlar bu ülkenin çocukları, evladı değil mi?” diye sorarak meydan okuyor.

El Cevap: İmam hatip mezunu din adamıdır, dinî sınıftandır; hiçbir sivil mesleği yapmamaları gerekir. Subay olamıyorsa, vali, kaymakam, sefir, rektör ve polis de olamaz!

Bir yazımın adı “AKP İktidarı Asla Bırakmayacak” idi. Ancak bu kararda olan bir hükümetin başbakanı böylesine “Velev ki”li kabadayılıklar yapar! “Velev ki”ne velev ki bre!

28 Mart 2009

İMAM HATİP LİSELERİNİN İSLAMCI YORUMU

İmam hatip liseleri konusunda yazılarıma kızan bir okura, bu okulları eleştirenlere din düşmanı muamelesi yaptığı için, 3 Mart 1924 tarih ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu’nu bilip bilmediğini sormuştum. Bana aşağıdaki metni gönderdi ve kaygılarımda ne kadar haklı olduğumu kanıtladı. Bilginize sunuyorum:

“Günümüzdeki imam hatip liseleri Hz. Peygamber ve Sahabe-i Kiram dönemindeki din eğitimi ve öğretimi veren kurumların özelliklerini yansıtmak ve devlete din adamı yetiştirmek amacıyla kurulmuştur. Hz. Peygamber döneminde ilk eğitim ve öğretim kurumu El Erkam adlı bir sahabenin evi olmuştur. Onun evinde gizli gizli gerçekleşmiştir. (1) Daha sonra İslamiyete giren insanların sayılarının artması ve devlet haline gelmeleri onlar için, bu dinin öğretilerini anlatmada gereklilik taşıyan müesseselerin varlığını zorunlu hale getirmiştir. Başlangıçta bu tür

eğitim veren kurumlara ihtiyaç olmamıştı. Buraların görevlerini camiler ifa etmekteydi. Özellikle Hz. Peygamber döneminde insanların eğitim ve öğretimiyle bizzat ilgilenen kişi Hz Peygamber olmuştur. Vefatında sonra da bu işi halifeler önderliğinde ve Hz. Peygamberin eğitiminde bulunmuş hafızlar ve değerli sahabeler devam ettirmişlerdir.

Bazı şeyleri Kuran'da ve Hadiste bire bir görüp uygulayamazsınız. İslamiyette Kuran'da ve Sünnette bire bir bulamadığınız olayları din alimleri içtihat yoluyla kapatmaya çalışmışlardır. İçtihat hükmünün de şartlı olarak serbest bırakıldığını bizzat Hz. Peygamber döneminde Yemen'e vali olarak atanan Muaz Bin Cemel'le Hz. Peygamberin konuşmasında açık ve net olarak görmekteyiz. (2) Sonraki yıllarda İslam topraklarının genişlemesi İslamiyetin sistematik bir şekilde anlatılabilmesi için eğitim ve öğretim kurumlarının zorunluluğunu ortaya koymuştur. Buna paralel olarak da ilk açılan medrese, kayıtlara göre Hicretten 315 yıl sonra yani miladi takvime göre 937 yılında Türkistan'ın Buhara kentinde açılmıştır. (3)

Buraya kadar anlattıklarımın sonrasında,

1- İ. Hatip Liseleri din görevlileri çıkarmayı amaçlamıştır. Ancak bu, şu anlama gelmemelidir. Oradan mezun olanlar başka alanlarda ihtisas yapamaz. Eğer bu ayrımı yapacak olursak, Mahsun Kırmızıgül de yönetmenlik yapmasın, ünlüler de gazetelerde köşe yazarlığı yapmasın, Mühendislik mezunu okuyanlar da Politikaya atılmasın, İş adamları da basın sektöründen çekilsin gibi beraberinde bir çok kısıtlamalar getirilmesi ve bu kısıtlamaların da anayasal güvence altına alınması gerektiğini ileri sürerim. Kısacası kim nereden mezun olacaksa o işi yapsın derim.

2- Din alanında bir konuya yorum getirmek için, bugünkü Hukuk mevzuatımızda da var olan içtihat kapısının açık olduğunu bildirmek isterim.

3- Eğer Kuran'a ve Hadis'e göre düşünmek istiyorsanız, bugünkü üniversite kavramı da Kuran'da bulunmamaktadır, İnsan-

ların nasıl namaz kılacağı da nasıl abdest alacağı da bulunmamaktadır.

4- Yine Kuran ve Sünnet'e göre düşünmek istiyorsanız, faizle işleyen sistemin, kumarhanelerin, fuhuş evlerinin kökten kaldırılması lazım. Adalet mekanizmasının toptan değişmesi ve emri bil maruf nehy anil münker sözünün yani iyiliği emredip kötülükten sakındıran bir mekanizmanın insanların vicdanlarına yerleştirilmesi lazım ki bu da eğitim ve öğretim yoluyla olur.

5- Ve son olarak, imam kelimesine de bakacak olursak, kelime imamet etmek, yani önderlik etmek anlamındadır. Önderlik etmek kelimesi de siyasal kavramdır ve siyasal anlam taşıyan bir ibaredir. Bunun için de imam hatip konusunun başlığı bile en başından gerçek anlamıyla bakacak olursak, onların imamet etmede yani liderlik etmede bir sakıncalarının bulunmadığı da ortaya koyar..."

7 Nisan 2009

İMAM HATİPLİLER İKİNCİ SINIF VATANDAŞMIŞ (MI?)

Tipik bir İslamcı ya da imam hatiplinin zihinsel yapısını teşhir etmek için, önceki yazıdaki mektubu özellikle yayımladım.

İmam hatiplinin ayyaşı, ateisti, komünisti olur mu? Olur! Ben gördüm, böyle acaip tanıdıklarım oldu. Gençliğimde içki arkadaşlarımdan biri Ankara İlahiyat Fakültesi mezunuydu, içkici ve zampara idi. Genç bir ilahiyatçı-felsefeci dostum ciddi bir ilahiyatçının dinci olmayı bir yana bırakın, dindar olamayacağını da söyler.

Yani, imam hatiplilerin türlü çeşitli olduğu söyleyenler var. Bu türlü çeşitlilik "marjinalite" ile sınırlı ise doğru olabilir. İmam hatipler de askeri liseler gibi tek tip insan yetiştirir. Bu doğaldır, zorunluluktur. Askeri liseden imam çıkmamalı; imam hatipten

de asker (astsubay, subay) çıkmamalı. (Şimdi bana ABD ordu-sundaki rahipleri örnek gösterecekler. Aynı şey değil. ABD ordu-sunda din adamı kökenli muharip general var mı?)

İmam hatipli ana gövdenin “Cumhuriyet” ve “devrim”le bir sorunu olmadığını söyleyenler, AKP hükümetinin her göreve neden bu okul mezunlarını tercih ettiğini açıklayabilir mi?

A&G araştırma şirketinin sahibi Adil Gür “İmam hatipli olmak yükselen değer. İktidardan yararlanmak isteseydim ‘Selamun aleyküm’ der kapılarını çalardım” (Vatan Pazar, 05.04.09) diyor ki bunun anlamı çok açık.

Şu anda imam yerine “imam-vali” gibi bir melez türler yetiştiren imam hatip okullarının da, bu okuldan mezun olanların da düşmanı değilim. Sorun başka yerde: İmam hatip okullarının kuruluş amaçlarına uygun olarak sadece din adamı olarak istihdam edilmeleri gerektiğini düşünüyorum. İmam-başbakan, imam-cumhurbaşkanı, imam-vali, imam-danıştay üyesi, imam-anayasa mahkemesi başkanı üreten, üretecek zorlama ve yapay yöntemlere karşıyım.

Tıpkı Hristiyan ruhban okullarından ya da teoloji fakültele-rinden mezun olan Hristiyan din adamlarının Türkiye’deki camilere imam, Diyanet İşleri Başkanlığı kadrolarına uzman olarak atanmaları gibi bir saçmalık...

Ortaöğrenimini imam hatip lisesinde tamamlamış bir Prof. Dr.’nin YÖK üyesi olması Hagion Oros’ta (Aynoroz) eğitim görmüş bir Ortodoks papazın Din İşleri Yüksek Kurulu’na (DİB) üye ya da DİB’e başkan olmasından farksızdır.

Ama Vatikan dışında dünyanın ikinci din adamı başbakanı bizde: Son Osmanlı padişahı ve halife namıyla maruf I. Recep Tayyip Erdoğan.

Şu anda Türkiye’nin en önemli sorunu bence imam hatip okulları. Nedenini 29 Mart seçim sonuçlarının haritasına bakarsanız anlarsınız. Cumhuriyet ve devrimlerinin amacı türdeş (homojen) geçirgen bir toplum yaratmaktı. Parçalardan, “unsurlar”-

dan oluşsa da kendi içinde uyumlu bir türdeşlik; çevreye ve öteki unsurlara açık yani geçirgen bir türdeşlik.

Türkiye’de ne yazık ki durum tersine: Geçirimsiz (empermeabl) ve ayrışık (heterojen) bir yığılım. Yani birbirine kapalı, iletişimsiz, etkileşimsiz adacıklar halinde yaşayan bir insan yığılımı. Tıpkı bin yıllık Osmanlı cemaatler toplumu gibi!

Cumhuriyet, bu karmaşaya son vermek için 3 Mart 1924 tarihinde 430 sayılı Öğretim Birliği Yasası’nı (Tevhidi Tedrisat Kanunu) çıkartmış ve imam hatip okullarını genel öğretimden ayırarak ona özel bir statü vermişti. Türkiye’nin bugünkü parçalanmışlığının en büyük sorumlusu “imam-vali” yetiştiren imam hatip okullarıdır.

8 Nisan 2009

“İMAM-VALİ” ÜZERİNE CİDDİ UYARILAR

İmam hatip okulları üzerine yazdığım yazılara işler acısı tepki gösteriyorlar. Verdikleri cevaplar trajikomikliğin sınırlarını aşıyor: Cüneyt Arkın Tıp Fakültesi mezunuymuş, peki nasıl sinema oyunculuğu yapıyormuş! Ben iletişim fakültesi mezunu olmadığım halde nasıl “köşe yazarlığı” yapabiliyormuşum! Acınası akıl, acınası mantık, acınası zihinsel yapı!

Elli kez yazdım, bir kez daha yazacağım: “İmamlık” dinî bir meslek, laik bir meslek değil. “Valilik” laik bir meslek, dinî bir meslek değil. Buna göre “imam-vali”, biri dinî öteki laik iki mesleğin bireşiminden (sentezinden) oluşuyor. Bir melez oluşum! Tuhaf bir durum!

Yıllardır yaptığım işi bir kez daha yapıp, “laik” ve “laiklik” sözcük-kavramlarının ne anlama geldiğini, imam-hatip mezunlarına ve yandaşlarına bir kez daha anlatacağım.

Onlar anlamayacaklar, anlamazdan gelecekler, falanca türkü-

cü nasıl film yönetmeni olabiliyor, diye saçma sorular soracaklar.

Efendim, bir imam hatip mezunu futbol teknik direktörü olabilir, Yeşilçam'da film yönetmeni olabilir (ama TRT'de olamaz), gazeteci olabilir, Ahmet Hakan gibi Hürriyet gazetesine köşe yazarı olabilir, ama devlet bürokrasisinde mesleği dışında bir meslekte görev alamaz.

Bu nedenle, daha sonra ortaya çıkacak sakıncalı kargaşaya yol açmamak için, imam hatip mezunlarının sadece fakülteleriyle (varsa) yüksek İslam enstitülerine girmeleri karar altına alınmıştır. (Tıpkı 3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Öğretim Birliği Yasası'nın buyurduğu gibi!)

Türkiye'nin huzuru için herkes bu gerçeği kabul etmeli!

Eski toplum ve topluluklar neredeyse iki sınıftan oluşmaktaydı:

1. Din adamlarının ruhban sınıfı;
2. Meslek, sanat ve zanaat sahibi halk.

“Laik”, “laiklik” gibi sözcük-kavramlar bu ayırımdan çıktı.

“Laik”, ruhban (din adamları, rahipler) sınıfından olmayan kimse demek.

İslamda ruhban sınıfının olmadığı söylenir ama gerçekte, en azından Türkiye’de böyle bir sınıf vardır: Diyanet İşleri Başkanlığı’nın kadrosunda maaş karşılığı çalışan personel. Diyanet İşleri Başkanlığı artık açığa çıkmış gizli bir politika izleyerek her yıl binlerce imamı sivil devlet kadrolarına transfer eder. Böylece imam-öğretmen, imam-yönetici melez sınıflarının büyümesine katkıda bulunur. Devlet personelinin İslamlaştırılması operasyonudur bu!

İmam hatip liselerinin müfredat programının klasik lise programına benzediği ileri sürülür. Doğru olabilir. İmam hatipler öğrencilerine din adamı (imam-hatip) formasyonu verir. Bu formasyondan geçmiş birinin devletin sivil kadrolarında görev alması devletin laik niteliğine zararlıdır, onu çökertir!

Laik devletin sivil kadrolarında laik formasyon almış personelin çalışması gerekir. Bu nedenle “imam-vali” devletin laik niteliğini bozduğu gibi devletin tarafsızlığı ilkesine de aykırı bir durumdur. Tevhidi Tedrisat Kanunu, bu birliğin sağlanması, ikiliğin, üçlülüğün ortadan kaldırılması için çıkartılmıştır. Bu gerçeğe karşın imam hatip mezunlarına sivil üniversitelerin kapısını açmak devlet kadrolarını “İslamileştirmek” demektir. Bu da Cumhuriyete ve onun laik devlet yapısına “terörist saldırı” anlamına gelir. Bilmem anlatabildim mi?

14 Nisan 2009

“İMAM-VALİ ÜZERİNE CİDDİ UYARILAR” KONUSUNDA

Bazı okurlar, Mardin’in Bilge köyünde işlenen 44 ölümlü cinayet konusunda özel yazı yazıp yazmayacağımı merak ediyorlar. Yazmayacağım, yazmam. Belki ilerde!

Ama ben haftada beş gün bu türden sapıklık ve sapkınlıkların kökenini, ruhunu yazmıyor muyum? Yazıyorum. Bugün de bu konuda yazacağım.

Haa, “İmam-Vali Üzerine Ciddi Uyarılar”ın bu işle ne ilgisi var, diye soracaksınız. Var!

İmam hatip mezunu düzenlenen tezgâh sayesinde Mektebi Mülkiye ya da hukuktan diploma alıp “imam-vali” olmuş; ben, bu sıfatının elinden alınmasını, bütün kazanımlarının hiçlenmesini önermiyorum kuşkusuz. Bu türden eğitsel sapkınlıklara son verilmesini istiyorum. Bu yanlış uygulamanın sona erdirilmesini, yoksul çocuklarının okutulması konusunda devletin daha ciddi, daha planlı programlı davranmasını öneriyorum.

O zaman bu okullar asıl ve gerçek amacına yönelebilir.

Ama deniliyor ki imam hatipler olmasaydı köylünün, yoksulun çocukları açıkta kalacak, okuyamayacaktı. Bu okullara karşı olmak yoksul düşmanı olmaktır.

Bu iddialar külliye yalan! İşte bir örnekle başlayacağım:

Büyük tarihçi Ordinaryus Prof. Dr. Enver Ziya Karal (1909-1982). Kosova doğumlu, göçmen... İlkokulu darüleytamda (yetim ve öksüzleri korumak için 1914'te açılan yurtlar) okumuş, 1923 yılında Edirne Sultanisi'ne (Lisesi) leyli-meccani (parasız yatılı) girmiş; daha sonra 1933 yılında devlet tarafından Fransa'ya gönderilmiş. Kurtuluş Savaşı'nda bile eğitim ve öğrenimi örgütleyen, yoksul çocukları koruyan halkçı ve hakçı yönetim 8 Haziran 1926 tarih ve 915 sayılı "Lise ve Orta Mekteplere Alınacak Leyli Meccani Talebe Hakkında Kanun" çıkarmış. Şehit ve savaş malulü gazi çocuklarını, yoksul çocukları sokakta bırakmamış, korumuş ve okutmuş.

Okutulan öğrencilerden biri Enver Ziya Karal. Aklımda kaldığına göre Prof. Dr. Mustafa İnan, Süleyman Demirel. Daha binlerce, yüz binlerce mezun yönetici, bilim adamı, sivil meslek sahibi... Her ailede bir tane mutlaka vardır.

Demek ki imam hatip okullarının yoksul çocuklarını okutmayı amaçladığını söylemek kuyruklu bir yalan. Çünkü parasız yatılı sistemi var devletin. Bu sistemi geliştirmek Cumhuriyet hükümetlerinin işi. Yüzlerce imam hatip okulu açacağına her ortaöğretim okulunun bulunduğu yerde parasız yatılı öğrenciler için yurtlar, pansiyonlar açarsın. Böylece yoksul öğrencilerin imam hatiplere yığılmasını önlersin. Bu okulları kuruluş yasası ve amaçları sınırları içinde yönetir ve yönlendirirsin.

Amaç yoksul çocuklarını okulsuz bırakmamak ise yapılacak ilk iş temeli 1926 yılında atılmış "parasız yatılı" sistemini geliştirmek, çağdaşlaştırmak.

Ama sorun yoksul çocukları okutmak değil, onları eğitimin ve toplumun İslamileştirilmesi operasyonunda kullanmak.

Bir imam-valiye soracak olursanız, kız-erkek birlikte okunan karma okulların Mardin katliamında önemli payı var(mış). Kızları okutmak için ayrı kız okullar açmak gerekiyormuş. Cumhuriyetin kızlarla erkekleri aynı okul, aynı sınıf ve aynı sırada okutmak için kurulduğunu bilmiyor mu imam kafalı vali?

12 Mayıs 2009

KÖY ENSTİTÜLERİ VE İMAM HATİP OKULLARI (1)

Mardin'in Bilge adlı köyünde şehit edilen, 24 yaşındaki köy imamı Kâzım Ozan için Allah'tan rahmet dilerim. Ahmet Hakan'ın "Erkek Çalıkuşu" unvanını verdiği genç imam, hakkında yazılanlardan çıkan sonuca göre, Türkiye'nin çok muhtaç olduğu "tür"den bir imamdı. Ruhu şad olsun!

İmam hatip okulları öğretmen/imam çatışmasına girmeyecek, öğretmenle birlikte el ele Cumhuriyet için çalışacak aydın ve çağının çağdaşı imamlar yetiştirmek amacıyla kurulmuştu.

Köy Enstitülerinden yetişen köy öğretmenleri de "aydın ve çağının çağdaşı" olan, imam hatip mezunu genç imamlarla işbirliği yapacaklardı.

Alın size toplumsal barış!

Toprak reformu yapılacak, çiftçi topraklandırılacak, böylece ağa ve mütegalibenin kurduğu egemenliğin zincirleri kırılacaktı.

Aydın imam ile köy enstitülü köy öğretmenin işbirliği sayesinde şeyh ve şıhların otoritesi kırılacak, tarikat ve cemaatlerin egemenliği sona erdirilecekti.

Alın işte size toplumsal barış!

Bu düzen kurulup 1960'a kadar devam edebilseydi, Türkiye 70'lerin başında çağ atlardı. Hem sanayisi kurulur, hem tarımı yükselir, hem de vatandaşlar aydınlanırdı.

Bunun sonunda, bir türlü kurulamayan demokrasi kurulur ve kök salardı.

Ama olmadı: CHP içinde yuvalanmış ağa, mütegalibe ve mürteci takımı, ilerici ve devrimci kanadın bütün plan ve projelerini sabote etti. Bu sabotaj 1938'den önce de vardı. Atatürk'ün ölümünden sonra iyice etlendi butlandı ve örgütlendi.

Prof. Dr. Çetin Yetkin, "Karşıdevrim, 1946-1950" adlı kitabında "...Meclis'teki toprak ağalarının, Osmanlı artıklarının neden bu tasarıya karşı çıktıkları ve bu karşı çıkış sürecinde DP'yi kurdukları daha iyi anlaşılacaktır" (s. 211) diye yazmaktadır.

Çetin Yetkin "Çiftçiyi Topraklandırma Kanunu"nun başına gelenleri anlatırken bunları söylemektedir.

Köy Enstitülerinin kuruluşunun Çiftçiyi Topraklandırma Kanunuyla çok yakın ilişkisi vardır (s. 235). Toprak reformundan sonra Çiftçi Ocakları kurulacak ve böylece Cumhuriyetin toprak mülkiyetiyle ilgili altyapı devrimi gerçekleşmiş olacaktı.

Bu devrim sürecinde Köy Enstitüsü mezunu köy öğretmeninin köylüye önderlik etmesi düşünülüyordu.

Toprak reformu, Çiftçi Ocakları ve Köy Enstitüleri sayesinde Devrimci Cumhuriyet projesinde çok önemli adımlar atabilecekti. Bu proje CHP'nin tek parti döneminde içerden sabote edildi. İnönü'nün bu süreçte oynadığı olumsuz rol çok dikkat çekicidir.

Demokrat Parti iktidarı Köy Enstitülerini kapattıktan, Çiftçiyi Topraklandırma Kanunu'nu rafa kaldırdıktan sonra kendi karşı projesini yürürlüğe koydu. Bu projenin ana eksenini ve orta direği imam hatip okullarıydı. Son 60 yıllık yakın tarihimizi anlamak isteyenler bu yazının konu edindiği ilişkiyi mutlaka anlamak zorundadır.

Artık gerçek nedenleri bulacak doğru dürüst araştırmalar ve bilimsel yorumlar yapılsın!

16 Mayıs 2009

KÖY ENSTİTÜLERİ VE İMAM HATİP OKULLARI (2)

Şimdiye kadar ihmal edilmiş, savsaklanmış bir gerçeği ameliyat masasına yatırdık, yatırıyoruz: Köylüyü Topraklandırma Kanunu'nun amaçladığı toprak reformu ile Köy Enstitülerini birlikte düşünmek zorundayız. Bu ikili, aşiret düzeniyle feodal yapıyı ve bunların işbirlikçisi irticayı ortadan kaldırmayı hedef almıştı.

Toprak reformu engellendi, Köy Enstitüleri kapatıldı. Bu sayede feodal aşiret düzeni günümüze kadar geldi. Bu düzenin işbirlikçi olarak bir okula gereksinimi vardı, bu okul imam hatip okulları olarak düzenlendi ve örgütlendi.

İmam hatipler kırsalda feodal aşiret düzeninin dayanağı olmakla kalmadı, aynı zamanda kasaba ve kentlerde kapitalist düzenin savunucusu olacak şekilde kurgulandı.

Bana Köy Enstitüleri yıkılış operasyonunun tarihçesini hatırlatan eski Bakan Rifat Serdaroğlu'na çok teşekkür ederim. Köy Enstitülerini Demokrat Parti'nin kapattığını yazarken, bu okulları kapatanların Cumhuriyet Halk Partisi içinde oynadıkları rolü ve bu rol sona erdikten sonra Demokrat Parti'yi kurmalarını elbette biliyorduk, biliyoruz.

Ancak, Çiftçiyi Topraklandırma Kanunu'na başından itibaren karşı olan Adanalı toprak ağası Cavit Oral'ı Tarım Bakanı yaparak yasanın uygulanmasına engel olan; Köy Enstitülerinin kurucusu Hasan Âli Yücel'i görevden alarak önce bu okulların can düşmanı Reşat Şemsettin Sırrı'ı, daha sonra aynı familyadan Tahsin Banguoğlu'nu Milli Eğitim bakanı yapan İsmet İnönü'nün yaptıklarını unutacak değiliz.

CHP içinde 1935'ten itibaren toprak reformuna kimler karşı çıkmışsa aynı muhalefeti Köy Enstitülerine karşı göstermişlerdir. Bu kişilerin dörtlü takrirı veren Celal Bayar, Adnan Menderes, Refik Koraltan ve Fuat Köprülü'yle birlikte Demokrat Parti'yi

kurduklarını bilmiyor muyuz? Demokrat Parti'yi kuruncaya kadar CHP içinde bir muhalefet partisi olarak çalışmışlardı. Yani Köy Enstitülerinin yıkılış sürecini CHP içinde başlattıktan sonra Demokrat Partili olarak 1954 yılında süreci tamamlamışlardır. Ve işin gerçeği, doğrusu budur.

Kimileri, "İmam hatipliler size ne yaptı?" diye edepsizce soruyorlar. Bu sorunun muhatabı ben değilim, bütün Türkiye. Türkiye'nin yakın tarihinde toprak reformunu, ağalık düzenini, feodaliteyi, Köy Enstitülerini, irticayı, imam hatip okullarını birbirinden ayırmak mümkün değil.

Köy Enstitüleri girişimi ile toprak reformu için yapılan çalışmaların birlikte yürütülmesi bir rastlandı değildi. Köy Enstitüleri toprak reformunu uygulayacak köylü-çiftçiye öncülük edecek kadroları oluşturacaktı. Köy Enstitüsü mezunları sadece öğrencilere öğretmenlik yapmayacaklar, aynı zamanda köylü-çiftçiye de eğiteceklerdi.

Bu programın gerçekleşmesi Türkiye'nin altyapısını tepeden tırnağa değiştirecekti. Doğuda feodal yapı, ağalık-şeyhlik-şihlik düzeni sona erecek ve tarımsal üretim modernleşecekti. Demokrat Partililer önce CHP içinde daha sonra kendi partileri Demokrat Parti marifetiyle bu devrimci projeyi önce sabote ettiler, daha sonra ortadan kaldılar.

Toprak reformu gerçekleşmedi, Köylüyü Topraklandırma Kanunu uygulanmadı. Köy Enstitüleri kapatıldı ve yerine imam hatip okullarına düzenin bekçiliği görevi verildi.

Bir Cumhuriyet devrimcisi elbette feodal yapıya ve imam hatip okullarına karşı olacak!

Bu konuda Prof. Dr. Çetin Yetkin'in "Karşıdevrim, 1945-1950" adlı kitabını salık veririm.

19 Mayıs 2009

EĞİTİMİ SATACAK YASA GELİYOR

Konuyu haber yaptığı için Birgün gazetesine teşekkür etmek istiyorum: “Merkezi sistemi yerel yönetimlere devretmek için çalışma başlatıldı. Bakan Çubukçu’nun gizlilik içinde yürütmek istediği çalışma, belediyeleri eğitim hizmetinden sorumlu kılıyor. Belediyeler kendi bütçelerinden kaynak yaratmak zorunda kalacak.” (Birgün, 12.06.09)

Haber devam ediyor: “Milli Eğitim Bakanı Çubukçu, göreve başlamasının ardından bakanlığın teşkilat yapısında radikal bir değişikliğe gitme kararı aldı. Çubukçu valiliklere bağlı olarak çalışan okulların artık belediyelere bağlı olarak yeni bir teşkilat yapısı oluşturulmasını istedi. Bakanlık içerisinde yeni bir organizasyon modeli hazırlanması için talimat veren Bakan Çubukçu, söz konusu çalışmanın ise büyük gizlilik içinde yapılması emrini verdi.”

Birgün gazetesinin bildirdiğine göre MEB talimatı 29 Mayıs 2009 tarihli, 230/2589 sayılı bir yazıyla okullara gönderilmiş.

Birgün gazetesi “Eğitimi satacak yasa geliyor” diye manşet atmış. Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç, eğitim hizmetlerinin yerel yönetime devir edilmek istenmesinin piyasa ilişkilerine terk edilmesinin yattığını söylemiş.

Gazetenin manşeti de, Eğitim-Sen Başkanı’nın yorumları da gelecek tehlikenin yanında güllük gülistanlık kalıyor.

Sorun “Müşteri odaklı eğitim” olsaydı, AKP hükümeti okulları belediyelere devretmek yerine Anayasa’nın 42. maddesini değiştirir, ilköğretimin devlet okullarında da paralı olduğu düzenlemesini yapardı. Tabii, yapabilirse!

Bu değişiklik girişimi, Türkiye’nin düzenini, temel yapısını değiştirmeyi amaçlıyor. Geçmiş Prens Sabahattin’e giden ademi merkezietçi ideolojinin türedi ürünü.

29 Aralık 2003 tarihinde TBMM’ye sunulan Kamu Yönetimi Temel Kanunu tasarısının ilk halinde Milli Eğitim Bakanlığı

taşıra teşkilatının il özel idarelerine devri öngörülüyordu. Ancak bu düzenlemeden vazgeçilmişti. Söz konusu yasanın bazı maddeleri muzır(!) Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi. Bunun üzerine AKP hükümeti yasaı parça parça yürürlüğe sokup uygulamaya başladı.

Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu'nun girişimi de bu türden bir hinliğin ürünü olmalı. İl özel idarelerine devredilmesi düşünülen okullar şimdi belediyelere devredilecek.

Böyle bir girişim Türkiye'nin temellerini dinamitlemek gibi bir şeydir. İlkın, Anayasa'nın 174. maddesi tarafından korunan Devrim Yasaları arasında bulunan, 3 Mart 1924 tarih ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu'na (Öğretim Birliği Yasası'na) aykırıdır. Çünkü: Yasanın 5. maddesine göre bütün okullar Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlıdır. Dolayısıyla MEB'in taşıra teşkilatının yerel yönetimlere devri anayasaya aykırıdır.

Böyle bir tasarım 1923 Cumhuriyeti'ne karşı girişilmiş sabotaj anlamına gelmektedir. Konuyla ilgili bir tavsiyem var:

Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu, sözünü ettiğim anayasa ve yasa maddelerini, MEB Temel Yasası'nı ve 1929'da çıkartılan "İlmektepler Talimatnamesi"ni çok iyi okumalıdır. Yoksa çok üzülür. Aynı şeyi CHP de yapmalı, kamuoyu için aydınlatıcı bir dosya hazırlamalı.

3 Temmuz 2009

SİYASAL İSLAMIN KALESİ OLARAK İMAM HATİPLER

(1)

Siyasal İslamcı gazeteleri, AKP lejyonerlerini bir yana bırakalım. Sözüm öteki gazetelere ve köşe yazıcılarına.

Son İHL katsayı operasyonundan ve yönetmelik değişikliğin-

den sonra bir kez daha fark ettim ki bu konuda yazı yazarların, haber yapanların Tevhidi Tedrisat Kanunu'nundan yani Öğretim Birliği Yasası'ndan haberleri yok. Haberleri varsa bile, yazılarını döşenmeden önce söz konusu yasayı ve yasa gerekçesini okumayı akıllarına bile getirmiyorlar.

Bu ilgisizlik son derece yaygın zaten. Koalisyon ortağı MSP'nin tuzağına düşen Ecevit ve çevresindekiler Öğrenim Birliği Yasası'nı bilselerdi, kendilerine bu yasayı bir hatırlatan olsaydı, yaptıkları işin Cumhuriyet'in şah damarını keseceğini mutlaka anlarılardı.

On yıl önce Hürriyet gazetesinde yazmaya başladığım zaman, 3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu, Anayasa'nın İnkılâp Kanunlarının Korunması'na dair 174. maddeyle tozlu mevzuat raflarında unutulup gitmişti. Bulundukları yerden bulup çıkardım (Aslında 1980'lerden itibaren edebiyat dergilerinde yazdığım yazılarda söz konusu yasayı referans vermekteydim.) ve başta dönemin cumhurbaşkanı olmak üzere kamunun dikkatine sundum. Daha sonra Prof. Dr. İsa Eşme, Dr. A. Vehbi Ecer ve adlarını anamadığım için eksikli kaldığım öteki bilim adamları bu konuda bana yardımcı oldular.

Bilelim ve unutmayalım ki Anayasa'nın 174. maddesinin koruması altında olan bütün Devrim Yasaları anayasanın ilk dört maddesi gibi değişmezlik koruması altındadır. Demek ki 3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Öğretim Birliği Yasası'na aykırı yasa çıkartılamaz, tüzük ve yönetmelik yapılamaz, genelge yayımlanamaz. Ama son yönetmelik değişikliğinde olduğu gibi bütün bunlar yapılıyor. Söz konusu yasanın ırzına geçercesine, 1950'den bu yana yüzlerce imam hatip okulu ve lisesi açıldı.

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası madde 174: "Anayasanın hiçbir hükmü, Türk toplumunu çağdaş uygarlık seviyesinin üstüne çıkarma ve Türkiye Cumhuriyeti'nin laik niteliğini koruma amacını güden, aşağıda gösterilen inkılap kanunlarının, Ana-

yasamızın halkoyu ile kabul edildiği tarihte yürürlükte bulunan hükümlerinin, Anayasaya aykırı olduğu şeklinde anlaşılamaz ve yorumlanamaz.”

Anayasa’nın 174. maddesi olmasaydı bile TBMM’nin çıkardığı ilk yasalardan olan devrim yasalarının devlet kurucu nitelikleri dikkate alınarak bir tek harfine bile dokunmaması gerekirdi.

Hukukçuların, anayasa hukukçularının bu cinayet karşısında suskun kalmaları kendileri açısından son derece onur kırıcıdır.

Laf olsun torba dolsun niyetiyle kaleme sarılan gazete yazarlarını da şiddetle kınıyorum. Elbette düşüncüyü yazılı ve sözlü açıklama özgürlüğü vardır, ama düşüncesi olanlar için vardır. Son günlerde, televizyonların “Flaş... Flaş... Flaş... Meslek liseleri ve imam hatip liselerinin önü açıldı!” yağcılığı karşısında şaşkına döndüm. Yazılarına “Eyvah! İmam hatipliler geliyor!” diye başlık atanların cehaletleri karşısında ne diyeceğimi bilemedim.

Bu konuda yayımladığım eski yazıların, bu kez okuyacağınız yedi yazının meslek içi gelişim dersi olarak kabul edilmesini temenni ediyorum.

(2)

7 Aralık 2007 tarihinde yayımlanan “Bir Kez Daha Tevhidi Tedrisat (1)” başlıklı yazımdan aktarıyorum:

“Yasaların gerekçeleri onları anlamamız, yorumlamamız konusunda son derece önemlidir. 3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu’nun gerekçesi şöyle:

“Yüksek Başkanlığa,

Bir devletin genel eğitim ve kültür politikasında, milletin duygu ve düşünce bakımından birliğini sağlamak için öğrenim birliği en doğru, en bilimsel, en çağdaş ve her yerde yararları ve güzellikleri görülmüş bir ilkedir. 1255 (1839) Gülhane Fermanı’ndan sonra açılan Tanzimat Dönemi’nde, yıkılmış Osmanlı Saltanatı [da] öğretim birliğine başlamak istemişse de bunu başaramamış

ve aksine bu konuda bir ikilik bile meydana gelmiştir. Bu ikilik eğitim ve öğretim birliği açısından birçok zararlı sonuçlar doğurdu. Bir millet bireyleri ancak bir eğitim görebilir. İki türlü eğitim bir ülkede iki türlü insan yetiştirir. Bu ise, duygu ve düşünce birliği ile dayanışma amaçlarını tamamen yok eder.

Kanun teklifimizin kabulü durumunda Türkiye Cumhuriyeti'nde bütün bilim (irfan) kurumlarının bağlı olacakları tek makam Millî Eğitim Bakanlığı olacaktır. Böylece, bütün okullarda bundan böyle Cumhuriyetin irfan politikasından sorumlu ve öğretimimizi duygu ve düşünce birliği çerçevesinde ilerletmekle görevli olan Millî Eğitim Bakanlığı, olumlu ve birleşik bir eğitim politikası uygulayacaktır. Teklifimizin bugün hemen ve ivedilikle görüşülerek kanunlaşmasını yüksek heyetten rica ederiz. (2 Mart 1924. Manisa Milletvekili Vâsıf Bey ve arkadaşları).

3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu:

Madde 1 - Türkiye'deki bütün bilim ve öğretim kurumları Millî Eğitim Bakanlığı'na bağlıdır.

Madde 2 - Şer'iyye ve Evkaf Bakanlığı veya özel vakıflar tarafından idare edilen bütün medreseler ve okullar Millî Eğitim Bakanlığı'na devredilmiş ve bağlanmıştır.

Madde 3 - Şer'iyye ve Evkaf Bakanlığı bütçesine okullar ve medreseler için konulan ödenekler Millî Eğitim bütçesine aktarılacaktır.

Madde 4 - Millî Eğitim Bakanlığı, dini bilgiler konusunda yüksek uzmanlar yetiştirmek üzere üniversitede bir İlahiyat Fakültesi kuracak ve [ayrıca] imamlık ve hatiplik gibi dinî hizmetlerin yerine getirilmesiyle görevli memurların yetişmesi için de ayrı okullar açılacaktır.

Madde 5 - Bu kanunun yayımı tarihinden itibaren, genel eğitim ve öğretim hizmetleri vermekte olup, şimdiye kadar Millî Savunma Bakanlığına bağlı olan askerî rüşdiyeler ve îdadîlerle, Sağlık Bakanlığına bağlı Yetim Evleri, bütçeleri ve öğretim kad-

roları ile birlikte Millî Eğitim Bakanlığına bağlanmıştır. Anılan rüşdiye ve îdadîlerde bulunan öğretim kadrolarının nereye bağlı olacakları, gelecekte ait olacakları Bakanlıklar arasında belirlenip düzenlenecek ve o zaman kadar orduya mensup olan öğretmenler bu statülerini koruyacaklardır.”

Yukarıda aktardığım yasa gerekçesi ile yasanın özellikle 4. maddesini bilmeden imam hatipler üzerine yazı yazmak ayıptır, günahıdır, hafifmeşrepliklidir.

(3)

Tevhidi Tedrisat Kanunu’nun ne anlama geldiğini Büyük Millet Meclis üyeleri 1921 yılından itibaren bildikleri için söz konusu yasayı kolayca kabul ettiler.

Mustafa Kemal Paşa 16 Temmuz 1921 günü Ankara’da toplanan Maarif Kongresi’nin açış konuşmasında şöyle diyordu:

“Şimdiye kadar takip olunan tahsil ve terbiye usullerinin milletimizin tarihi gerilemesinde en mühim âmil olduğu kanaatindeyim. Onun için milli terbiye programından bahsederken, eski devrin hurafelerinden ve yaratılış niteliklerimizle hiç münasebeti olmayan yabancı fikirlerden, Doğu’dan ve Batı’dan gelebilen bütün tesirlerden tamamen uzak, milli seciye ve tarihimize uygun bir kültür kastediyorum. Çünkü milli dehamızın tam gelişmesi böyle bir kültür ile temin olunabilir. Gelişigüzel bir yabancı kültürü, şimdiye kadar takip olunan yabancı kültürlerin yıkıcı neticelerini tekrar ettirebilir. Kültür zeminle mütenasıptır. O zemin milletin seciyesidir.” (Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü, Atatürk’ün Söylev ve Demeçleri, Ankara 1959, II, 16-17)

31 Ocak 1923 günü İzmir’de yaptığı bir konuşma sırasında medreselerin geleceğine değinen Mustafa Kemal Paşa şunları söylüyordu:

“Milletimizin, memleketimizin irfan yuvaları olmalıdır. Bu memleket evlâdı, kadın ve erkek aynı surette oradan çıkmalıdır.” (age. II,90)

(Bu alıntılar için Erciyes Üniversitesi emekli öğretim üyesi Dr. A. Vehbi Ecer'e teşekkür ederim.)

3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu ve Mustafa Kemal Paşa'dan yaptığım alıntılar, 14.06.1973 tarih ve 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun imam hatip lisele-riyle ilgili 32. maddesinin bir dalavere olduğunu kanıtlamaktadır:

“İmam hatip liseleri, imamlık, hatiplik ve Kur'an kursu öğreti-ciliği gibi dini hizmetlerin yerine getirilmesi ile görevli elemanları yetiştirmek üzere, Milli Eğitim Bakanlığınca açılan ortaöğretim sistemi içinde, hem mesleğe, hem yükseköğrenime hazırlayıcı programlar uygulayan öğretim kurumlarıdır.”

Peki değerli köşe yazıcıları Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun öz-gün metninde “...hem mesleğe, hem yükseköğrenime hazırlayıcı programlar uygulayan öğretim kurumlarıdır” cümlesi var mı?

Yok! Peki nasıl oluyor?

Peki nasıl oluyor da Milli Eğitim Temel Kanunu'nun ana-yasanın laiklik ilkesine ve Tevhidi Tedrisat Kanunu'na aykırı 32. maddesinin iptali için yüksek mahkemelere neden başvuru yapılmadı? Başvuru yapılsaydı mutlaka iptal edilirdi. (Son ya-zımda açıklayacağım gibi, Anayasa Mahkemesi'nin AKP'nin kapatılması davasında aldığı 30.07.2008 tarihli kararı gereğince de imam hatipler tamamen kapatılabilir. Meraksız hukukçulara duyurulur!)

14.06.1973 tarih ve 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanu-nu'nu 12 Mart faşist askeri rejiminin Naim Talu hükümeti (15.04.1973-26.01.1974) çıkarmıştı.

Aynı askeri rejimin 20 Mayıs 1973'te Necmettin Erbakan'a Milli Selamet Partisi'ni yalvara yalvara kurdurduğunu da anım-sayalım.

(4)

İmam hatiplerin kısa tarihi:

1924 - Okullarda laik eğitime geçiş kapsamında çıkarılan

Tevhidi Tedrisat Kanunu'yla (Eğitim-Öğretimin Birleştirilmesi Yasası) birlikte medreseler kapatıldı. Laikliği yeni benimseme aşamasında olan bir toplumda din eğitiminin gerekliliğine inanan Cumhuriyet, medreselerin yerine dört sınıflı 29 adet imam hatip okulu açtı. Bir yıl sonra imam hatip sayısı 26'ya, iki yıl sonra 20'ye, üç yıl sonra da ikiye düştü. 1929-30 öğretim yılında ise son kalan imam hatip okulları da kapatıldı.

1948 - CHP milletvekilleri, Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından imam, hatip, vaiz ve yüksek din okulları açılması için Meclis'e kanun teklifi verdiler. Teklif sonucu imam hatip okulları açılmadı ancak 10 ay süreli imam hatip kursları açıldı.

1949 - Yıl başında dönemin iktidar partisi CHP hükümeti Ankara ve İstanbul'da iki tane imam hatip kursu açtı. Bir süre sonra kurs sayısı sekize çıkarıldı. Din derslerinin eğitim öğretim müfredatına konulması da bu döneme rastlar. Okulların dördüncü ve beşinci sınıflarında seçmeli olarak okutulmak üzere din eğitimi başladı. CHP'nin önerisiyle Ankara Üniversitesi bünyesinde ilk ilahiyat fakültesi açıldı.

1950 - Demokrat Parti iktidara gelmesinin ardından mevcut imam hatip kurslarının yetersiz olduğu kanısıyla imam hatip okullarının açılmasını kararlaştırdı. Adana, Ankara, Isparta, İstanbul, Kayseri, Konya ve Kahramanmaraş'ta ilk imam hatip okulları açıldı. 1958 yılında bu okulların sayısı 26'ya, 1969'da 71'e, 1997'de ise 600'e ulaştı.

1951 - 1959-Demokrat Parti lideri Adnan Menderes, 19 adet imam hatip okulu açtı. 1951 yılında imam hatip okullarının dört yıllık ortaokul ve üç yıllık lise bölümü olmak üzere yedi yıllık bir dönemi kapsaması kararlaştırıldı.

1962 - 1963-İsmet İnönü döneminde yedi adet imam hatip okulu açıldı.

1965 - 1971-Süleyman Demirel, 46 adet imam hatip okulu açtı.

1971 - Askeri darbenin ardından Necmettin Erbakan başkanlığındaki Milli Selamet Partisi(MSP) ile Bülent Ecevit başkanlığındaki CHP koalisyon ortağı oldu. Ağustos ayında yeni bir düzenlemeyle, imam hatip okullarının dört yıllık orta kısımları kapatıldı. Lise süresi ise üç yıldan dört yıla çıkartılarak meslek lisesi haline dönüştürüldü.

1973-74 -öğretim yılında CHP-MSP koalisyonu, imam hatip okullarının orta kısımlarını yeniden açtı ve imam hatip liselelerine bütün üniversitelere giriş imkânı verdi. 1974 yılında 33 tane imam hatip okulu açıldı.

1974-1975 - Bülent Ecevit, 29 adet imam hatip okulu açtı.

1975-1978 - Süleyman Demirel, 233 adet imam hatip açtı.

1976 - Kız öğrenciler de imam hatip okullarına alınmaya başlandı.

1978-1979 - Bülent Ecevit, dört tane imam hatip açılmasını kararlaştırdı.

12 Eylül döneminde bu okulların kız öğrencilerin başlarını örtüp örtmeyeceği tartışıldı. İmam hatip mezunlarına, üniversitelerin bütün bölümlerine girme hakkı tanındı.

1982 yılında ilahiyat fakültelerinde kız öğrencilerin sadece Kuranıkerim derslerinde başlarını örtecekleri hüküm altına alındı. Böylece türban önce ilahiyat fakültelerine, daha sonra bütün fakültelere girdi.

(5)

Eski YÖK üyesi Sayın Bülent Serim 14.06.1973 tarih ve 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 32. maddesiyle ilgili zihin açıcı bir uyarıda bulundu. 14.08.09 tarihli 3 numaralı yazımda söz konusu 32. maddeyi yazmıştım:

“İmam hatip liseleri, imamlık, hatiplik ve Kuran kursu öğreticiliği gibi dinî hizmetlerin yerine getirilmesi ile görevli elemanları yetiştirmek üzere, Milli Eğitim Bakanlığınca açılan ortaöğretim

sistemleri içinde, hem mesleğe, hem yükseköğrenime hazırlayıcı programlar uygulayan öğretim kurumlarıdır.”

Aynı yazıda, Tevhidi Tedrisat Kanunu’nda “Hem mesleğe, hem yükseköğrenime hazırlayıcı programlar uygulayan öğretim kurumlarıdır” açıklamasının bulunmadığını da yazmıştım.

Sayın Bülent Serim, “Meslek”in imamlık ve hatiplik; “Yükseköğrenim”in ise ilahiyat fakülteleri ya da benzeri okullar anlamına geldiğini düşünüyor. Doğrudur, haklıdır!

Ama 1739 sayılı Yasa’yı çıkartanlar, 32. maddede, Tevhidi Tedrisat’ın 4. maddesinde olduğu gibi ilahiyat fakültesi’nin adını açıkça anmıyorlar. Demek ki bir hinoğluhinlik var işin içinde. Zaten bu bulanıklıktan yararlanarak çeşitli fakültelere yıllarca korsan öğrenci soktular.

Ancak bununla da yetinmediler: 31.07.2009 tarihli “Milli Eğitim Bakanlığı İmam Hatip Liseleri Yönetmeliği” ile 1739 sayılı Yasa’nın 32. maddesine karşı yeni bir dolap çevirdiler:

“MADDE 5 – (1) “Millî Eğitim Bakanlığınca açılan ortaöğretim sistemi içinde hem mesleğe hem yükseköğrenime hazırlayıcı programlar uygulayan imam-hatip liseleri, ilköğretimden sonra dört yıl öğretim veren, bölge şartlarına ve imkânlarına göre gündüzlü veya yatılı ve gündüzlü olarak karma eğitim ve öğretim yapan okullardır” tanımıyla hem Tevhidi Tedrisat Kanunu’nu hem de 1739 sayılı Yasa’nın 32. maddesini hamhumşaralop yaptılar. Tevhidi Tedrisat Kanunu ile 1739 sayılı yasanın 32. maddesinde yer alan “dinî hizmetler” deyişi nerede? Demek ki bu okul modacı yetiştirmek için kurulmuş. Ama çıkardıkları alt tarafı bir yönetmelik ve Anayasa’nın 174. maddesinin koruyucu kanatları altında aslanlar gibi ayakta duran Tevhidi Tedrisat Kanunu var. Bu yönetmelik hemen iptal edilir. İyi bir hukukçu, Anayasa’nın 174. maddesine ve Anayasa Mahkemesi’nin 16.09.1998 günlü ve 1998/52 sayılı kararına dayanarak imam hatipleri asıl amaçlarına döndürülmesini sağlayabilir. Böyle bir hukukçu aranıyor ama var mı? Biraz yekinin artık!

Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun amaç ve kapsamı imam hatiplerle sınırlı değil. Bu yasayla Türkiye'deki bütün okullar Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlanmakta ve Şer'iyye ve Evkaf Vekâleti veyahut hususi vakıflar tarafından yönetilen bütün medrese ve mektepler MEB'e bağlanmaktadır ya da kapatılmaktadır.

Daha önceleri mektepli, medreseli, tarikatçı olmak yüzünden ortaya çıkan bölünmüşlük toplumun birliğini, toplumsal bütünleşmeyi ve çağdaşlaşmayı engelliyordu. Atatürk 1923 yılında yaptığı bir konuşmada bu noktaya işaret eder:

“Milletimizin ve memleketimizin irfan yuvaları bir olmalıdır. Bütün memleket evlâdı, kadın ve erkek, aynı şekilde oradan çıkmalıdır.”

O halde ya sadece klasik genel liseler ya da sadece imam hatip liseleri olacaktır. İkisi birlikte var olup üniversite ve yüksek okullara kaynaklık edemez. Siyasal İslam şimdilik bu ikiliğe razı. Asıl amaç ve hedef klasik genel liseleri ortadan kaldırıp tersine bir Tevhidi Tedrisat yaratmak.

(6)

İmam hatip mezunlarına üniversiteye girme hakkının tanınması gayrimeşru bir hak gasbidir.

Tevhidi Tedrisat Yasası'ndan (3 Mart 1924) önceki durum ne idi, ne gibi öğretim kurumları vardı, isterseniz bir anımsayalım (Kaynak: Emekli Erciyes Üniverstesi öğretim üyesi Dr. A. Vehbi Ecer);

1. Medrese 1330 yılında Orhan Bey tarafından kuruldu. Eğitim ve öğretim dili Arapça idi. Sadece fıkıh, fıkıh usulü, tefsir, hadis, akaid, kelam, mantık gibi İslami bilgiler öğretiliyordu.

Medreselerde fen bilimleri, Türk dili, Türk kültürü, Türk tarihi ve edebiyatı öğretilmiyordu. Bütün kitaplar Arapça idi.

Bu gayri milli okullarda, 16 ve 17. yüzyıllarda okuma yazma bilmeyen zevata hocalık verilmekteydi.

2. 1699 Karlofça barışından sonra eğitimde yenileşme düşüncesi gelişti. I. Mahmut, III. Mustafa, I. Abdülhamid, III. Selim, II. Mahmut dönemlerinde askeri eğitim yenileştirildi. II. Mahmut döneminde ilköğretim zorunlu hale getirildi. Ama medreselere el atmaya kimse cesaret edemedi.

3. 1839-1876 Tanzimat döneminde öğrenim kurumları iyice çeşitlendi: Tanzimat okulları, medreseler, askeri okullar, öğretmen okulları, azınlık okulları, yabancı okulları. Farklı kaynaklı, farklı programlı okullar farklı kültürde insanlar yetiştirmeye başladı.

4. 1908-1918 II. Meşrutiyet döneminde mesleki ve teknik öğretimle ilgili birçok okullar açıldı. Eğitim ve öğretim kurum ve yöntemleriyle ilgili tartışmalar yapıldı. Medreselerin ıslahı konusunda çalışmalar yapıldı ama kapatılamadı.

Cumhuriyet kurulduğunda genel durum şöyleydi: Askeri okullarda, azınlık ve yabancı okullarında okuyanlar kendilerini bir türlü kurtarıyorlardı. Tanzimat ve Meşrutiyet tarafından açılan okullarda okuyanlar çağdaş bir şeyler öğrenebiliyordu. Ama çoğunluk medrese karanlığına hapsedilmişti ve asıl önemlisi medreseler Müslüman Türk kızlara kapalı idi.

Medreseler dışında tasavvuf ve tarikat eğitimi yaptıran ve medreselilerle sürekli çatışma halinde olan, çağdışı eğitim veren tekke ve zaviyeler vardı. Bu fesat yuvaları da kadın ve kızlara kapalı idi.

Tevhidi Tedrisat Kanunu, Cumhuriyetin din düşmanlığı nedeniyle değil, dine ve bilime saygısından, yurtseverliğinden dolayı çıktı. Ulusal devleti kurmak, kültür ve ülkü birliğini sağlamak için çıktı.

Atatürk'ün Tevhidi Tedrisat Kanunu'yla ilgili düşünceleri:

“Cihan medenî ailesinde sayılır bir mevki sahibi olmak isteyen Türk ulusu, evlatlarına vereceği eğitimi mektep ve medrese adında birbirinden büsbütün başka iki tür kuruma teslim etmeye

hâlâ katlanabilir miydi? Eğitim ve öğretimi birleştirmedikçe aynı düşüncede, aynı anlayışta bireylerden oluşan bir ulus yapmaya olanak aramak, olmayacak bir şeyle uğraşmak olmaz mıydı?” (Şerafettin Turan, Türk Devrim Tarihi, III, s. 70)

(7)

İmam hatipler konusunda ne ayrıntıları, ne de yalanları tartışırım. Yok efendim yoksul halk çocuklarının hakkı yenmiş, yok efendim Müslüman evlatları neden zabıt olamıyormuş?!

İşin aslına dönelim: Tevhidi Tedrisat Kanunu’nu yok saymak ve Milli Eğitim Temel Kanunu’nda bu yasaya aykırı değişiklik yapmak suretiyle, imam hatip mezunlarının üniversitelere alınması gayrimeşru bir girişimdir.

Bu işi yapanlar bir gün mutlaka yasa önünde hesap verirler ve laikliğe aykırı eylemlerin odağı olmakla sabıkalı AKP hakkında Anayasa Mahkemesi’nde dava açılabilir.

İmam hatip okulları ve liseleri 1950’den bu yana, İslamcı hareketin iktidarı ele geçirme stratejisi bakımından önemli bir yere sahiptir. Ve on yıllardır ortalığı inleyen cürcuna da bu nedenle devam etmektedir. Bu konuda daha geniş bilgi sahibi olmak isteyenlerin Mustafa Peköz’ün “İslami Cumhuriyete Doğru – Türkiye’de Siyasal İslamın Dünü, Bugünü ve Yarını” (Kalkedon Yayınları) okumalarını salık veririm.

İmam hatipler, İslamcı hareketin Türkiye’nin eğitim sistemine yön veren Türk-İslam sentezi doğrultusunda, eğitim politikasında etkin olmasının en önemli oluşturunucularından biridir.

Konuşmanın ve tartışmanın bu noktasında itiraz ederek sorarlar: “Bu okulları devlet kurmadı mı, MEB’in yaptığı müfredat programı uygulanmıyor mu, MEB’in müfettişleri teftiş etmiyor mu? Bu okullar nasıl olur da laiklik karşıtı ve Türk-İslam sentezinin kalesi olurlar?” Sonra çok bilmişçesine sırtırlar.

Başta 12 Mart ve 12 Eylül hükümetleri olmak üzere 1950’den

sonra iktidara gelen bütün hükümetler, (bu arada 28 Şubat hariç TSK), Türk-İslam sentezinin izinden gitmiştir. Bu bakımdan, İHO ve İHL, sadece eğitim veren kurumlar değil, gerçekte gençliği İslami ideoloji yetiştiren ve özellikle de antikomünist ve sol karşıtı militanlar haline getiren ocaklar durumundadır.

Türkiye kentlerinin dış çevre kuşakları; gençlik ve kadınların önemli bir bölümü; sınıfsal niteliğini yitirmiş emekçi kitlesi tarikat ve cemaatlerin etkisi altında. 7-15 yaş arasında Kuran kurslarına giden çocuklar da İslamcı olarak yetişmekte. Anaokulundan başlayarak ilk ve ortaöğretimde çocuklarımız tarikat ve cemaat sermayesinin kurduğu özel vakıf okulları tornadan geçirilmekte. Sadece özel okullarda değil devlet okullarında da tarikat ve cemaatlerin siyasal İslamcı ideolojisi kendilerine bağlı militanlar üretiyor. İslamileşen sermaye artık eksiksiz bir iktidar istiyor.

Bu gelişmeleri yasal olarak engellemenin bir yolu ve yöntemi yok. Demokrasiye inanmayan İslami kesim demokrasiyi kullanarak rejimi İslamileştirme operasyonunu sürdürüyor.

Elimizde sadece imam hatip okullarının konum ve işlevleriyle ilgili anayasal ve yasal tutamaklar var. Bu dayanakları ülkenin ve Cumhuriyetin geleceği için kullanmak zorundayız.

Bizim kaygılarımızla dalga geçenler her şey olup bittiği zaman içinde bulundukları aymazlıktan muhtemelen utanmak fırsatı bulamayacaklar.

Sonuç olarak Türkiye toplumunun İslamileşmesinden kaygılanmak sanıldığı gibi bir paranoya değil. Zira tamamen ya da kısmen İslamileşmiş bir toplumda artık ne demokrasi ne de özgürlükler vardır. Tek İslami partiyi bir yana bırakalım, birbirine alternatif olan İslami partiler, özgürlükleri ve demokrasiyi boğar. Böylesine bir toplumsal yapıda insan haklarından söz etmek tatlı bir budalalıktan başka bir şey değildir.

(8)

Anayasa Mahkemesi'nin AKP'nin (Adalet ve Kalkınma

Partisi) kapatılmasıyla ilgili 30.7.2008 tarih, 2008/1 esas sayılı ve 2008/2 sayılı kararının 96'ncı sayfasında yer alan Yargıtay Cumhuriyet Başsavcığı'nın iddianamesinden bir bölümü birlikte okuyalım:

“İmam hatip lisesi mezunlarına üniversiteye girişte uygulanan katsayı sistemi bir hak ihlali algısıyla sürekli eleştirilerek Tehvid-i Tedrisat Yasasına ve eşitlik ilkesine aykırı olarak Cumhuriyet öncesi gibi ikili bir öğretimin özendirilmesi ve bu okulları meslek okulu hüviyetinden çıkararak ortaöğretimin asıl unsurları haline getirecek sosyal ve mali desteklerin sağlanması suretiyle laiklik karşısı eylemlerin odağı haline geldiğini ortaya koymaktadır.”

“Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı'nın, Adalet ve Kalkınma Partisi'nin temelli kapatılmasına karar verilmesi istemini içeren 14.3.2008 günlü, SP.Hz.2008/1 sayılı iddianamesi ve ekleri, konuya ilişkin rapor, ilgili Anayasa ve yasa kuralları okundu, gereği görüşölüp düşünöldü:

A. Adalet ve Kalkınma Partisi'nin kapatılma davasında yapılan oylamada, Anayasa'nın 68. maddesinin dördüncü fırcasındaki demokratik ve laik Cumhuriyet ilkelerine aykırı eylemlerin odağı haline gelmesi nedeniyle Osman Ali Feyyaz Paksüt, Fulya Kantarcıoğlu, Mehmet Erten, A.Necmi Özler, Şevket Abalak ve Zehra Ayşe Perktaş'ın “Parti'nin kapatılması”, Sacit Adalı, Ahmet Akyalçın, Serdar Özgöldür ve Ferruh Kaleli'nin “Parti'nin kapatılması yerine Devlet yardımından yarı oranında yoksun bırakılması”; Haşım Kılıç'ın ise “davanın reddi” gerektiğı oyu sonucunda, Anayasa'nın 149. maddesinin birinci fırcasında siyasi partilerin kapatılması için öngörölen nitelikli çoğunluğun sağlanamaması nedeniyle, 2949 sayılı Yasanın 33. maddesinin göndermesiyle 5271 sayılı Yasanın 229. maddesinin üçüncü fırcası gereğinde, en aleyhte oyların daha yakın oylara katılmasıyla, Anayasanın 69. maddesinin ikinci fırcası vee 22.4.1983 günlü, 2820 sayılı Siyasi Partiler Kanunu'nun 101. maddesinin ikinci fırcası uyarınca Adalet ve Kalkınma Partisi'nin 2008 yılında

aldığı (son yıllık) DEVLET YARDIMI MİKTARININ YARISINDA YOKSUN BIRAKILMASINA 30.7.2008 gününde karar verildi.”

Yukarıda birlikte okuduğumuz Anayasa Mahkemesi kararı-na göre, Anayasa Mahkemesi Yargıtay Başsavcılığı’nın Tevhidi Tedrisat Kanunu’nun ihlaliyle ilgili iddiasını yerinde bulmuş. Bu, bu müdahalenin AKP’yi demokratik ve laik Cumhuriyet ilkele-rine aykırı eylemlerin odağı haline getirdiğinin de bir kanıtıdır.

Demek oluyor ki: YÖK’ün yükseköğretime giriş sınav yönet-meliğinde yaptığı son değişiklikler ile ortaöğretim yönetmeliğın-de yaptığı son değişiklikler AKP için yeni bir kapatılma davasına neden olabilir.

Anayasanın başlangıcı, 2, 24, 42 ve 174. maddeleri, Milli Eği-tim Bakanlığı Temel Yasası, Anayasa Mahkemesi’nin 30.7.2008 tarihli kararı ve Danıştay 8. Dairesi’nin kararı imam hatip me-zunlarının bütün lisans programlarında yükseköğrenim görmele-rini engellemektedir. Ayrıca, Anayasa Mahkemesi’nin 30.7.2008 tarihli kararına göre bütün imam hatip okulları kuruluş amaçla-rına uygun hale getirilebilir. Aynı yüce mahkemenin 30.7.2008 tarihli kararına göre YÖK’ün imam hatip mezunları yararına al-dığı bütün kararlar tamamen geçersizdir. Ey ahali, uyuma uyan!

11.08.2009-19.08.2009

GENEL LİSELER VE İMAM HATİPLER

İmam hatip okullarıyla ilgili olarak Bursa’dan S.S.T. imzalı bir elektronik posta aldım. Birlikte okuyalım:

[“Üniversite kapısına dayanmış çocuğum çocuğum yok ama şu katsayı işine beş yüz yerden kafayı takmış durumdayım. Ana takıntım, artık zerre şüphe duymadan inanmış olduğum, mem-lekette haksızın sesinin haklının sesinden kat be kat daha güç-

l çıkıyor olması gerçeğidir. Sayılar kabacadır ve tam da gerçeğİ yansıtmıyordur ama mesela bir milyon kişi üniversite sınavına girecekken ve bunların dokuz yüz bini düz lise mezunuyken, yüz bin nüfuslu imam hatipliler nasıl olur da gündemi bu kadar işgal ederler ve düz liseliler hiç ses çıkaramazlar? Fazladan bir tane soru çözebilmeleri umuduyla yıllarca, milyarlarca lira verip çoluğunu çocuğunu dershaneye gönderen ve bunun maddi külfetini eve daha az et, diğerkardeşedaha az eğitim, eşedaha az sağlık çözüm(süzlüğüyle dengelemeye çalışan haklı çoğunluk nasıl bir “gık” bile diyemez? Nasıl olur da, devletin televizyonunda aynı görüştendört kişi saatlerce imam hatipliler hakkında ferman verirken numuneten bir kişi de düz liseliler için birşeyler söylemez? Nasıl olur da, işi memurun hakkını savunmak olan Memur-Sen bir gün önceki eyleme katılmazken hemen ertesinde bağıra çağıra katsayı çığırtkanlığına soyunur? Nasıl olur da, plansız programsız bir şekilde, oy deposu, arka bahçe, fesatlıklarıyla imam hatiplere tikiştirılan milyonlar işsiz, çaresiz kalınca ülkenin Başbakan’ı yarattığı pisliğin üstünü örtebilmek için hem yargıya hem de düz liseli haklı çoğunluğa kafa tutabilir?”]

[“Ben askeri lise mezunuyum ve ordunun ne kadar subaya ihtiyacı varsa askeri liselere o kadar öğrenci alırlar; yüz fazlası, yüz eksiki olur ancak. Ülkede cami sayısı belli, ihtiyaç duyulan imam ve hatip sayısı belli, devletin imkanları belli iken neden ihtiyacın onlarca kat üzerinde öğrenci alınır bu okullara? Başbakan, bu haksız ama bir de kandırılmış kitlenin derdine deva olacaksa bunu düz liselilerin ekmeğine el uzatarak değil, mesela, yandaşa, dindaşa peşkeş çektiğı paraları biriktirip her namaz vaktine bir imam görevlendirerek yapabilir!

Bu okullar hakkında benim görüşüm şudur. Her biri ayrı bina, öğretmen, ısıtma, aydınlatma, bakım, onarım gerektiren ve çık-tısının neredeyse hiçbir ekonomik değeri olmayan bu okullar kapatılmalı ve yerlerine mümkün olduğunca fazla denizcilik meslek lisesi açılmalıdır ki denizcilik çağın mesleğidir. İşli dünyevilik, işsiz uhrevilikten pek tabii ki dinimizce de daha caizdir. İmam ha-

tip liseleri de ilahiyat fakültelerinin olduğu şehirlerde ve düz lise binalarında açılmalı, az sayıda öğrenci alınmalı ama gerçek anlamda din ve sosyal bilimler eğitimi verilmelidir. Adları da imam hatip lisesi değil “Din Bilgileri Lisesi” olarak değiştirilmelidir, nasıl endüstri meslek liselerine usta çırak lisesi demiyorsak.”]

Okur belki düşüncesini daha açık seçik yazabilirdi. Kendisine ben yardımcı olacağım. Okurumuz genel lisenin, meslek teknik lisesinin ve imam hatip lisesinin, kuruluş amaçlarının gereklilik ve zorunluluğu olarak birbirinden kesinlikle ayrılmasını; ortaöğrenim 1. Genel lise; 2. Meslek teknik lisesi; 3. Din bilgileri lisesi olarak üçe ayrılmasını istiyor.

Milli Eğitim Temel Kanunu’na göre bu çok kesin ayrım kesinlikle var ama AKP hükümeti ile AKP’nin YÖK’ü bilerek, isteyerek her şeyi birbirine karıştırıyor.

23 Aralık 2009

GENEL LİSELİLERİN HAKLI FERYADI

[“Biz Ankara Üniversitesi Geliştirme Vakfı Özel Lisesi’nin 2010 yılında üniversiteye girecek bir grup Türkçe-Matematik (TM) öğrencisiyiz.

Sorunumuz tahmin edeceğiniz gibi “katsayı.” Katsayıların eşitlenmesi ya da YÖK’ün 17 Aralık’taki toplantısından çıkması beklenen sonuç olan katsayı farkının göstermelik hale gelmesi, bizim geleceğimizi olumsuz yönde etkileyecektir. Bunun nedeni; kimsenin gündeme getirmediği “alan seçimi.”

Bizler şu anda Ankara’nın en iyi Anadolu liselerinden birinde okuyan TM (Türkçe-Matematik) öğrencileriyiz. 9. sınıfın sonunda bu alanı seçtik; amacımız hukuk fakültesi, siyasal bilimler gibi öğrenim programlarına girmektir. Çoğu iyi seviyeli öğrencinin yaptığı gibi MF (Matematik-Fen) seçmedik; bunu yapma-

mızın amacı fen derslerini beceremeyişimiz değil, hedeflerimizdi. Katsayılar nedeniyle okulunda MF okuyan bir öğrenci, hukuk fakültelerine giremiyordu, doğru olan da buydu.

Bizler TM seçerek 3 yıl boyunca fen dersleri almadık. Oysaki MF alanındaki öğrenciler 3 yıl boyunca bizimle aynı müfredatta edebiyat, Türkçe, tarih dersleri aldılar. Bunun sayesinde MF öğrencileri aslında TM alanına dahil olan edebiyat, coğrafya gibi derslerin sorularını rahatça çözebiliyorlar. Böylelikle bizlerden bir farkları kalmıyor. Aksine fen çözebilmeleri onlara bir avantaj sağlıyor.

Katsayı farkının kapanmasıyla veya azalmasıyla MF öğrencileri bizim alanımıza müdahale edecekler. Birçoğu da TM alanından tercih yapmayı planlıyor veya ‘Tıp tercihlerimizin altına hukuk fakültelerini yazacağız’ diyorlar. Fen lisesinde okuyup TM alanında hazırlık yapanlar bile var. Bu durum biz TM öğrencilerinin 3 yıl önce yaptığı tercihi hiçe sayıyor. YÖK böyle köklü bir değişimi liselere yeni başlayacak öğrenciler için gerçekleştirmeli, “kazanılmış haklarımızı” bizden almamalı diye düşünüyoruz. İşin diğer tarafında sözel öğrencileri ve yabancı dil öğrencilerinin de mağduriyetleri var. Daha düşük puanlarla öğrenci alan fakültelere girmek isteyen ve okullarında, dersanelerinde bırakın feni matematik bile görmeyen sözel ve yabancı dil öğrencileri sizce, katsayının bu hale geleceğini bilselerdi bu alanları seçerler miydi? Onların da MF ve TM öğrencilerinin yanında hiç şansı kalmadı. Fen yapabilen MF öğrencileri TM alanına; matematik yapabilen TM öğrencileri sözel alanına; yabancı dil bilen özel okul öğrencileri yabancı dil alanına müdahale edecekler. 9. sınıfın sonunda yapılan alan seçiminin hiçbir anlamı kalmayacak.

Herkes bu meseleye imam hatip ve meslek liseleri üzerinden bakıyor. Halbuki onlar meslek liselerinde veya imam hatip liselerinde okumaya karar verdiklerinde katsayılar eşit değildi. Bunu bile bile meslek liselerine, imam hatip liselerine girdiler. Kimse onlara katsayıların eşitleneceğinin garantisini vermedi.

Biz hedeflerimiz için kendi irademizle TM seçtik, fen dersi almadık. Daha az insanla yarışacak, kendi kulvarımızda en iyi olmaya çalışacaktık. Şimdi durum çok değişti. Herkes düz liselerdeki ve Anadolu liselerindeki mağduriyeti görmezden geliyor. Buna engel olmak için elimizden geleni yapacağız. Sizden istediğimiz olaya sadece imam hatip çerçevesinden bakılmaması, bir de meslek liselerinin yanında üniversiteye geçme oranları çok daha yüksek olan Anadolu liseleri öğrencilerinin de görülmesi ve TM, TS ve yabancı dil alanlarındaki on binlerce öğrencinin mağduriyetinin kamuoyuna duyurulması. ANKARA ÜNİVERSİTESİ GELİŞTİRME VAKFI ÖZEL LİSESİ TM ÖĞRENCİLERİ.”

25.12.2009

AKP’NİN İMAM HATİP POLİTİKASI

AKP’nin en büyük amacının Galatasaray Lisesi’ni imam hatip lisesine dönüştürmek olduğunu söylersem, sakın abarttığımı sanmayın. Bu iş çoktan başladı.

10.08.10 tarihli Akşam gazetesinde Ercan Öztürk’ün haberi:

“İstanbul Selimpaşa’da 700 öğrencinin eğitim gördüğü tek genel lise olan Selimpaşa Lisesi, imam hatip lisesine (İHL) dönüştürüldü. Selimpaşa Lisesi’ne yeni kayıtlar alınmazken 2010-2011 eğitim öğretim döneminde sadece İHL için kayıtlar alınmaya başladı.

Silivri Milli Eğitim Müdürlüğü’nün aldığı karar doğrultusunda önümüzdeki eğitim öğretim yılında Selimpaşa Lisesi’nde 10-11-12. sınıf öğrencileri ile aynı binada yar yana eğitim görecek.”

İmam hatipler üzerine yazdığım zaman iktidar partisinin dışları zonklamaya başlıyor. Elinden gelse beni bir kaşık suda boğacak! Belirtileri, işaretleri var, biliyorum!

Türkiye'nin en önemli sorununun, Kıbrıs-Ermeni-Kürtçü sorunlarından çok daha önemli sorunun "imam hatip sorunu" olduğunu anlaması gerekenler hâlâ anlamış değiller.

Bağıra bağıra yazıyorum buraya: Selimpaşa Lisesi'nin İHL'ye dönüştürülmesi hem bir anayasal suç, hem de Tevhidi Tedrisat Kanunu'na aykırı olduğu için Anayasa'nın 174.maddesi tarafından korunan Devrim Yasaları'na göre suçtur.

İmam hatip aşkı uğruna şimdiye kadar yüzlerce kez anayasa ve yasa ihlal edildi, ancak böylesi görülmedi: Yasal genel lise ile yasadışı bir İHL ortaklaşar (simbiyoz) hale getirildi.

Bir genel lise ile bir İHL'nin aynı çatı altında bulunması tam anlamıyla bir skandaldır.

Böyle bir şeye şimdiye kadar cüret edilmemişti. Bu bir demedir. Tutarsa arkası gelecek. 2011-2012 ders yılında karma sınıflar bile açılabilir.

Belki ilk kez oluyor: Öğrenci velileri okulun İHL'ye dönüşmemesi için imza toplamış. İmzaları Milli Eğitim Müdürlüğü'ne teslim eden veliler, "Gençler birbirine karşı bir tatsızlık yapabilir" uyarısında bulunmuşlar.

Silivri Milli Eğitim Müdürü Halis İşler, konuya ilişkin olarak şunları söylemiş:

"Bakanlıktan talimat geldi, biz de uyguladık. Şimdi kademeli olarak buraya İHL'li öğrencileri alacağız. Üç yıl sonra burası tamamen İHL olarak hizmet verecek."

Bir kez daha hatırlatmayı görev biliyorum: Böylesine bir davranış ülkenin "birlik ve bütünlüğü"ne yönelik çok ağır bir saldırıdır. Toplumun eğitim öğretim birlik ve bütünlüğü, Cumhuriyetin toprak bütünlüğü kadar önemlidir. Zaten, Tevhidi Tedrisat Kanunu bu bütünlüğü kurmak ve korumak için çıkarılmıştı.

Bu gerçeği bilmeyenler, iki türlü polis, iki türlü savcı, iki türlü yargıç, iki türlü vali, iki türlü kaymakam nasıl olur, mahkemeler nasıl birbiriyle çelişkili kararlar verir, diye şaşıyorlar. Şaşırmak

tam anlamıyla bir saçmalık: Birbiriyle çelişen karar veren ve uygulama yapan kamu hizmetlilerinin mezun olduğu liseleri araştırın, karşınıza genel lise ile İHL çıkacaktır.

Bu ikilik yüzünden Türkiye ikiye bölünmüştür. Bunun sonu çöküş ve yıkılıştır!

18.08.2010

EĞİTİM SEN'İN AÇTIĞI DAVA

Yüksek Öğretim Kurumu (YÖK) zaten bozuk olan eğitim öğretim düzenini daha da bozmayı sürdürüyor. YÖK başkanlığı, saat tamirciliğine kalkışan bir çocuğa benziyor. Nasıl mı? Bakın anlatayım:

Genç Cumhuriyet ortaöğretimde öğretmen gereksinimini karşılamak için 1926-27 yılında eğitim enstitüsü sistemini kurmuştu. Bir de yüksek öğretmen okulu vardı. Eğitim enstitüleri 1982 yılında eğitim fakülteleri bünyesine alınarak ya da dönüştürülerek “öğretmen yetiştirmek” konusunda yeni bir adım atıldı. Bütün eğitim-öğretim disiplinlerindeki yüksek okullar (müzik, resim, spor) eğitim fakültelerine bağlandı. 1998 yılında bir başka hamle ile, farklı kurumlarda öğretmen yetiştirmekten vazgeçip bütün kurumlar eğitim fakültelerinde birleştirildi. Bu arada, galiba 2006 yılında (ilahiyat fakültesi kaynaklı) din kültürü ve ahlak bilgisi öğretmenliği de eğitim fakültelerine aktarıldı.

Pedagoji bilimi de bunun böyle olmasını ister. Eğitim fakültesini seçen kişi daha başından itibaren öğretmen olmayı seçmiş bir insandır. Ruh ve beyin olarak kendini buna hazırlamıştır. Zaten 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu’nun 1 ve 2. maddesi de öğretmenlik mesleğini şöyle tarif eder: “...Devletin eğitim, öğretim ve bununla ilgili yönetim görevlerini üzerine alan özel bir ihtisas mesleğidir...// Öğretmenlik mesleğine hazırlık genel

kültür, özel alan eğitimi ve pedagojik formasyonla sağlanır.”

Eğitim Fakülteleri fabrika gibi üretim yapıyordu. Böyle işlediği için de yüz binleri aşkın mezunları MEB kapılarında atama bekliyordu. Ancak din kültürü ve ahlak bilgisi öğretmenliğinin eğitim fakültelerine aktarılması İslamcı çevrelerde büyük bir rahatsızlık yarattı. Derken bunun da bir çaresi bulundu: YÖK Başkanlığı 08.09.09 günü Atatürk, İstanbul ve Uludağ üniversitelerine gönderdiği cevap yazısıyla fen, edebiyat ve ilahiyat fakültelerinde öğrenim görenlere lisans öğrenimleri sırasında pedagojik formasyon dersleri verilmesi önerilerinin kabul edildiğini bildirdi.

Tam anlamıyla bir alicengiz oyunu: Eğitim fakülteleri öğrencileri $4+1 = 5$ yıl üzerinden mezun olurken fen, edebiyat ve ilahiyat fakültesi mezunları 4 yılda öğretmen olabilecek. Akıl almaz bir şey. Nedir bu dalaverenin aslı astarı? Teknik ayrıntılarına dalmadan konuyu deşelim:

Yüz binlerce fen ve edebiyat öğretmeni atanmayı beklerken fen ve edebiyat fakültesi mezunlarına öğretmenlik hakkı verilmesi hiç de akıl kârı değil. Nasıl olsa öğretmenliğe atanmayacaklar. Onlar ilahiyat fakültesi mezunlarının yanında figüran. Amaç ilahiyat fakültesi mezunlarına yeni alanlar açmak.

Ancak burada da karşılına 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu çıkıyor. Bu yasaya göre açılan ilahiyat fakültesinin amacı din kültürü ve ahlak öğretmeni üretmek değil “Dinî bilgiler konusunda yüksek uzmanlar yetiştirmek”tir (Madde: 4). Dolayısıyla YÖK’ün bu yasadışı girişimi de karakolluk olacak. Oldu bile. Çünkü Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası’nın (Eğitim-Sen) Danıştay’a bir dava açtığını duydum.

YÖK’ün gözü öylesine dönmüş ki öğretmenler arasında eşitlik ilkesini fırlatıp atıyor. Eğitim öğretimi İslamileştirmek için ilahiyat fakültelerini kullanıyor. Ama bereket versin Tevhidi Tedrisat Kanunu var.

23.02.2010

LİSEDE İHTİLAL

Milliyet gazetesinin Önder Yılmaz imzalı ve 5 Aralık tarihli haberinden öğrendiğime göre AKP hükümeti ortaöğretimde gerçek bir devrim hazırlığında. Bu girişimin gerisinde ve tabanında AKP'nin alışık olduğumuz tuzaklarından biri ya da birkaçı var mı? Bunu yasa tasarısını gördükten sonra anlayacağız.

Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu, MHP Giresun Milletvekili Murat Özcan'ın "Genel liselerin kaldırılmasına" dair soru önergesini yanıtlarken aşağıdaki bilgileri vermiş:

- Bildiğimiz genel liselerin adları Anadolu Lisesi olarak değiştirilecekmiş. (Neden acaba? Burada bir hayırsızlık var mı, bunu daha sonradan öğreneceğiz.)

- 2013-2014 eğitim ve öğretim döneminde genel liseler kapatılarak ortaöğretim Anadolu ve meslek liseleri uygulamasına geçilecekmiş. ("Meslek lisesi" tanımı gereksiz bir kandırmaca, meslek öğretilen okulun adı "meslek okulu" olmalı. Bu okulların mezunlarının gideceği okulların adı da "meslek yüksek okulu" olmalı.)

- Genel liseler dünyanın uygar ülkelerinde üniversiteye öğrenci hazırlayan okullardır. Ancak Türkiye'de genel liseler öğrencileri işsizlik ve mesleksizliğe de hazırlar. Ayrıca aralarında imam hatipler de olmak üzere meslek okullarından öğrenci de transfer eder. Ancak yeni tasarıya göre ilköğretimi bitiren öğrenciler bir sınava girecekler ve bu sınavı kazanan öğrenciler üniversiteye hazırlanmak üzere Anadolu liselerine gideceklermiş.

Bu sınavı kazanamayan öğrenciler mesleki ve teknik öğretim kurumlarına (okullarına) sınavsız gireceklermiş.

- Bu sistem, ana hatlarıyla, Avrupa'da uygulanan sistem. 14-15 yaş öğrencinin bütün yeteneklerinin hemen hemen ortaya çık-

tığı bir dönem. Söz konusu sınav, adil yapılsa kimsenin itiraz edemeyeceği bir düzen kurulmuş olur. Anadolu liselerine girenler için herhangi bir sorun olacağını sanmıyorum. Sorun bu sınavı kazanamayıp mesleki ve teknik okullara gitmek zorunda kalacak olanlar ve onların ailelerinden çıkacak. Bu sınavın, pedagojik açıdan hiçbir sakıncası olmamasına karşın veliler “daha çok demokrasi” isteyebilirler.

- Sistemin daha etkili ve çağdaş olması için 5. sınıftan sonra da bir sınav konulabilir çıraklık okulları için. Kazananlar 6, 7 ve 8. sınıfları okuduktan sonra Anadolu liseleri ve mesleki okullar sınavına girebilirler.

- Bu sistem uygulanabilirse Türkiye her bakımdan sınıf atlayabilir. Üniversitelere yarı cahil öğrenciler gelmez. Öte yandan meslekler ve teknik alan, meslek okulları sayesinde, yetenekli elemanlara sahip olabilirler. Sınıfların 30 öğrenci olması, öğretmenlerin kalitesinin artması gerekli ve zorunlu ayrıntılar.

- Buraya kadar iş çok kolay olmasa da zor değil. Sistemin karşılaştacağı asıl zorluk ve engel imam hatip okullarının durumu olacak. İmam hatip okulları kuruluş amaçlarına göre yeniden yapılandırılacak mı? İmam hatip okullarına nasıl girilecek, bu okulların mezunlarına üniversiteye girme hakkı verilecek mi? Askeri yüksek yargı organlarına, sivil ve askeri yargı gerçeğinden hareketle itiraz eden, iki başlı yargı istemeyen iktidar, iki ve çok başlı öğretime devam edecek mi?

10.12.2010

SANKİ BİR MİSYONER OKULU

İmam Hatip Mezunları ve Mensupları Derneği “6. İmam Hatipliler Kurultayı” düzenlemiştir. 6 Aralık 2010 tarihli Yeni Akit

gazetesi olayı, başbakanın “İHL’li olmaktan gururluyum” sözünü manşet olarak verdiğine göre, demek ki kurultay 5 Aralık günü toplanmış.

Gene 6 Aralık tarihli Zaman gazetesi de imam hatipliler kurultayına önemli bir yer ayırmış. Güya İHL’ler için “sizler ölü yıkayıcısınız vali olamazsınız” denmiş. Buna itiraz ediliyor. Kim söylemişse doğru söylemiş: Ölüyü din görevlileri de yıkar. Ama imam hatiplerin kuruluş amaçları arasında vali, kaymakam yetiştirmek yoktur.

Benim bildiğim dernekler olağan ya da olağanüstü toplantılar yaparlar, kurultay yapmazlar.

Kurultayın anlamını Ali Püsküllüoğlu’nun Doğan Kitap tarafından yayımlanan Türkçe Sözlük’ünde aradım. Karşılığı şöyle: 1. Bir kurumun, bir derneğin ya da bir siyasal partinin temel işlerinin görüşüldüğü, belli sürelerle ya da gerektiğinde yapılan genel toplantı, genel kurul, kongre. 2. Eski Türk devletlerinde, temel sorunları görüşüp karara bağlamak üzere yapılan, ileri gelenlerin katıldığı toplantı.

Sözlüğün bir dernek toplantısını “kurultay” bağlamına almasına katılmıyorum. Kurultayın çok daha başka, iddialı bir anlamı var. Siyasal parti kurultayı olur, Pantürkist, Panislamist kurultayı olur, ama Mersin Lisesi Mezunları Kurultayı olmaz. Kurultayın ideolojik göstereni ve gösterileni vardır. İşte bu nedenle imam hatip mezunları yaptıkları toplantıya özellikle, bilerek ve isteyerek kurultay adı vermişler. Verdiler!

Dil kurultayı, Tarih Kurultayı, Eğitim Kurultayı, Türkçe Konuşan Uluslar Kurultayı olur. Toplananlar belli bir izlek (tema) ve konu doğrultusunda konuşmalar yaparlar.

Örneğin bu ayın 18’inde CHP bir olağanüstü toplantı yapacak.

İmam hatip mezunları toplantı değil de kurultay yapıyorsa bunun arkasında ve önünde görünür görünmez mesajlar var demektir.

ÖNDER Genel Başkanı Hüseyin Korkut yaptığı konuşmada ilginç şeyler söylüyor: “Önümüze çok engeller koydular ancak biz hepsini aştık. Öncelikle imam hatiplerimizi açmamızı engellemeye başladılar, mezunlarımızın alanlarını kısıtladılar, katsayı engelini koydular, kesintisiz eğitimi getirdiler, kılık kıyafet problemini getirdiler ve ilahiyatların sayısını azalttılar. Zorlu mücadele verdik ama bizi engelleyemediler. Sultanahmet Mitingi ile Eyüp Sultan’da 1,5 yıl boyunca devam ettirdiğimiz sabah namazı programları ile, Ankara’da yaptığımız girişimlerle ve daha başka mücadele yöntemi ile ayaklarımızı sabit tuttuk.”

Konuşma, sanki bir meslek okulunun dönemsel toplantısında değil de illegal bir partinin legalleşme çabalarının konuşulduğu bir toplantıda yapılmış gibi.

“Mücadele”ye ne gerek var? Söz konusu olan, yasayla kurulmuş bir okul! Ama Hüseyin Korkut’un da ifade ettiği gibi, gidecek yasal (Tevhidi Tedrisat) sınırların, kuruluş amaçlarının dışına çıkartılmakta. Verilen ideolojik kavganın iki hedefi var: Genel liselerin hepsini imam hatip lisesi haline getirmek ve imam hatiplerin yerine din adamı yetiştirmek amacıyla medreseler açmak. Yani fiilen uygulanmayan 3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu’nu (Öğretim Birliği Yasası) resmen yürürlükten kaldırmak.

14.12.2010

İMAM-POLİS

“İmam-doktor, imam-mühendis, imam-öğretmen, imam-yargıç, imam-polis, imam-emniyet müdürü, imam-kaymakam, imam-vali” deyişlerini ilk kez Varlık dergisinin mayıs 1994 sa-

yısında yayınlanan “Pathameta mathemata! Evet, acı deneyimler öğreticidir!” adlı yazımda kullanmıştım. Bu deyiş Türkiye’de ilk kez tarafımdan kullanılıyordu. Adı geçen yazı önce “Tarih Bağış-lamaz” (Varlık Yayınları, 1994) adlı kitabımda, daha sonra “Yaz-masam Olmazdı” (Doğan Kitap, 2004) adlı birleşik kitabımda yer aldı (s.183)

Daha sonraki yıllarda o kadar çok ve inatla kullandım ki artık gündelik dilimize girdi. 19 Ocak 2011 tarihli birçok gazete gibi BirGün gazetesi de “İmam polisler” geliyor diye bir başlık atmış.

Bundan 17 yıl önce, bugünleri görmüşüm. Bulup da “Yaz-masam Olmazdı” ve “Mahşerin Üç Kitabı” (Doğan Kitap, 2005) adlı kitaplarımı okuyabilirsiniz!.. Yazdığım, öngördüğüm bütün fesatlar birer birer (ne yazık ki) gerçekleşti.

1961 yılında kurulan Adalet Partisi’nin siyaset sahnesine adım atmasından ve 1964-1965 yıllarında iktidara gelmesinden bu yana ülkenin İslamcı, muhafazakâr, milliyetçi bütün siyasal par-tileri ile 12 Mart ve 12 Eylül askeri rejimleri imam hatip okulla-rına ve mezunlarına imtiyazlı bir konum sağlamak için ellerinden geleni yaptılar.

25 Kasım 1924 tarih ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu ile kurulan ve tek görevi imam ve din görevlisi yetiştirmek olan imam hatip okullarını, amacı üniversiteye öğrenci hazırlamak olan genel liselere rakip hale getirmek için her türlü kanunsuzlu-ğu denediler ve yaptılar.

Anayasa’nın 174. maddesinin koruyucu kanatları altında olan Tevhidi Tedrisat Kanunu’na aykırı olarak imam hatip lisesi me-zunlarını genel lise mezunlarına eşitlemek girişiminde bulundu-lar. Engellenmeleri durumunda ortalığı velveleye verdiler.

Yasal olarak mümkün olsa, bütün genel liseleri imam hatip okullarına, liselerine dönüştürmekten kesinlikle çekinmezler. Ama ne mutlu ki Tevhidi Tedrisat Kanunu anayasanın koruması altında bir tür değişmezlik kazanmış durumda. Bu nedenle tür-

l  desiselerden yararlanarak imam hatip mezunlarını bütün sivil mesleklerde egemen unsur haline getirmek için dolap çeviriyorlar.

AKP grup başkanvekilleri Bekir Bozda  ve Mustafa Elita  ile milletvekili Veysi Kaynak, imam hatip mezunlarının polis olmalarını sağlayacak bir yasa  nerisi yapmışlar. Bir yıl önce olsaydı çıkacak yasanın Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilebileceğini söyleyebilirdim. Artık söylemem mümkün değil. Bu yasa çıkarsa diktotarya, polis g n c  de kurmuş olacak.

Durum bu iken, ülkemizin büyük  limlerinden(!) Prof. Dr. Mehmet Altan, 19 Ocak günü, NTV’de, Ru en  akır’ın programında müthiş bir itirafta bulundu. Me er bu muhterem,  zal’ın devri saadetinde, Tevhidi Tedrisat Kanunu’nun kaldırılması gerektiğini savunmuş. Yani  imdi de savunmakta! Kimi ham demokrat da, Tevhidi Tedrisat’ı savunmanın statükoculuk olduğunu ileri sürüyor. Bilmiyorlar ki o yasa bir sürekli devrimin yasasıdır!

26.01.2011

CUMHURBA KAN’NIN  MAM HAT P SEVG S 

25 Ocak 2011 tarihli Akit gazetesinde Hüseyin Sancar imzalı bir haber yayımlandı:  mam-Hatip Liseleri Mezunları ve Mensupları Derneği (ÖNDER), Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’e  stanbul’daki Huber K  k ’nde bir nezaket ziyareti yapmış. ÖNDER’e, Cumhurbaşkanı ziyaretinde, başta t rbancılar olmak üzere Türkiye’de okuyamayan   rencilere Avrupa’da okul bulan WONDER adlı bir özel kurulu  da eşlik etmiş.

Cumhurbaşkanı’nın bu türden ziyaretçi kabul etmesi ve  alı -

maları hakkında bilgi alması çok doğal. Bu gibi durumlarda ziyaretçilerin değil Cumhurbaşkanı'nın ne dediği önemlidir. Gazete, ziyareti bu açıdan da değerlendiriyor:

“Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ise, İmam Hatip Liseleri'nin Türkiye açısından çok önemli kurumlar olduğunu söyledi. İHL'lerin mutlaka yaşatılması gereken kurumlar olduğunu kaydeden Gül, katsayı ve polis okuluna girememe gibi İHL'lerin önündeki bütün engellerin kaldırılması gerektiğini belirtti. ‘Normal liselerde okuyan öğrenciler hangi haklardan yararlanıyorsa, İHL’de okuyan öğrenciler de bu haklardan yararlanmalıdır’ diyen Gül sözlerinin devamında ÖNDER’e çalışmalarında başarılar diledi.”

Bu ziyaretle ilgili haberin neresi önemli de yazı konusu yaptığımı bana ve kendinize sorabilirsiniz. Cumhurbaşkanı'nın İHL mezunlarının genel lise mezunlarının haklarından yararlanmasını istemesi pek tuhaf. Acaba Cumhurbaşkanı Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun 4. maddesini bilmiyor olabilir mi?

“Milli Eğitim Bakanlığı, dinî bilgiler konusunda yüksek uzmanlar yetiştirmek üzere üniversitede bir İlahiyat Fakültesi kuracak ve [ayrıca] imamlık ve hatiplik gibi dinî hizmetlerin yerine getirilmesiyle görevli memurların yetiştirilmesi için de ayrı okullar açacaktır.”

3 Mart 1924 tarih ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun açılmasını istediği okullar, imam hatip okulları ile liseleridir. Kanun gereği açılan bu okulların üniversiteye öğrenci yetiştirmek gibi bir görevleri bulunmamaktadır. Bu okullara halen tanınmakta olan özel ayrıcalık hem bu yasaya hem de Anayasa'nın bu yasayı koruyan 174. maddesine aykırıdır.

Bu arada Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun, ikili eğitim ve öğretimin (laik ve dinî öğretim) eğitim ve öğretim birliği açısından birçok zararlı sonuçlar doğurmuş olduğuna işaret eden cümlesine dikkat çekmek isterim: “Bir millet bireyleri ancak bir eğitim görebilir. İki türlü eğitim bir ülkede iki türlü insan yetiştirir. Bu ise,

duygu ve düşünce birliği ile dayanışma amaçlarını tamamen yok eder.”

Nitekim, söz konusu yasanın çiğnenmesinin sonuçları, gerekçesinin uyardığı gibi olmuş ve ülkenin duygu ve düşünce birliği ile dayanışma amaçlarını tamamen yok etmiştir. “Duygu ve düşünce birliği ile dayanışma amaçları”nın Cumhuriyet olduğunu söylemenin, bilmem gereği var mı?

Bu trajik yazıyı bitirirken, Sayın Cumhurbaşkanı’na bir kitap tavsiye edeceğim: Prof. Dr. İrfan Erdoğan’ın “Milli Eğitim’e Dair” (Nobel Yayın Dağıtım) adlı kitabı. Özellikle, ilk 11 sayfa bir ülkenin cumhurbaşkanının mutlaka okuması gereken sayfalardır.

2.02.2011

MİLLİ EĞİTİME DAİR

Önceki yazımda Cumhurbaşkanımıza bir kitap tavsiye etmiş idim, bugün işte o kitaptan söz edeceğim. Kitabın yazarı: Prof. Dr. İrfan Erdoğan. İstanbul Üniversitesi, Hasan A. Yücel Eğitim Fakültesi Eğitim Bilimleri Bölümü Başkanı. 2006-2008 yılları arasında 21 ay Milli Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı görevinde bulunmuş. Kitabın tam adı: Türk Eğitim Sistemi, Eğitim Tarihi, Eğitim Politikası, Eğitim Felsefesi (bağlamında) “MİLLİ EĞİTİME DAİR” (Nobel Yayın Dağıtım). “Bağlamında” sözcüğü bana ait.

Ben bir eğitimciye, bir öğretmene, bir aydına, bir yazara, bir politikacıya, bir başbakana, bir cumhurbaşkanına, Devrim Yasaları’na, özellikle de Tevhidi Tedrisat Kanunu’na (Öğrenim Birliği Yasası’na) karşı aldığı tavırla orantılı olarak not veririm. Sadece benim değil, akli başında bütün Cumhuriyetçilerin, Cumhuriyet vatandaşlarının böyle yapması gerekir.

Prof. Dr. İrfan Erdoğan, Tevhidi Tedrisat Kanunu'na gelmeden önce, Osmanlı Devleti'nde eğitimden sorumlu bir bakanlığın ancak 1850 yılında kurulduğunu yazıyor. "1850'li yıllara kadar uzanan eğitim sistemi çok başlılığa dayalı bir görünüm sergilemekteydi. Eğitimin her ne kadar devletin eliyle ve gözetimiyle yapılması düşüncesi bu dönemde hayata geçmeye başlasa da eğitim, farklı idari işleyişle, felsefe ve içerikle sürdürülmüştür." (s. 4) İrfan Erdoğan daha sonra, bu gözlemi destekleyen alıntılar yapıyor. Biz de yapalım:

"Galatasaray Lisesi'nin ilk yıllarında yöneticilik yapan De Salve 1874 yılında yazıyor: 'Avrupa'nın hiçbir başkentinde, aynı şehir halkını oluşturan çeşitli gruplar, İstanbul'daki kadar birbirinden bıçakla kesilmiş gibi zıt özellikler taşımaz. Eğitim, her ülkede çocukları ve gençleri ortak kurumlarda toplayıp, onların fikir ufuklarını genişleterek, aralarında yavaş yavaş birlik ve kardeşlik bağları kurarken, burada eğitim şimdiye kadar, daha ziyade her türlü yaklaşımlardan uzaklaşmaya yönelmiştir; çünkü her toplum, parası ile kendi okullarını kuruyor ve eğitim kendi ana dilleri ile veriliyor, dini gelenekler ile siyasi art niyetlerin sürüp gitmesine çalışılıyor.'" (s. 4-5)

2011 yılında bu memlekette, okulların cemaat ve tarikatlara devredilmesini isteyen sivri akıllılar ile her etnisitenin kendi okulu açıp yönetmesini isteyen aklıevveller var.

Ali Süavi 1870'te şöyle yazıyor: "Yazık ki İstanbul'da eğitim alanında toplumlar arasında birlik yok. Her toplum kendi dilini ve kendi yolunu tutmuş ilerliyor." (s. 5)

Namık Kemal 1872'de şöyle söylemektedir: "Her cins ve mezhepten çocukların bir arada bulunduğu okullar yapmalıyız. Vatan çocukları bu tür okullardan çıkınca aralarına bölücülük sokmak mümkün olmaz." (s. 5)

"Cumhuriyetin fikir önderlerinden biri olan Ziya Gökalp de Medreseler, Tanzimat okulları ve yabancı okullar şeklinde ayrıışan

okulların üç farklı insan tipi yetiştirdiğine işaret ederek bu problemin toplumdaki ayrışmaya yol açtığını ileri sürmüştür.” (s. 5)

Bu nedenle, Cumhuriyetin cumhurbaşkanları, başbakanları, bakanları, milletvekilleri, bütün memurları, bütün aydınları Tevhidi Tedrisat Kanunu’nu korumak ve savunmak zorundadır.

Ama ne yazık ki, bu ülkede imam hatipleri egemen kılmak isteyenler, barış(!) için anadilinde eğitimi savunanlar var. Oysa 1870’li yıllarda bunların sakıncalarını söyleyenler vardı.

01.03.2011

LİSELERİN KÖTÜ KADERİ

Değerli hukuk insanı Bülent Serim’den (eski YÖK üyesi, eski Anayasa Mahkemesi Genel Sekreteri) bir e-posta aldım. Birlikte okuyalım:

[“Bugünkü yazınızda (10.12.2010, “Lisede İhtilal”) liselerdeki yeni sistemi ele alıyor ve imam hatiplerin durumunun ne olacağını, yeni sistemdeki yerini sorguluyorsunuz. Küçük bir katkıda bulunmak istedim.

Sekiz yıllık AKP iktidarı döneminde, Atatürkçü Cumhuriyeti İslami yapıyabüründürmek bağlamında, esasen ortaöğretim kurumlarında da çok yol alınmıştır.

- Talim Terbiye Kurulu değiştirilerek, ders ve okuma kitaplarından Atatürk ilke ve devrimleri çıkarılmaya çalışılırken bu kitaplara dinî içerik kazandırılmıştır. Evrim kuramı, yerini yaratılış öğretisine bırakmıştır. Felsefe derslerinde bile yaratılış kuramının ağırlık kazanmasına ilişkin değişiklikler yapılmıştır.

- İlahiyat kökenliler milli eğitim ve okul müdürü yapılırken, öğretmen yokluğu bahanesiyle imamlar din dersi öğretmeni yapılmaya başlanmıştır.

- Peygamberimizin doğum günü, hicri takvim nedeniyle her

yıl değişik tarihlerde ve “Mevlit Kandili” olarak kutlanırken bununla yetinilmemiş ve Kutlu Doğum Haftası ihdas edilmiştir. Ne tesadüftür ki, bu hafta “Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı” haftasına denk getirilmiş, törenler yönetmeliğe bağlanarak sözüm ona hukuksallaştırılmış, yaygınlaştırılmış ve sayısı hızla artırılan etkinliklerle kutlanıp ulusal egemenlik haftasının üzeri örtülmeye çalışılmıştır.

• Din kültürü öğretmenlerinin sayısı, fen ve sosyal bilimlerdeki öğretmen sayısını aşmıştır.

• Okullarda artık mescitler açılmakta, öğrenciler kurum araçlarıyla topluca cuma namazlarına götürülmektedir.

• Bu tablo Türkiye’de ortaöğretimin geldiği son durumu göstermektedir. Kısaca, laik eğitim, geçen sekiz yıl içinde dinselleştirilmiştir.

“Anımsayacağınız üzere, siyasal iktidar geçmişte ‘tüm liseleri imam hatip liselerine dönüştüreceğiz’ demişti.

İşte yeni tasarımla yapılmak istenen budur. Tüm anadolu liseleri, içerik olarak imam hatipleştirilecektir.

Bunu sağlamak için, yukarıda belirttiğimiz dışında iki şey daha yapılacaktır. (1) Türban yeni sistemde ortaöğretim kurumlarında da serbest bırakılacaktır. (11) Seçmeli din dersi adı altında, ilahiyat öğretimine ağırlık verilecektir.

Böylece, ‘imam hatip eğitilmiş’ kafalar için yalnız tüm yükseköğretimin değil, harp okullarının da yolu açılacaktır.”]

Daha önce de yazdığım gibi, bu lise operasyonunun parlak vitrininin ardındaki asıl amacı açıklayalım:

1. Genel liseleri imam hatip liselerine dönüştürmek;
2. Din adamı yetiştirmek için imam hatiplerin yerine 1924’te kapatılan medreseleri açmak.

İmam hatipleri kuruluş amaçlarına göre yeniden kurmadan gerçek bir lise reformu yapılamaz.

02.03.2011

EĞİTİMDE DEFORM(ASYON)

8 Ocak 2012 günü yayımlanan “Gerçek İktidar” başlıklı yazım şöyle bitiyordu: “Türkiye’deki ilahiyat ve İslam ilimleri fakültelerinin sayısı yeni kurulan iki fakülteyle 38’e çıkmış. Bakanlar Kurulu vakıf üniversitelerinin ardından ilk kez bir devlet üniversitesinde İslami ilimler fakültesinin açılmasına izin vermiş. 2007 yılında Türkiye’de toplam 20 ilahiyat fakültesi varmış, bu sayı yeni kurulan fakültelerle birlikte 38’e yükselmiş. 2007 yılında 813 kontenjanı olan ilahiyat fakültelerinin kontenjan sayısı 2011 ÖSYS’de 8 bin 25’e çıkmış. Bu sayının 2012’de 9 bini geçeceği tahmin ediliyormuş. Amaç artık gizli değil: Dine dayalı gerçek iktidarı kurmak ve buna karşı çıkacak bütün engelleri ortadan kaldırmak! AKP’nin yeni eğitim deformasyon taslağı (1+4+4+4) bunun bir başka kanıtı olacaktır! Bu kadar din adamına, ilahiyat fakültesine, İslam ilimleri fakültesine gereksinim var mı? Bütün kadroları din eğitiminden geçmiş elemanlar tarafından doldurulmuş bir toplum, sadece kendisi için değil, dünya için de tehlikelidir. 2000’lerde İHL’nin gerçek yüzünü tanımladığım zaman benim bu saplantımla(!) dalga geçiliyordu. Ben sizin geleceğinizi tasvir ediyorum, ister ciddiye alın, ister almayın! Sonunda AKP grup başkanvekilleri 8 yıllık kesintisiz eğitimin bilimsel bütünlüğünü bölecek yasa önerisini TBMM Başkanlığı’na verdi.”

AKP’nin her zamanki klasik “abrakadabra” oyunu bir kez daha bu öneriyle sahneye konuyor. Her nedense 1+4+4+4 formülünün 1 yıllık okulöncesi bölümünün uygulanması şimdilik (Aslına bakarsanız, bir daha gündeme gelmemek üzere...) ertelenmiş. Geriye kalan üçlü bölüm, “örgün eğitim (okulda yapılan öğretim) + seçmeli açıköğretim + örgün eğitim” olarak tasarlanmış. Bu for-

mülün Türkçesi şu: Çocuk dört yıl zorunlu okul öğretiminden sonra ikinci dört yıl okul ile açıköğretim arasında seçim yapmakta serbest olacak; bunlar arasından isteyenler üçüncü dört yıl için okula dönecek, istemeyen dönmeyecek. Dünyada eşi benzeri olmayan bir sistem. Temel eğitim öğretim okulda yapılır. Okulda yapılan örgün öğretim normaldir. Açıköğretim ise özel durumlar içindir, yani anormaldir. AKP iktidarı, lise sonrası öğretim için uygulanan açıköğretime ortaokula indiriyor. Bu özel amaçlı değişimin pedagoji bilimi ile uzaktan yakından hiçbir ilişkisi yoktur! Amaç?

Amaç: Erken meslek seçimi bahanesiyle 10 yaşındaki çocukları imam hatiplere, Kuran kurslarına, okulsuzluğa yönlendirmek. Bir çocuk, ailesi isterse, 10 yaşından sonra zorunlu eğitimin dışında kalabilecek. Oysa uygar dünyada zorunlu eğitimin sınırı 18 yaştır.

Bu yöntem kızları kocaya ve hocaya verecek, yoksul köylü ve işçi çocuklarını okulsuz, eğitimsiz bırakacak; eve, tarlaya, fabrikaya kapatacak! İkinci 4 yıla devam edecek olanlar, imam hatipler, meslek okulları ve normal liseler arasında seçim yapacaklar ve Cumhuriyet'in eğitim öğretim sisteminin köküne kibrit suyu dökülecek. Bunun böyle olacağını yıllardır yazıyorum:

- (4+4+4) sistemi modern pedagoji bilimine aykırıdır.
- Bu sistem, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na aykırıdır.
- Bu sistem, Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Bildirgesi'ne aykırıdır.
- Bu sistem, insan haklarına, eşitlik ilkesine aykırıdır.
- Bu sistem, insanlığa aykırıdır.

Amaç çocuklara dinlerini öğretmek değil! Amaç devlet ve toplumun yapılarını tam anlamıyla İslamileştirmek. Amaç bu olmasaydı, türlü desiseyle imam hatipler normal liselere rakip duruma getirilmezdi. Çocuklara dinini öğretmenin türlü yolu var: Bir zorunluluk olmadan, isteyen her Sünni Müslüman çocuğa okul-

larda, din ve mezhepleri, ilahiyat fakültesi mezunu öğretmenler tarafından öğretilir. Bu durumda, devlet, Alevilere, Hristiyanlara, Yahudilere ve diğerlerine de aynı olanağı sağlar. Aile çocuğuna dinini istediği gibi öğretir. Dünyanın her yanında uygulanan bu sistem çok mu zor? Ama amaç bu değil! Amaç toplumu emir kulu Müslüman robotlar haline getirmek; kadınları eve kapatmak! Kul sürüsünü güdecek seçkin(!) imam çobanlar yetiştirmek!

20.02.2012

İMAM HATİP İYİ BİR ÖLÇÜDÜR

Okumakta olduğunuz yazı birkaç yıl önce yazıldı. Hatırlamadığım bir nedenden ötürü yayınlanması ertelendi. Şimdi artık tam zamanı. Çünkü, çocuk kandırır gibi, İHO'ların (imam hatip okulu) genel liselerden temelde hiçbir farkı olmadığını söylüyorlar.

Sonra, “Ülkemizde iki farklı okul tipinin (genel lise ve İHO) bulunmasının ne zararı var?” diye soruyorlar. Cevabını yazının sonunda vereceğim. Şimdi o yazıya gelelim:

[“Anayasanın değiştirilmez maddelerinin değiştirilmesi, Medeni Kanun’un yerine şeriat dogmalarının getirilmesini isteyen, namaz vakitlerinde okullarda toplu namaz kılınmasını zorunlu hale getirmek hayalleri kuran bir zihniyet, hükümet ve devlet tarafından hormonlanmadıkça, tehlikeli olamayabilir ama tedirgin edicidir. Bu kafaya göre anayasa ve yasaları uygulayan yargı ‘yargıçlar diktası’ sayılmakta, İslamcı cemaat ve militanların öfkesine hedef olmaktadır. Bu türden muhterem zevatla tartışmanın bir yararı yoktur.”]

(Artık bunun gereği kalmadı. Yargı tamamen iktidarın emrine girdi ve hormonlama işleminin son evresi başladı.)

[“İslamcılarının, şeriatçıların, Fethullahçıların, tarikatçıların, cemaatçilerin tamamının Anayasa Mahkemesi’ne, Danıştay’a, Yargıtay’a düşman muamelesi yapıp ‘Bu bir yargı darbesidir’ diye feryat etmelerini anlamak mümkündür. Çünkü adamların ulus egemenliğiyle, ulusal egemenlikle, kuvvetler ayrılığıyla, yargı erkinin, yasama ve yürütmeyi denetleme yetki ve sorumluluğundan haberleri yoktur. Haberleri olsa bile bir gün kaldırmayı hayal ettikleri için ne oldukları umurlarında bile değildir. Bu türden milliyetsiz ve milletsiz, Cumhuriyetsiz ve demokrasisiz fanatiklerle herhangi bir işimiz olamaz!”]

(Bu yazının yazılmasından bu yana köprüünün altından çok su aktı. Devlet işgal edildi, Cumhuriyet iktidardan uzaklaştırıldı. Amaç artık, sadece iktidarda kalmak değil, Cumhuriyet rejimini değiştirmek.)

[“1. Avrupa Birliği ülkelerinde İHO benzeri okullar yoktur. İsteyenler lise öğrenimi gördükten sonra ilahiyat (teoloji) fakültelerine giderler. Mezunların kimi yöntemine göre kiliseye girer, kimileri de sivil hizmetlerde din adamı olarak çalıştırılır. (Bu konuda benim “Yedi Canlı Cumhuriyet” ve “Demokrasisiz Demokrasi” adlı kitaplarım okunabilir. Ayrıca Hürriyet’in 7, 8, 9, 11 Aralık 2007 sayılarında yayımlanan “Bir Kez Daha Tevhidi Tedrisat” başlıklı yazı dizimi tavsiye ederim.)

2. Dünyanın bütün uygar ülkelerinde ortaöğretim iki kanaldan akar: Genel liseler ve meslek liseleri (kolejleri). İmam hatipler, bunların dışında çok özel bir alandır. Vali, kaymakam, yargıç, savcı, öğretmen, polis yetiştirmek için değil, sadece din adamı yetiştirmek amacıyla özel olarak kurulmuştur.”] Artık gündeme gelebiliriz:

1. Kimileri anayasanın gelecek kuşakları ipotek altına alamayacağı iddiasında. Oysa bütün anayasalar ipotek koyar. Anayasa’nın birinci maddesinde “Türkiye devleti bir Cumhuriyettir” diye yazar. Bu bir ipotektir. Kaldırılamaz. Cumhuriyetin, bu maddede belirtilen nitelikleri de ipotektir. Değiştirilemez. Ana-

yasa'nın 174. maddesinin koruması altında olan Devrim Yasaları, cumhuriyetin ipotek koyan kurucu temel yasalarıdır. Bu devrim yasalarından biri "Tevhidi Tedrisat Kanunu"dur. (TTK) İHO, AKP'nin savunduğu haliyle, bu yasaya aykırıdır. Adı geçen yasa'nın gerekçesinde "Bir millet bireyleri ancak bir eğitim görebilir. İki türlü eğitim bir ülkede iki türlü insan yetiştirir. Bu ise, duygu ve düşünce birliği ile dayanışma amaçlarını tamamen yok eder" der. Bu da ülkeyi kaosa sokar.

2. Fransa'daki kilise okullarının İHO'lara benzer yanı yoktur. "Kilise okulu" adı mülkiyetle ilgilidir, özel okullardır. Bu okullarda da Hıristiyan teolojisi öğretilmez, bu okullarda Müslüman çocukları da okurlar!

3. Devletin "dindar ve kindar" kuşaklar yetiştirmek türünden görevi yoktur. Fransa'da okullarda din öğretilmez. Din dersi (catéchisme) kilisede yapılır. Türkiye'de neden camide yapılmasın? TTK'ya uygun İHO'lar neden dünyanın en iyi okulları haline getirilmesin? Bir din adamının dindar ve dinci kuşaklar yetiştirmek istemesi doğaldır. Ancak, bunu bir laik Cumhuriyetin başbakanının istemesi kural dışıdır.

4. CHP'nin bir devrim yasası olan Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun adını ağzına almaması çok şaşırtıcı.

18.03.2012

EN BÜYÜK İMAM HATİP DÜŞMANI*

Başta Vakit (Akit) olmak üzere bütün İslamcı ve yandaş gazeteler ve yazıcıları beni kim bilir kaç kez "en büyük imam hatip düşmanı ve İslam düşmanı ilan etmişlerdir. Aynı şekilde, öteki gazetede yazan yazıcılar da Devrim Yasaları, Tevhidi Tedrisat

* Aydınlik gazetesinde yayımlanan yazılar.

Kanunu (Öğretim Birliği Yasası) ve imam hatipler hakkında yazdığım yazıları anlamamışlar ya da anlamak istememişlerdir.

Ben kuşkusuz ne din, ne İslam, ne Müslüman ne de imam hatip ve imam hatipli düşmanıyım. Ben sadece laik Cumhuriyet'in, Devrim Yasaları'nın, Öğrenim Birliği Yasası'nın ciddi ve inatçı bir savunucusu ve varlığı bunlara karşı ve karşıt olan imam hatiplerin karşıtıyım. Benim durumum işte bu kadar açık!

2000 yılından sonra yayımlanan bütün düzyazı kitaplarımda bu konuyla ilgili mutlaka bir iki yazı vardır. Ama asıl kaynak Hürriyet gazetesi arşivinde ve Google'da "Özdemir İnce ile ilgili tüm haberler"de duruyor. Ayrıca "Direnen Cumhuriyet" (Destek Yayınları) adlı kitabımın 107, 109, 116, 154, 158, 213 ve 416 sayfaları ile "Siyasal İslamın Kalesi Olarak İmam Hatipler" başlıklı 8 yazıyı (s.253-267) okunmasını tavsiye ederim.

Aynı tavsiyeyi "İmam Hatip Raconu" (Hürriyet gazetesi, 20.09.12) başlıklı bir yazı yayımlayan Ahmet Hakan'a da tavsiye edeceğim. Benim sarsılmaz bir ilkem vardır: Eskiden çalıştığım televizyon, yayınevleri, gazete hakkında yazı yazmam, yazdığım gazetenin yazıcılarıyla tartışmaya girmem. Ancak Ahmet Hakan'ın yazısına değinmek gerekli oldu.

Hürriyet gazetesinde yazdığım sırada sık sık cumhuriyetçi yazılarıma kılçık atan ve cevapsız kalan Ahmet Hakan'ın ufkunu biraz açmak için bu yazıyı yazıyorum.

Ahmet Hakan "10-15 yıl önce... imam hatiplerin önünü kesmek için... üniversiteye girişlerini zorlaştırmak için... canla başla çalışılıyordu" diye yazıyor ama bunun nedenleri ve gerekçeleri üzerine hiç kafa yormuyor. Belki o da bu girişimleri düşmanlığa bağlıyordur. Çünkü en kolayı bu!

Ardından "abartılı imam hatip nefreti içinde olanlar" diyor ki beni mutlaka bu sınıfa sokuyordur.

Bir başka öbekte, imam hatipte okuyan öğrencilerin laik okullarda okuyan öğrencilerden farksız olduğunu anlatmaya çalışıyor:

Hababam sınıfı, gırgırcılar, sigara içenler falan filan; esrarcıları, kumarcıları, şarapçıları eksik bırakıyor. Eksiğini kapatmak için 10 Eylül 2012 günü yayımlanan “Bir Zırva İki Mektup” başlıklı yazımı okumasını salık veririm.

İmam hatip mezunları arasından vali, kaymakam çıktığına göre her türlü insan çıkar, çıkabilir. Bu, bugünkü haliyle imam hatiplerin varlığını haklı çıkartamaz.

İmam hatipler konusunda düşünen, yazan ve konuşan herkes imam hatip okullarının kuruluş amaç ve gerekçelerini bilmek ve Öğretim Birliği Yasası’nı (Tevhidi Tedrisat Kanunu’nu) referans almak zorundadır.

Çünkü imam hatip okullarının kurulmasının gerekçesi olan yasa, şu anda yürürlükte olan Anayasa’nın 174. maddesinin koruması altındadır ve yürürlüktedir:

3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu:

Madde 4 – Millî Eğitim Bakanlığı, dinî bilgiler konusunda yüksek uzmanlar yetiştirmek üzere üniversitede bir İlahiyat Fakültesi kuracak ve [ayrıca] imamlık ve hatiplik gibi dinî hizmetlerin yerine getirilmesiyle görevli memurların yetişmesi için de ayrı okullar açılacaktır.

İmam hatiplerin ulusal eğitim ve öğrenimi istila hareketine karşı olanların dayanağı işte bu yasa maddesidir. İmam hatip mezunlarının üniversiteye girmesi işte bu nedenle gayrimeşrudur. Bu yasayı işlemez hale getirmek için çıkartılan bütün yasalar ve yönetmelikler Anayasa’ya ve 3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Öğretim Birliği Yasası’na aykırıdır.

3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu’nun (Öğretim Birliği Yasası’nın) gerekçesi şöyle:

“Yüksek Başkanlığa,

Bir devletin genel eğitim ve kültür politikasında, milletin duygu ve düşünce bakımından birliğini sağlamak için öğrenim birliği en doğru, en bilimsel, en çağdaş ve her yerde yararları ve güzel-

likleri görülmüş bir ilkedir. 1255 (1839) Gülhane Fermanı'ndan sonra açılan Tanzimat Dönemi'nde, yıkılmış Osmanlı Saltanatı [da] öğretim birliğine başlamak istemişse de bunu başaramamış ve aksine bu konuda bir ikilik bile meydana gelmiştir. Bu ikilik eğitim ve öğretim birliği açısından birçok zararlı sonuçlar doğurdu. Bir millet bireyleri ancak bir eğitim görebilir. İki türlü eğitim bir ülkede iki türlü insan yetiştirir. Bu ise, duygu ve düşünce birliği ile dayanışma amaçlarını tamamen yok eder.

Kanun teklifimizin kabulü durumunda Türkiye Cumhuriyeti'nde bütün bilim (irfan) kurumlarının bağlı olacakları tek makam Milli Eğitim Bakanlığı olacaktır. Böylece, bütün okullarda bundan böyle Cumhuriyetin irfan politikasından sorumlu ve öğretimimizi duygu ve düşünce birliği çerçevesinde ilerletmekle görevli olan Milli Eğitim Bakanlığı, olumlu ve birleşik bir eğitim politikası uygulayacaktır. Teklifimizin bugün hemen ve ivedilikle görüşülerek kanunlaşmasını yüksek heyetten rica ederiz. (2 Mart 1924. Manisa Milletvekili Vâsıf Bey ve arkadaşları).

Anayasa'nın 174. maddesi 3 Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Yasa ve yasanın gerekçesi yürürlükteyken, "İmam hatip raconu", "İmam hatip gençliği deyip de geçme" diye yazılar yayımlamak tam anlamıyla bir zevzeklik örneğidir.

İmam hatiplerin yasadışı istila hareketine karşı olanları "imam hatiplerin önünü kesmek"le, "üniversiteye girişini zorlaştırmak"la, "abartılı imam hatip nefreti içinde olmak"la suçlamak tam anlamıyla yasa tanımamaktır.

28.09.2012

BAŞBAKAN NEFRET SUÇU İŞLEMİYOR MU?

Başbakan ve partisi AKP'nin laik eğitime karşı açtığı savaş, imam hatip okullarının ulusal eğitimin ana gövdesi haline getir-

me politikası ve uygulamaları tam anlamıyla anayasayı ihlal durumudur. Devrim Yasaları'ndan olan Öğretim Birliği Yasası'nı (Tevhidi Tedrisat Kanunu) yürürlükten kaldırmaktır. Anayasaya aykırı ve yasadışı bu iş ve uygulamaların hesabı "yem-ül-mahşer"e kalmayacak; Türkiye, "hukuk devleti" kimlik ve niteliğine tekrar kavuştuğu gün Cumhuriyet bütün sorumlulardan hesap soracaktır.

Bu işin "yazı" tarafı. Bir de "tuğra" tarafı var.

Yeni eğitim-öğretim yılını Denizli'nin imam hatip lisesinde açan Başbakan R. T. Erdoğan militanca bir konuşma yaptı ve akıl almaz şeyler söyledi:

"Bugünden itibaren, bu dönemden itibaren artık imam hatip okulları milletin okulları olarak eski parlak günlerine geri dönüyor. 28 Şubat sürecinde imam hatiplerin orta kısımlarını kapatıldı, bununla da yetinmediler, lise kısımlarına da talebin azalması için üniversite sınavında katsayı engelini getirdiler. Yoksul Anadolu evlatlarının devam ettiği okullarına vebalı muameleleri yaptılar. Çıkardığımız yasa ile imam hatip okullarının yeniden açılmasını sağladık."

İmam hatip militanı R. T. Erdoğan gene mağdur edebiyatı yaparak gerçekleri saptırıyor: 28 Şubat kararları uyarınca çıkarılan yasa, anayasaya ve yasaya aykırı fiili duruma son vermiş ve imam hatip okullarını, tam anlamıyla olmasa da, yasayla belirlenmiş kuruluş amacına uygun duruma getirmiştir.

Başbakan RTE'nin yaptığı bu konuşma yürürlükteki Anayasa'nın 174. maddesi ile 3 Mart 1924 tarih ve 430 sayılı Öğretim Birliği Yasası'na A'dan Z'ye aykırıdır. Anayasa ve yasalara aykırı yaptırım ve uygulamalar yasa tarafından suç olarak tanımlanmaz mı?

İmam hatip okulları, 430 sayılı Kanunu'nun 1. maddesine göre: "İmam ve hatiplik gibi dinî hizmetlerin yerine getirilmesiyle görevli memurların yetiştirilmesi için" açılmıştır. Bu maddeye

aykırı yönetmelikler çıkartılmasına karşın yasa yürürlüktedir. Bu nedenle Başbakan'ın yaptığı konuşma tarihe, gerçeklere ve doğrulara iftira sınıfına girer.

Başbakan Denizli'de yaptığı konuşmada, gerçeklere aykırı saptırmalarını inatla sürdürüyor:

“Ne zarar gördünüz imam hatip okullarından da bunları kapattınız? Ne yaptı imam hatipliler size de bunları kapattınız? Terörist yetişmediği için mi imam hatip okullarını kapattınız? Ben, evlatlarım, birçok bakan arkadaşlarım imam hatip lisesi mezunları olarak bugün imam hatip okullarına itibarını iade etmenin bahtiyarlığını, bunun tarifsiz heyecanını yaşıyoruz.”

1. Başbakan RTE en azından şunu itiraf ediyor: Başbakanın bizzat kendisi, çocukları ve bakan olmuş arkadaşları, imam hatip okulu mezunu olarak, Türkiye Cumhuriyeti Anayasa'sına ve yasalarına aykırı durumdan dolayı bahtiyarlık ve heyecan duymaktadırlar. Yasa tanımazlığı övünç vesilesi yapmaktadırlar ki bu da kilitli ve saplantılı bir ruhsal ve zihinsel duruşu işaret eder.

2. Başbakan RTE, imam hatip okulları dışında kalan okulların terörist yetiştirdiğini iddia etmektedir. Bu iddia lafta kalmamalı, TBMM açılır açılmaz, terörist yetiştiren laik okullar hakkında Meclis araştırması açtırılmalıdır. Bu işi AKP yapmaz ise CHP mutlaka yapmalıdır. Bir başbakan laf olsun torba dolsun diye konuşmaz. Mutlaka bir bildiği vardır.

Bunlar yapılmaz ise, iş ülkemizin o pek yavuz sefil toplum örgütlerine düşer. Başta İstanbul'dakiler olmak üzere ülkemizin ünlü laik liselerinin dernek ve vakıflarına düşer.

Bu cümlelerin hesabı, siyasete adım attığından bu yana uygulamalarıyla, davranış ve konuşmalarıyla bir Cumhuriyet ve devrim karşıtı olduğunu (“2. Cumhuriyet Tartışmaları, Başak Y., s. 418-423) kanıtlamış olan Başbakan RTE'den sorulmalıdır. Acaba bu tavrı, hal ve gidişi ile nefret suçu işlemiş olmuyor mu?

Bir zamanlar Süleyman Demirel de “Bana sağcılar cinayet işli-

yor dedirtemezsiniz” (Milliyet, 22.07.1976) demişti. 36 yıl sonra, Darbeleri Araştırma Komisyon’unda yaptığı konuşmada sözüne açıklık getirdi: “Bu sözü ‘Cinayeti kim işliyorsa canidir, şiddet nereden gelirse gelsin karşıyım ’ diyerek söyledim. Ama o sözün o bölümü hafızalara yapıştı. Efelik yaptık, ayağımıza dolaştı” dedi.

Başbakan RTE’nin, Demirel gibi sözünü bir gün geri alacağını sanmam. O tutarlı bir Kasımpaşalıdır.

Ama, Işık Kansu 19.09.2012 tarihli Cumhuriyet gazetesinde İslamcı teröristler arasında yer alan imam hatip mezunlarından küçük bir buket sundu: Uğur Mumcu, Ahmet Taner Kışlalı, Muhammer Aksoy, Bahriye Üçok, Çetin Emeç ve Turan Dursun’u öldürmekten hüküm giyenler ile Hizbullah davasından ceza alanlar arasında çok sayıda imam hatip mezunu yer alıyor. Işık Kansu ayrıca birkaç ad veriyor ve vukuatlarını anımsatıyor: Hasan Kılıç, Mehmet Ali Tekin, Selçuk Sanlı, Ekrem Baytap, Mehmet Ali Şeker, Mehmet Zeki Yıldırım, Ayhan Usta, Hacı İnan...

Bunlar bilinenler ve elbette “meçhuller” de vardır. Başbakan’ın laik okulları imam hatipleştirme programı tamamlandığı zaman ülkenin bütün teröristleri bu okullardan çıkacaktır. Bahtıyar imam hatip mezunlarına ne mutlu!

NOTA BENE:

27.09.2012 akşamı NTV ve Star televizyonları ortak yayınında, Başbakan R.T.Erdoğan’ın karşısında oturan Mehmet Barlas, Nermin Yurteri, Nazlı Tarhan ve Erhan Ertürk adlı şahıslar muhataplarına, imam hatiplerle ilgili olarak, ne Anayasa’nın 174. maddesini ne de 3 Mart 1924 tarih ve 430 sayılı Öğrenim Birliği Yasası’nı sordular. Sadece top kaldırdılar. Yaptıkları bu işe kendi dillerinde “gazetecilik” diyorlar.

01.10.2012

TALEP OLMASI HALİNDE OKULLARDA İBADETHANE AÇILACAK

Amok, (Malezyaca, gözü kara, hiddetle saldıran ve öldüren) Malezya kültüründe katletmeye yönelik çılgınlık durumunu tanımlar. Filipinler’de juramentado olarak bilinir. Cinnet halinde olma, sonuçlarını hesap edemeden şiddet kullanma durumudur. Psikoloji biliminde amok, derin bir düşünce döneminin sonrasında gelen şiddet ve bazen cinayetle sonuçlanan atakların görüldüğü disosiyatif bir tablodur. Durum erkekler arasında yaygın ve bir hakaret sonrasında başlama eğilimindedir. Bireyde kötü- lüğe uğradığına ya da uğrayacağına dair sanrılar bulunmaktadır. Psikiyatride ender görülen kültüre özgü sendromlar arasında geçen “amok” durumunun Malezya kültürüne özel olabileceği ve kültüre özgü sendromlara örnek gösterilebileceği ifade edilmektedir. Bazı kaynaklar ise günümüz toplumu ve “amok” durumunun tarihsel ilişkisini tartışarak modern endüstri toplu- munda da benzer bir tablonun görülebileceğini ileri sürmektedir. Bu özel durum altında olan, ister silahla, ister bir araçla suç işle- yen, toplu öldürme ya da yaralamalarda bulunan kişilere Amok Koşucusu adı verilmektedir. (Vikipedi’den)

AKP tarikatı hükümetinin, genel olarak iktidara geldiğin- den itibaren, özellikle de Başbakan’ın ustalık(!) döneminden bu yana yaptıklarını tanımlayacak bir ad, sıfat ve yüklem (fiil) ara- dım Türkçede; ama bulamadım. Bulamadım ama; gene imda- dıma yetişt, Stefan Zweig’in romanı Amok’u (Der Amokläu- fer, 1922) anımsadım ve yukarıya aldığım tanımı bulup aktar- dım. Tam anlamıyla bir “Amok Koşucusu” hali ve davranışları. Bu davranışlar, Cumhuriyetin irticayla (amokla) mücadelesinin, mücadele planlarının ne denli haklı olduğunu göstermekte ve ka- nıtlamaktadır. AKP tarikatı hükümetinin Mısır ve Suriye siyaseti, irticaya dayandığı için iflas etmiştir. AKP tarikatı hükümeti Arap dünyasını irtica siyaseti yüzünden kendisine düşman etmiştir.

Dikkatinizi çekmek isterim: Arap dünyasının anayasalarında devlet dini olarak İslam yazar ama R. T. Erdoğan'ın hükümeti İslami irticayı kendine rehber ettiği için, taraf tuttuğu için, Arapların iç işlerine karıştığı için, bu dünyayı kendine düşman etmiştir. AKP tarikatı hükümeti Türkiye Cumhuriyeti'nin dine dayanmayan (laik) geleneksel politikasını çöp sepetine atmasaydı, Arap dünyasıyla hükümetin arası açılmazdı. "Hükümetin politikası" diyorum. Çünkü Arap dünyası, uygulanan politikanın Cumhuriyet ve halkının geleneksel politikası olmadığını çok iyi biliyor.

AKP tarikatı hükümetinin son çılgınlığı yeni lise yönetmeliğinde ortaya çıkıyor: 26 Eylül 2013 tarihli Vatan'da yayımlanan, Kıvanç El imzalı habere göre: "Milli Eğitim Bakanlığı'nın yenilediği lise yönetmeliğinde dikkat çeken düzenlemeler yer alıyor. Tüm liselerde "talep" halinde ibadethane açılması yeni yönetmeliğe girerken, imam hatip lisesi öğretmenlerine de 'mahalleliye dinî bilgileri aktarma' görevi verildi.

MEB'in lise sistemini sil baştan düzenleyen ve tüm lise yönetmeliklerinin birleştirdiği yönetmelikte, tartışma yaratacak maddeler arasında tüm okullara ibadethane açılması bulunuyor.

Yönetmeliğin 86. maddesinde de dikkat çeken bir düzenleme yapıldı. Bu düzenleme ile İHL öğretmenlerine mahalleyi gezerek, halkla ilişki kurma görevi verildi. Yönetmelikte, 'Anadolu imam hatip ve imam hatip lisesi meslek dersleri öğretmenleri gerek ders saatleri içerisinde, gerekse ders saatleri dışında olmak üzere öğrencilerin mesleki becerilerinin geliştirilmesi için çevreyle ilişki kurmalarına rehberlik ederek mesleki uygulamalarının verimli olması yönünde çalışmalar yapar, dinî konularda halkın bilgilendirilmesine yönelik faaliyetlere katılır' denildi. Eski yönetmelikteki imam hatip öğretmenlerinin müftülük kontrolünde müftülerle beraber iş birliği yapacağı ifade edilirken, yeni düzenlemede bu hüküm yer almadı. Böylece İHL öğretmenleri kendileri mahallede dinî bilgilendirme çalışması yapabilecek."

Bu hal elbette sağlıklı bir hal değil. En başta ikinci madde olmak üzere anayasanın tamamına aykırı. Laik bir devlet ve laik

devletin eğitim ve öğretim düzeninde hiçbir ana baba, veli ve öğrenci okulda kendi dininin ibadethanesinin açılmasını isteyemez. Ne Müslümanlar, ne Hristiyanlar, ne Museviler, ne Budistler, ne Brahmanlar, ne Şamanistler, ne de Animistler... Laik bir okulda hiçbir ibadethane olamaz. Bu anayasanın ihlalidir. Burada, İslamcılarının tercih ettiği bir safsata tanım olan “Devletin bütün dinlere eşit mesafede olması” da geçerli değildir. Çünkü bu tanım tamamen bir uydurmadır. Laiklik en basit tanımıyla, dinlerin, devlet ve kamuda, kamusal alanlarda, yasa işlerinde referans olamaması ve yer alamamasıdır. Bu nedenle “İstenirse kilise ya da sinagog da açarız” mugalatası da geçersizdir. Okullarda bu iki ibadethane de açılmaz. Anayasayı, yasaları bir yana bırakalım, açıldıkları gün siyasallamış Müslüman öğrencilerin saldırısına uğrarlar. Bu çılgınlığa İHL öğretmenlerine verilen görev ve yetkiyi de ekleyin. Tam anlamıyla bir amok durumu!

AKP’ye oy veren, siyasal İslamdan arınmış Müslümanları buradan uyarmak istiyorum. Bu partinin dinci siyaseti ülkemizi hızla Afganistan, Sudan, Mısır ve Suriye olmaya götürmektedir.

NOTA BENE: Amok Maratonu’nun bir durağı olan AKP demokratikleştirme paketini önümüzdeki hafta açacağım. Bu yazı da açma eylemine dahil!

03.10.2013

İMAM HATİP SEMPOZYUMU VE UTANMAZLIĞA DAİR

İmam hatipçiler masa ve kasa uğruna akıl almaz bir utanmazlık ve şirretlik anıtı diktiler. Anayasa, Devrim Yasaları, yasa, yönetmelik falan hiçbir şey dinlemiyorlar. Uygar bir kenti işgal eden barbarlar gibi karşılına çıkan her şeye saldırıyorlar. Hiçbir şey gözlerini doyurmuyor. Tam anlamıyla bir korsan ve harami ahlakı.

“Galatasaraylı, Mülkiyeli dayanışması” denir ya, söz konusu dayanışma her zaman kaliteler, kaliteliiler arasında ve deneyimliden acemiye doğru olmuştur. Bu dayanışmada mahcup olma korkusu vardır.

İmam hatipçilerde böyle bir korku ve görgü aramayın: İmam hatipli olsun da isterse çürük-çarık, isterse hırsız-uğursuz olsun.

Yusuf Tekin Milli Eğitim Bakanlığı Müsteşarı ama internet ansiklopedisi Wikipedi’de biyografisi yok. Aktif Haber diye bir yerde buldum. Eğitim durumu şöyle: İlkokul: Rize İslampaşa İlkokulu; Ortaokul-lise: Rize İmam Hatip Lisesi; Lisans: Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi; Lisansüstü (Yüksek Lisans): Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Doçent olmuş, hemen yükselmiş. Bu insanların gördükleri öğrenime, aldıkları lisanslara, doktora güvenmem. Yayınladığı birkaç kitaba baktım: Karşı devrimci, Abdülhamid Hancı biri...

Ancak “Ekşi Sözlük”e de misafir olmuş. Bir sözlük yazarı, büyük bir olasılıkla kendisini yakından tanıyan bir MEB mensubu, onun hakkında şöyle yazmış:

“Yönetmeliklerin onun için önemi yoktur. Bir yazı yazar yönetmelikleri devre dışı bırakır.”

Bu muhterem zat, “Kuruluşunun 100’üncü Yılında İmam Hatip Liseleri Uluslararası Sempozyumu”da bir konuşma yapmış. Şöyle diyor:

“1930’lu yıllar Türkiye coğrafyasının bir daha asla yaşamasını istemediği dönem. Bu dönemin başında dinî referans kaynaklarının diliyle oynanmış, bu kurumlar siyaset malzemesi haline gelmiş. Bu süreçte başlayan imam hatip serüveni yara aldı ve 1946’ya kadar baskı devam etti. 1946’da halk, imam hatiplerin açılmasına sahip çıktığı için iktidar bu yönde karar aldı. İmam hatiplerin bu serüveni demokrasi serüvenidir.”

Gene yalana dolana dayalı mağduriyet edebiyatı. 3 Mart 1924 tarihli Tevhidi Tedrisat Kanunu (Öğrenimin Birleştirilmesi Yasası), okulları birleştirip öğretimi laikleştirmek; bu yasa kapsamı içinde kurulan imam hatip okullarında da Diyanet İşleri için

Cumhuriyetçi ve çağdaş imam, hatip ve din görevlisi yetiştirmek için çıkartıldı. Yoksa Yusuf Tekin'ler, imam hatip lisesinden karşı devrimci bir mürteci olarak mezun olsun; öğretmen, öğretim üyesi, vali, kaymakam, savcı, yargıç, polis yapılsın; Cumhuriyete mezar kazıcılığı yapsın diye değil.

Anayasa'nın 174. maddesinin koruması altında olduğu için Anayasa'nın 4. maddesi dolayısıyla değiştirilmesi olanaksız olan bu devrim yasasına aykırı olarak imam hatiplere gayrimeşru haklar verildi. Demokrat Parti döneminde Köy Enstitüleri kapatılıp imam hatiplerin önü açıldı. Adalet Partisi dönemlerinde sayıları pıtrak gibi çoğaldı. Milliyetçi Cephe hükümetleri kızları imam hatiplere aldı ve Ecevit-Erbakan koalisyonunda imam hatip mezunlarına üniversitelerin kapıları açıldı. İmam-vali, imam-kaymakam, imam-savcı, imam-yargıç, imam-polis, imam-öğretmen, imam-öğretim üyesi, imam-mühendis, vb., dönemi başlamış oldu. Oysa bu okullar camilere aydın ve cumhuriyetçi imam ve hatipler yetiştirmek için kurulmuştu. Ne hikmetse 1960'ların ortalarından itibaren siyasete merak sardılar. Ardından, İslamcı ve Cumhuriyet düşmanı siyasetçiler, bu okullarda imal ettikleri karşı devrimciler sayesinde önce okullarda sonra bütün devlet kurum ve kuruluşlarında egemenlik kurmak için her türlü dalavereyi çevirdiler. Bu da yetmedi Nurculuktan Fethullahçılık türedi, Vatanlaştı ve mafyalaştı.

Sözünü ettikleri demokratikleşme serüveni, Anayasa ve Devrim Yasaları'na aykırı olarak, imam hatip okulları mezunlarına her türlü üniversiteye girebilme hakkı vermek için yaptıkları kirli gerilla savaşının öyküsüdür. İmam hatipler neredeyse elli yıldır, Cumhuriyetçi ve laik Cumhuriyete saygılı, aydın ve bilgili din adamı değil, Cumhuriyet karşıtı ve düşmanı, karşı devrimci siyasetçi ve işadımı yetiştiriyor.

Bunun iki en mümtaz örneği MEB Müsteşarı Yusuf Tekin ile Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ!

Eski imam Bekir Bozdağ da konuşmuş aynı sempozyumda ve şöyle buyurmuş:

“Biz ne kadar seviyorsak, bilmemiz gerekiyor ki, başkaları da o kadar ürküyor. İmam hatip bu ülkeye çok şey kattı. Karşı duruş imam hatiplere değil, din bilgisine sahip kişilere aslında. Bir gün inşallah Türkiye’nin imam hatipli cumhurbaşkanı olacak.”

Tersinden başlayalım: Gerçekten demokratik bir cumhuriyette, kuşkusuz, Abdullah Gül, R. T. Erdoğan, Bekir Bozdağ türünden karşı devrimci siyasetlerin yeri olmayacak. Böyle bir zamanda, gerçekten Cumhuriyetçi, gerçekten demokrat, gerçekten bilimsel kafalı insanlar cumhurbaşkanı olacaktır. Bir imam hatipli de bu ölçülere uygunsa kuşkusuz cumhurbaşkanı olacak; ama Bekir Bozdağ gibiler değil.

Karşı duruş aslında imam hatiplere değil, din bilgisine sahip kişilere imiş. Haydi canım sen de! Laik bir cumhuriyette “din bilgisine sahip olmak” bireysel bir kalite ve özelliktir. O kadar! Herhangi bir seçim ve elemelerde tercih konusu olamaz. Ayrıca imam hatip mezunlarının hiçbirisi Arapça bilmez, din bilgileri de hurafe ezberinden ileri gitmez.

Doğrudur, “başkaları” imam hatiplerden ve mezunlarından ürküyor. Nesnel gerçeklik bilincinden yoksun, fanatik verilere göre programlanmış Selefi robotlardan kim korkmaz?

Düşünsenize: Cumhuriyetin özgürleşme, bağımsızlaşma, gelişme ve mümkün olduğunca demokratikleşme dönemini lanetleyen mürteciler hangi okulların ürünü?

29.11.2013

İMAM HATİP LİSELERİNE KIYAK

30 Ocak 2014 tarihli Cumhuriyet gazetesinde, Sinan Tartañoğlu imzasıyla yayımlanan haberi aynen aktarıyorum. Sonra AKP tarikatının yeminli programı uyarınca süslenip püslenip

pazarlanan imam hatip liselerine çekilen şeytani kıyağın yorumlamasını yapacağız:

“İmam hatip eğitimini özendirmek için seferber olan, öğrenci ve okul sayısını kat kat artıran MEB (Milli Eğitim Bakanlığı) imam hatip liselilere (İHL) bir hediye daha verdi. İHL’lerin ders saatleri Anadolu ve fen liseleri ile eşitlendi. 2014-2015 eğitim öğretim yılında başlayacak uygulamaya göre, 10. sınıf imam hatip lisesi öğrencilerine daha önce hiç verilmeyen matematik, fizik, kimya ve biyoloji dersleri anlatılacak. İmam hatip eğitiminde pozitif bilimlerin ağırlığını bu şekilde artıran MEB’in aynı kararla bütün liselerde seçmeli felsefe dersini kaldırması ise çok tartışılacak.

MEB Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı (TTK), 27 Ocak’ta aldığı kararla, ortaöğretim kurumlarının haftalık ders çizelgelerini sil baştan değiştirdi.

TTK, haziran ayında aldığı bir kararla, matematik ve geometri derslerini birleştirmişti. Yani geometri dersi, ders çizelgelerinden tamamen kazınmıştı. 9. sınıflarda matematik dersi için ayrılan 4 saate 2 saat daha eklenmiş, haftada 6 saat matematik adı altında hem matematik hem de geometri dersinin verilmesi kararlaştırılmıştı. TTK, aldığı son kararla genel liselerin 10. sınıflarında da 6 saat matematik dersi verilmesi kararını aldı. 10. sınıflar için de 9. sınıflarda olduğu gibi 6 saat matematik-geometri dersinin verilmesi benimsendi. Genel liseler için ayrıca daha önce 10. sınıf çizelgesinde yer almayan fizik ve kimya için 2 ders saati, biyoloji için ise 3 ders saati eklendi. Böylece genel liselerin ders saatleri Anadolu ve fen liseleriyle denkleştirilmiş oldu.

Değişikliğin, bu lise türlerini Anadolu liselerine dönüştürülmesi gerekçesiyle yapıldığı öğrenildi. Ancak aynı değişiklik imam hatip liselerinde de yapıldı. Genel liselerde yapılan Anadolu ve fen lisesi ayarının aynısı imam hatip liseleri için de yapıldı, imam hatip liselerinin 10. sınıflarına Anadolu ve fen liselerinde olduğu gibi 6 saat matematik dersi eklendi. Ayrıca 10. sınıftaki İHL’lile-

re ikiye saat fizik ve kimya, 3 saat de biyoloji dersi eklendi.

MEB'in İHL'lere yönelik tartışma yaratan uygulamalarının son halkasını oluşturan bu düzenleme ile İHL'ler daha da güçlü bir eğitim vermeye başlayacak. İHL'ler, diğer ortaöğretim kurumlarından daha iyi şartlarda okuyorlar. Katsayı düzenlemesinin kaldırılması ile üniversite tercihlerinde kısıtlama yapmıyorlar. Son TTK kararıyla "pozitif bilim dopingi" alan İHL'lerin önü giderek açılıyor. İHL'ler için tüm bu kararlara imza atan MEB aynı TTK kararıyla dikkat çeken bir değişiklik yaptı. 4+4+4 eğitim sisteminin işlemeye başlaması ile müfredata eklenen seçmeli derslerin bazıları kaldırıldı. 9 ve 12. sınıflarda haftada 1 veya 2 saat verilmesi öngörülen seçmeli felsefe dersi, seçmeli dersler listesinden çıkarıldı. Seçmeli Türkçe dersi de çıkarılanlar arasında yer aldı. 11. sınıflara sadece 2 saat zorunlu felsefe dersi kaldı."

Sinan Tartanoğlu'nun verdiği müjde(!) bu kadar. Memleketin bütün Cumhuriyet düşmanlarına, ikinci cumhuriyetçilerine, yetmez ama evetçilerine, naylon liberallerine, bobstil solcularına hayırlı olsun. Ve artık Cumhuriyetin de başı sağ olsun. "Paralel liseler"ın yani İHL'lerin diktatoryal çağı başlayacak pek yakında.

Aslına bakarsanız, imam hatiplerin ders programına fen derslerinin konulması son derece önemli. 25 yıldır bu konuda yazdığım yazılarda hep bunu önermişimdir. İmam hatiplerin kuruluş amacına uygundur. Öğrencilere çok iyi Arapça ve Arapçanın yanında bir Batı dili öğretilmesinin bu okulların kuruluş amacına uygun olduğunu yazmışımdır. Böylece Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kadrolarında ve camilerde görev yapacak imam ve hatiplerin topluma gerçekten yararlı olacağını düşünmüşümdür. 1924 yılında Tevhidi Tedrisat kanununu çıkartanların, yasa ile medreseleri, türbe ve zaviyeleri kapatanların ve öteki Devrim Yasaları'nı çıkartanların en büyük amaçlarından biriydi bu: İmam hatip okulları sayesinde, ulema ve ilmiye sınıfının toplum üzerindeki yıkıcı etkilerine son vermek.

Ama ne olduysa 1950'den sonra oldu ve "ulema ve ilmiye sı-

nıfı”nın yer altına inen kalıntıları bilinçsiz siyasetçileri etkileyerek Cumhuriyetin en içten reformlarından biri olan imam hatip projesini yozlaştırdılar ve geleceğine kibrit suyu döktüler. Böylece imam hatipler gerici ve karşı devrimci siyasetin arka bahçesi, bostanlığı oldular.

Bu gerici ve karşı devrimci dönüşüm, Demokrat Parti’nin, Adalet Partisi’nin, askeri darbelerin ve öteki sağ partilerin eğitim öğretim politikası haline geldi. CHP de, SDP de zaman zaman bu ihanete hizmet etti.

Şimdi artık, bu paralel (gayrimeşru, yasadışı) eğitim öğretim tezgâhının, Cumhuriyetin laik okullarını yutma zamanı geldi.

12 Eylül rejiminin Cumhuriyete en büyük ihaneti, 1982 Anayasası’nın din ve vicdan özgürlüğüyle ilgili 14.maddesine “Din ve ahlak eğitim ve öğretimi devletin gözetim ve denetimi altında yapılır. Din kültürü ve ahlak öğretimi ilk ve ortaöğretim kurumlarında okutulan zorunlu dersler arasında yer alır” fıkrasının so-kuşturulması olmuştur.

Bu fıkra Anayasa’nın değiştirilmez 2. maddesinin “laiklik ilkesi” ile çelişmektedir. Laik bir devlette, devlet vatandaşlarına, herhangi bir dini, bu dinin mezheplerinden birinin ilke ve uygulamalarını zorla öğretemez.

Anayasayı yapanları sorgulasanız, size, din eğitimini gerici tarikatların eline bırakmamak için bu fıkrayı 14. maddeye eklediklerini söylerler. Oysa, bu fıkra anayasaya girdiği zaman cumhuriyet karşıtı bütün kadrolar keyflerinden şıkır şıkır göbek atmıştır. Neden mi? Kendi yetiştirdikleri gayrimeşru, gayriresmi fanatik robotlar artık devlet eliyle yetiştirilecek ve bürokrasi kadrolarını ele geçirecektir.

Yapılacak çok iş var:

1. Yeni Anayasa’da bu fıkra kesinlikle yer almamalıdır.

2. İmam hatip okulları Tevhidi Tedrisat Kanunu'nda belirtilen amaç sınırlarına çekilmeli, sayıları gerekli personel sayısı ile orantılı hale getirilmelidir.

10.02.2014

LAİKLİK GÜNÜ VE MİLLÎ EĞİTİMİN YOBAZLARI

Şimdi CHP'den, soldan emekli ama gözleri hâlâ çöplükte olan siyasetçilerin ve düşünsel posası çıkmış köşemenlerin CHP'ye ve sola akıl veren muhtıralarını okudukça tepem atıyor. Peki sizler ne yaptınız arkadaşlar, Cumhuriyetin Devrim Yasaları'nın ırzına geçilirken ne yaptınız; Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun boynu vurulurken siz ne yaptınız? Bir sözüm de sağ Kemalist (Cumhuriyetçi) olduğunu iddia eden MHP'ye ve MHP'lilere: 4+4+4 yasasına oy verirken; imam hatip istilasının saldırılarına sakalık yaparken vicdanınız acımadı mı? “Tekbir”, sağ Cumhuriyetçi MHP'nin Onuncu Işığı mı oldu?

Eğri oturup doğru konuşalım: Cumhuriyet devrimlerini 1945'ten sonra CHP içindeki sağ hizip (fraksiyon) törpüledi, sabote etti. Bunun iki örneği Atatürk'ün kuruluştan itibaren peşinde olduğu ama parti içi muhalefet nedeniyle yaşarken uygulamayı başaramadığı toprak reformu ancak 1945'te kuşa dönmüş biçimde çıkarıldı ama uygulanamadı, çünkü Celal Bayar, Adnan Menderes, Refik Koraltan ve Fuad Köprülü, doğulu ve batılı toprak ağalarını, mütegalibe ve şeyhleri temsilen, önce dörtlü takriri verdiler sonra Demokrat Parti'yi kurdular. Toprak Reformu, Köy Enstitülerini güçlendirmek, yerleştirmek; köylü ve tarım devrimini gerçekleştirmek için çıkartılacaktı.

Toprak reformunu yaptırmayanlar, Köy Enstitülerini kapatıranlar, R. T. Erdoğan ile Abdullah Gül'ün atalarıdır.

Toprak ağalarının, mütegalibe ve şeyhlerin dediği oldu: Toprak rejimi statükosu korundu, Köy Enstitülerinin yerine imam hatip okulları ikame edildi. Bu maçı ilk devresidir.

İkinci devre, 1974 yılında oynandı. Bu devreyi Bülent Ecevit'in Tarihse (Tarihi) Yanılgı deyişi özetler. Tarihse yanılgı ne idi? Ecevit'e göre laik/dinci Çelişki idi. Ecevit bu çelişkinin rasyonel olmadığını kanıtlamak için Necmettin Erbakan'ın Milli Selamet Partisi ile CHP'nin 37. koalisyon hükümetini (26.01.1974-17.11.1974) kurdu. Amacı koalisyon protokolünde "Milli, demokratik, laik ve sosyal hukuk devleti ilkesine yürekten inanan; hukukun üstünlüğüne, demokratik hak ve hürriyetlere saygılı olan iki partinin ortak amaçlarının, kanunları herkese eşit olarak uygulayan, Atatürk ilkelerine bağlı bir devlet idaresiyle anlayış, kardeşlik ve sosyal adalete dayanan bir toplum düzeninin kurulması" olduğu belirtilmişti.

Protokolün amacı gerçekleşmediği gibi, başta Tevhidi Tedrisat Kanunu olmak üzere Devrim Yasaları'ndan ödünler verildi. CHP-MSP koalisyonunda sadece irtica kazandı:

1973-74 öğretim yılında CHP-MSP koalisyonu, imam hatip okullarının orta kısımlarını yeniden açtı ve imam hatip liselerine bütün üniversitelere giriş olanağı verdi.

1974 yılında 33 tane imam hatip okulu açıldı.

İmam hatiplerin orta kısımlarının yeniden açılması, imam hatip liselerine üniversiteye giriş olanağı verilmesi, Anayasa'ya ve Tevhidi Tedrisat Kanunu'na aykırıydı. Bu aykırılıklara karşı çıkıp Anayasa Mahkemesi'ne götürmesi gereken CHP, bu ihaneti yapan hükümetin ortağı idi.

Yıllar sonra Bülent Ecevit, bana, siyasi hayatındaki en büyük iki pişmanlığın MSP ile koalisyon yapmak ve İsmail Cem'i TRT Genel Müdürü olarak atamak olduğunu söylemiştir.

1928-1936 arasındaki sayısız girişimlerini bir yana bırakalım. 1936 yılında toprak yasasının kısa bir zaman içinde çıkarılması-

nı ve topraksız köylü bırakılmamasını isteyen Atatürk, şöyle demektedir:

“Toprak kanununun bir neticeye varmasını Meclis’in yüksek himmetlerinden beklerim. Her Türk çiftçi ailesinin, geçineceği ve çalışacağı toprağa sahip olması, behemahal lazımdır.”

Toprak reformu için, 5 Şubat 1937’de anayasada değişiklik yapılmış ve Atatürk, 1937 yılının Meclis açış konuşmasında, çiftiyi topraklandırma yasasının ana ilkelerinin, “1) Ülkede topraksız çiftçi bırakmamak, 2) Bir çiftçi ailesini geçindirebilen toprağın, hiçbir şekilde bölünmesine izin vermemek ve 3) “Büyük çiftçi ailesini ve çiftlik sahiplerinin işletebilecekleri arazi genişliğinin, arazinin bulunduğu bölgelerin nüfus yoğunluğuna göre ve toprağın verimliliğine göre sınırlandırmak’ olacağını açıklamıştır.” (Süleyman İnan).

Toprak reformu Atatürk’ün güçlü ve ısrarcı iradesine karşın gerçekleşmemiş ve onun tamamlayıcısı Köy Enstitüleri kapatılmıştır.

Bunları yaptırmayan, dolayısıyla çağdaşlaşmayı, ilerlemeyi kaynağında engelleyen ve bunun karşıtı olarak, toprak statüsünü, şeyhliği, ağalığı ve mütegalibeyi koruyup güçlendiren, AKP’nin mazlum(!) ve hor görülen(!), din taciri ve işletmecisi ataları olmuştur.

Toprak reformu, doğuda, halkı birer derebeyi olan şeyhlerin, aşiret reislerinin, mirlerin sultasından kurtarıp özgürleştirmeyi amaçlıyordu. Orta Anadolu’da ve batıda hedef Adnan Menderes, Emin Sazak gibi toprak ağalarıydı. Bu engellendi!

İddiaya göre, ABD’li uzmanların tavsiyesi ile Köy Enstitüleri kapatıldı, onların yerine imam hatipler ihya edildi.

Öncesini ve “imam hatipler bizim arka bahçemizdir” diyen Erbakan’ın dönemini de bir yana bırakalım. Sadece 12 yıllık AKP iktidarına bakalım: AKP tarikatı en büyük meydan muharebelerini türban ve imam hatip alanlarında vermiştir.

AKP'nin, kızlı-erkekli imam hatip mezun ve mensupları sayesinde iktidara gelmiş olduğunu ileri sürenler kesinlikle yanılmazlar. Mevcut hükümet ve TBMM'de, devlet hizmetlerinin üst ve en üst kademelerinde kaç adet imam hatipli var, bunu öğrenmek isterdim.

AKP bugün de yarın da imam-hatip halatının ucunu elinde tutmak isteyecektir.

İşte bu nedenle, ülkenin anayasa ve yasa gereği laik olması gereken okullarını imam-hatipleştiriyor. Bazı velilerin Başbakanlık İletişim Merkezi'ne (BİMER) geldiği iddia edilen şikâyetler bahane edilerek liselerden sonra ilkokullarda da “bay ve bayanlar için” mescitler açılıyor. Bu girişim, anayasa ve yasalara aykırıdır.

Cumhuriyetçi olması gereken CHP, MHP, İP, TKP, ÖDP, LDP, BDP, HDP ve öteki laik partiler, AKP tarikatının laiklik karşıtı, mürteci eğitim öğretim siyasetine ortaklaşa karşı çıkabilecekler mi?

İşte zurnanın zırt dediği yer burası! Bu partiler, bu mürteci siyasete karşı ortak mücadeleye girmedikçe ve mücadeleyi kazanmadıkça Türkiye “adam” olamaz!

10.04.2014